

LECȚII BIBLICE PENTRU SABAT

SECȚIUNEA ADULȚI

Lecții din cartea Faptelor Apostolilor

aprilie - iunie 2021

Cuprins

1. Un mesaj pentru mulțimi
2. Vase pentru a fi folosite de Stăpân
3. Putere la Ziua Cincizecimii
4. Bucurie din căință
5. Temându-ne doar de Dumnezeu
6. Altruism real
7. Îndrăzneală acordată
8. Obținând o eficiență mai mare
9. Înainte spre Samaria
10. Capitulara lui Saul
11. Speranță pentru cei de afară,
„din lume”
12. Adevărul lui Dumnezeu confirmat
13. Pășind dincolo de zona noastră
de confort

Imagini: Sermon View pe coperta 1;
123RF la paginile 4, 35, 104;
Map Resources la paginile 72, 104

Datorită faptului că lecțiile sunt concepute de frați vorbitori de limbă engleză, ei referindu-se la texte din versiunea engleză King James, în cazul în care textele biblice românești sunt diferite de cele engleze, s-a ales traducerea acestora sau varianta română BTF (Biblia Traducerea Fidelă), astfel încât cititorul să poată înțelege la ce se referă întrebarea și să poată găsi cu ușurință răspunsul.

Editura Păzitorul Adevărului

str. Morii, nr. 27
505200 Făgăraș, jud. Brașov
Tel: 0268 213 714 Fax: 0268 214 111
e-mail: info@farulsperrantei.ro
www.farulsperrantei.ro

Lecțiile biblice pentru Sabat, un program de studiu zilnic, sunt bazate doar pe Biblie și Spiritul Profeției, fără comentarii adiționale. Citatele sunt cât mai scurte posibil, pentru a reda idei concise, directe. În câteva situații sunt adăugate paranteze [] pentru a asigura claritate, context corespunzător și lizibilitate fluentă. Se recomandă călduros studiul suplimentar din materialele sursă.

Lecții biblice pentru Sabat (USPS 005-118), Vol. 97, Nr. 2, aprilie – iunie, 2021. Publicate trimestrial de Conferința Generală a Adventiștilor de Ziua a Șaptea – Mișcarea de Reformă, Departamentul Școlii de Sabat. Copyright © 2021, tipărite și distribuite de Asociația de Publicații Reformation Herald, 5240 Hollins Road, Roanoke, Virginia 24019-5048, SUA.

Cuvânt înainte

Pe parcursul următoarelor șase luni, studenții Școlii de Sabat din întreaga lume vor fi înălțați și energizați să acționeze, de către cuvântul lui Dumnezeu din studiul Lecțiilor din Cartea Faptelor Apostolilor.

Ceea ce începuse ca o dezamăgire uriașă pentru credincioșii creștini imediat după răstignirea Domnului lor, s-a schimbat drastic. „După moartea Domnului lor, [ucenicii lui Hristos] erau un grup neajutorat, dezamăgit și descurajat — ca niște oi fără păstor; însă acum ei merg ca martori pentru adevăr, fără alte arme în afară de cuvântul și Spiritul lui Dumnezeu, pentru a triumfa asupra a toată opoziția.” — *Mărturii pentru predicatori*, p. 66, 67 engl. (cap. 2, subcap. „*Lucrarea vizibilă a Spiritului Sfânt*”).

„Avem nevoie de o pietate mai profundă și de blândețea sinceră a Marelui Învățător. Sunt instruită... că întreaga carte a Faptelor este manualul nostru. Noi toți avem nevoie să ne umilim personal inimile, și să fim convertiți zilnic.” — *Comentarii Biblice ale Noului Testament*, vol. 6, p. 1055 engl. (cap. referitor la Fapte 2).

„Zelul pentru Dumnezeu i-a mânat pe ucenici să dea mărturie cu putere mare despre adevăr: Nu ar trebui ca acest zel să aprindă inimile noastre cu o hotărâre de a povesti istoria dragostei răscumpărătoare, a lui Hristos și El crucificat?” — *Mărturii pentru comunitate*, vol. 8, p. 22 engl. (rom. secțiunea 1, subcap. *Puterea promisiă*).

„Întunericul moral, ca un vâl funebru, cuprinde pământul. Tot felul de doctrine false, erezii și înșelăciuni satanice conduc în eroare mințile oamenilor. Fără Spiritul și puterea lui Dumnezeu va fi în zadar să lucrăm pentru a prezenta adevărul.

Contemplându-L pe Hristos, exercitând credință în El, experimentând pentru noi înșine harul Său salvator, noi suntem calificați să Îl prezentăm lumii. Dacă am învățat de la El, Isus va fi tema noastră; dragostea Sa, arzând pe altarul inimii noastre, va ajunge la inimile oamenilor. Adevărul va fi prezentat, nu ca o teorie rece, fără viață, ci în manifestarea Duhului.” — *Ibid.*, vol. 5, p. 158 engl. (rom. cap. *Puterea adevărului*).

„Trecerea timpului nu a adus nicio schimbare în promisiunea de rămas bun a lui Hristos, de a trimite Duhul Sfânt ca reprezentant al Său. Nu vreunei restricții din partea lui Dumnezeu i se datorează faptul că bogățiile harului Său nu curg spre pământ către oameni. Dacă împlinirea promisiunii nu se vede așa cum ar putea fi, aceasta se întâmplă pentru că promisiunea nu este apreciată așa cum ar trebui să fie.” — *Istoria Faptelor Apostolilor*, p. 50 engl. (rom. cap. 5, *Darul Duhului*).

„Măsura de Duh Sfânt pe care noi o primim va fi proporțională cu măsura dorinței noastre și a credinței exercitate pentru aceasta, și de utilitatea pe care o vom da luminii și cunoașterii care ne vor fi date. Ni se va da Duhul Sfânt corespunzător capacității noastre de a primi și abilității noastre de a-L împărți altora.” — *The Review and Herald*, 5 mai 1896.

„O lume care pierde în păcat trebuie să fie iluminată. Perla pierdută trebuie să fie găsită. Oaia pierdută trebuie adusă din nou în siguranță la staul. Cine se va alătura în căutare? Cine va duce lumina la cei care rătăcesc în întunericul erorii?” — *Ibid.*, 23 iulie 1895.

Departamentul Școlii de Sabat al Conferinței Generale

Sabat, 3 aprilie 2021

Darul Sabatului Întâi pentru o carte de cântări în limba spaniolă

Iubiți frați, surori, prieteni
din întreaga lume,

Muzica s-a născut în inima lui Dumnezeu pentru a fi un loc de întâlnire între Creator și creatură — un moment de comuniune, în care ființele create își puteau exprima adorarea și închinarea pentru marile Creator. Psalmistul declară: „Cântați

Domnului, binecuvântați numele Său; arătați salvarea Lui din zi în zi. Declarați slava Sa între păgâni, minunile Sale între toți oamenii... Dați Domnului, o, voi neamurilor de oameni, dați Domnului slavă și putere. Dați Domnului slava cuvenită numelui Său; aduceți o jertfă și veniți în curțile Sale. O, închinați-vă Domnului în frumusețea sfințeniei: temeți-vă înaintea lui, tot pământul” (Psalmul 96:2, 3, 7-9, trad. engl.).

„Muzica formează o parte a închinării aduse lui Dumnezeu în curțile de sus, și noi ar trebui să încercăm, în cântările noastre de laudă, să ne apropiem cât de mult posibil de armonia corurilor cerești... Cântarea, ca parte a serviciului religios, este la fel de mult un act de închinare, ca rugăciunea.” — *Patriarhi și profeți*, p. 594 engl. (cap. 58, *Școlile profetilor*).

Muzica poate facilita învățarea și „este unul dintre cele mai eficiente mijloace de a impresiona inima cu adevărul spiritual.” — *Credința prin care trăiesc*, p. 273 engl. (cap. *Cântând pe calea vieții*).

Menținând în minte importanța muzicii bune în contextul închinării, al educației și evanghelizării, prezentăm familiei Mișcării de Reformă nevoia noastră urgentă de a avea prima carte de cântări oficială în limba spaniolă. Sunt 21 țări care folosesc spaniola ca limba lor principală și estimările apreciază că între 527-580 milioane de oameni la nivel mondial vorbesc spaniola, majoritatea dintre aceștia fiind vorbitori nativi.

Procesul de pregătire a acestei cărți de imnuri în spaniolă include o lucrare exhaustivă de traducere, chestiuni legale ce țin de copyright, lucrarea tehnică de rearmonizare a imnurilor, transcrierea lor în tonalități noi, inserarea notației în respectivele partituri și editarea lor în software.

Întrucât aceasta este o acțiune costisitoare, apelăm la toți studenții Școlii de Sabat să ne ajute cu o inimă bună în acest proiect, așa încât în curând să putem avea cartea noastră oficială de cântări, adecvată pentru serviciile ofetite Dumnezeului nostru.

Ne rugăm ca Domnul să vă răsplătească din abundență pentru generozitatea voastră pentru această cauză, și vă mulțumim anticipat pentru sprijinul și contribuțiile voastre generoase.

Frații și surorile voastre din Regiunea Americii de Sud

Un mesaj pentru mulțimi

Text de memorizat: „Și rămășița lui Iacov va fi în mijlocul multor popoare ca o rouă de la Domnul, ca ploaia ce cade asupra ierbii, care nu întârzie pentru un om, nici nu așteaptă pe fiii oamenilor.” (Mica 5:7 engl. KJV.)

„Inima care este în armonie cu Dumnezeu este părtașă a păcii cerului și va difuza binecuvântata ei influență tuturor celor din jur. Spiritul de pace se va odihni ca roua asupra inimilor obosite și tulburate de lupte lumești.” — *Cugetări de pe Muntele Fericirilor*, p. 28 engl. (cap. 2, Fericirile).

Duminică

28 martie

1. CHEMAȚI SĂ FIE O BINECUVÂNTARE

- a. Care a fost întotdeauna planul lui Dumnezeu pentru cei puțini, care Îl acceptă? Mica 5:7.

Mica 5:7: „Rămășița lui Iacov va fi în mijlocul multor popoare ca o rouă care vine de la Domnul, ca ploaia măruntă pe iarbă, care nu se bizuiește pe nimeni și nu atârnă de copiii oamenilor.”

„Dumnezeu alesese pe Israel. El îi chemase să păstreze între oameni cunoștința despre Legea Sa, și despre simbolurile și profețiile care indicau spre Salvatorul. El dorea ca ei să fie fântâni de mântuire pentru lume. Ceea ce a fost Avraam în țara în care a locuit ca pelerin, ceea ce a fost Iosif în Egipt și Daniel în curțile Babilonului, trebuia să fie poporul evreu între națiuni. Ei trebuia să Îl reveleze oamenilor pe Dumnezeu.” — *Hristos, Lumina lumii*, p. 27 engl. (cap. 2, Poporul ales).

- b. Cum a prezentat Domnul modul în care națiunea iudaică a eșuat în acest plan — și ce avertizare trebuie să luăm din acest fapt? Luca 20:9-18.

Luca 20:9-18: „Apoi a început să spună norodului pilda aceasta: „Un om a sădit o vie, a arendat-o unor vieri și a plecat într-o altă țară pentru o vreme îndelungată. La vremea roadelor, a trimis la vieri un rob, ca să-i dea partea lui din rodul viei. Vierii l-au bătut și l-au trimis înapoi cu mâinile goale. A mai trimis un alt rob; ei l-au bătut și pe acela, l-au batjocorit și l-au trimis înapoi cu mâinile goale. A mai trimis

un al treilea rob; ei l-au rănit și pe acela și l-au scos afară. Stăpânul viei a zis: 'Ce să fac? Am să trimit pe fiul meu preaiubit; poate că îl vor primi cu cinste.' Dar vierii, când l-au văzut, s-au sfătuit între ei și au zis: 'Iată moștenitorul. Veniți să-l ucidem, ca moștenirea să fie a noastră.' Și l-au scos afară din vie și l-au omorât. Acum, ce le va face stăpânul viei? Va veni, va pierde pe vierii aceia, și via o va da altora." Când au auzit ei cuvintele acestea, au zis: „Nicidecum!” Dar Isus i-a privit drept în față și a zis: „Ce înseamnă cuvintele acestea care au fost scrise: 'Piatra pe care au lepădat-o zidarii a ajuns să fie pusă în capul unghiului'? Oricine va cădea peste piatra aceasta va fi zdrobit de ea și, pe acela peste care va cădea ea, îl va spulbera.”

„Trebuie să avem grijă ca nu cumva să avem aceeași soartă ca Israelul din vechime. Istoria neascultării lor și a declinului lor a fost raportată pentru instruirea noastră, ca noi să putem să evităm a face așa cum au făcut ei.”
— *The Review and Herald*, 10 iulie 1900.

Luni

29 martie

2. CALITĂȚI ALE CELOR ALEȘI

a. **Ce ar trebui să învățăm din cursele concrete care au atras în mod special pe vechiul Israel în capcană? Proverbe 11:2; 29:23.**

Proverbe 11:2: „Când vine mândria, vine și rușinea, dar înțelepciunea este cu cei smeriți.”

Proverbe 29:23: „Mândria unui om îl coboară, dar cine este smerit cu duhul capătă cinste.”

„Pe când idolatrii au fost ridicăți să zdrobească adevărul, Domnul i-a adus pe servii Săi față în față cu regii și conducătorii, ca ei și poporul lor să primească lumină. În repetate rânduri cei mai mari monarhi au fost conduși să proclame supremația Dumnezeului căruia I se închinau captivii evrei.

Prin captivitatea babiloniană, Israeliții au fost în mod eficient vindecați de închinarea la chipuri sculptate. În timpul secolelor care au urmat, ei au suferit prin oprimarea vrăjmașilor păgâni, până când li s-a fixat convingerea că prosperitatea lor depinde de ascultarea lor de legea lui Dumnezeu. Însă în cazul prea multor oameni ascultarea nu era determinată de dragoste. Motivul era egoist. Ei ofereau un serviciu exterior ca un mijloc de a obține măreție națională. Ei nu au devenit lumina lumii, ci s-au închis față de lume pentru a scăpa de ispita spre idolatrie. În instrucțiunile date prin Moise, Dumnezeu plasase restricții asupra asocierilor lor cu idolatrii; însă această învățătură fu-

sese interpretată greșit. Aceasta era menită să îi împiedice de la a se conforma practicilor păgânilor. Însă a fost folosită pentru a clădi un zid de despărțire între Israel și toate celelalte națiuni. Evreii au privit asupra Ierusalimului ca fiind cerul lor; și erau în fapt geloși ca Domnul să nu arate îndurare neamurilor.” — *Hristos, Lumina lumii*, p. 28, 29 engl. (cap. 2, *Poporul ales*).

b. Descrieți umilința și solemnitatea spiritului necesare în acceptarea chemării lui Dumnezeu. Matei 11:28-30.

Matei 11:28-30: „*Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă. Luați jugul Meu asupra voastră și învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima; și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre. Căci jugul Meu este bun și sarcina Mea este ușoară.*”

„Liderii iudei se credeau prea înțelepți pentru a avea nevoie de instruire, prea neprihăniți pentru a avea nevoie de mântuire, prea mult onorați pentru a avea nevoie de onoarea care vine de la Hristos. Salvatorul S-a întors de la ei pentru a încredința altora privilegiile de care abuzaseră ei și lucrarea pe care ei o trecuseră cu vederea. Slava Domnului trebuia să fie revelată, cuvântul Său trebuia confirmat. Împărăția lui Dumnezeu trebuia întemeiată în lume. Mântuirea lui Dumnezeu trebuia făcută cunoscut orașelor din pustie; și ucenicii au fost chemați să facă lucrarea pe care liderii iudei eșuaseră să o facă.” — *Istoria faptelor apostolilor*, p.16 engl. (cap.1, *Scopul lui Dumnezeu pentru biserica Sa*).

Marți

30 martie

3. O MISIUNE DISTINCTĂ

a. Care este menirea copiilor lui Dumnezeu pe acest pământ — și unde începem să o împlinim? Matei 5:14-16.

Matei 5:14-16: „*Voi sunteți lumina lumii. O cetate așezată pe un munte nu poate să rămână ascunsă. Și oamenii n-aprind lumina ca s-o pună sub obroc, ci o pun în sfeșnic și luminează tuturor celor din casă. Tot așa să lumineze și lumina voastră înaintea oamenilor, ca ei să vadă faptele voastre bune și să slăvească pe Tatăl vostru, care este în ceruri.*”

„Fiecare dintre lucrătorii lui Hristos trebuie să înceapă de unde se află. În propriile noastre familii pot fi suflete flămânde după simpatie, care flămânez după pâinea vieții. Pot fi copii care trebuie instruiți pentru Hristos.

Există păgâni chiar la ușile noastre. Să îndeplinim cu credincioșie lucrarea care este cel mai aproape. Apoi să ne extindem eforturile atât de departe cât ne va conduce mâna lui Dumnezeu. Lucrarea multora poate părea a fi restricționată de circumstanțe; însă, oriunde este aceasta, dacă este îndeplinită cu credință și sânguință, ea se va simți până în cele mai îndepărtate părți ale pământului.” — *Hristos, Lumina lumii*, p. 822 engl. (cap. 86, *Mergeți și învățați toate neamurile*).

b. Ce ar trebui să ne trezească brusc să ne re-examinăm motivele și prioritățile în viață? 1 Corinteni 9:16; 2 Corinteni 10:16-18.

1 Corinteni 9:16: „Dacă vestesc Evanghelia, nu este pentru mine o pricină de laudă, căci trebuie s-o vestesc; și vai de mine, dacă nu vestesc Evanghelia!”

2 Corinteni 10:16-18: „Așa că vom putea propovădui Evanghelia și în ținuturile care sunt dincolo de al vostru, fără să intrăm în câmpul de lucru al altuia, ca să ne lăudăm cu lucrări făcute de-a gata. Ci „oricine se laudă să se laude în Domnul”. Pentru că nu cine se laudă singur va fi primit, ci acela pe care Domnul îl laudă.”

„Porunca ‚Mergeți în toată lumea’ nu trebuie pierdută din vedere. Suntem chemați să ne ridicăm ochii spre ‚regiunile de dincolo’. Hristos doboară zidul de despărțire, prejudecata națională separatoare, și prezintă lecția unei dragoste pentru toată familia umană. El îi ridică pe oameni din cercul îngust în care îi închide egoismul lor; El șterge toate delimitările teritoriale și distincțiile artificiale din societate. El nu face diferență între vecini și străini, între prieteni și vrăjmași. El ne învață să privim asupra fiecărui suflet nevoiaș ca fiind fratele nostru, și asupra lumii ca fiind câmpul nostru.” — *Ibid.*, p. 823.

„În loc să lărgim și să ridicăm clădiri auxiliare... acolo unde sunt întemeiate deja instituții ale noastre, ar trebui să existe o limitare a nevoilor. Mijloacele și lucrătorii să fie dispersați pentru a reprezenta adevărul și a da solia de avertizare în ‚regiunile de dincolo.’ ” — *Mărturii pentru comunitate*, vol. 8, p. 50 engl. (secțiunea 2, subcap. *Timpul sfârșitului*).

„În timp ce voi ați împlinit înclinația voastră în modul cum v-ați utilizat banii — banii lui Dumnezeu — pentru care trebuie să dați socoteală, lucrarea misionară a fost împiedicată și restricționată din lipsă de mijloace și de lucrători care să înfigă stindardul adevărului în locuri unde oamenii nu au auzit niciodată solia de avertizare.” — *Ibid.*, p. 51.

„Cine va părăsi căminuri confortabile și relații îndrăgite, și va duce lumina prețioasă a adevărului spre țări îndepărtate?” — *Ibid.*, p. 54.

4. SECRETUL PUTERII

a. Explicați semnificația viziunii date profetului Zaharia, care ilustra lucrarea lui Dumnezeu pe acest pământ. Zaharia 4:1-3.

Zaharia 4:1-3: „Îngerul care vorbea cu mine s-a întors și m-a trezit ca pe un om pe care-l trezești din somnul lui. El m-a întrebat: „Ce vezi?” Eu am răspuns: „M-am uitat și iată că este un sfeșnic cu totul de aur și, deasupra lui, un vas cu untdelemn și, pe el, șapte candelă, cu șapte țevi pentru candelăle care sunt în vârful sfeșnicului. Și lângă el sunt doi măslini, unul la dreapta vasului și altul la stânga lui.”

„Trebuie îndeplinită o mare lucrare în prezentarea în fața lumii a adevărilor salvatoare ale evangheliei. Acesta este mijlocul rânduit de Dumnezeu pentru a opri valul de corupție morală. Acesta este mijlocul Său de a restaura chipul Său moral în om. Este remediul Său pentru dezorganizarea universală...

Toată lumina din trecut, toată lumina care strălucește în prezent și care ajunge până în viitor, așa cum este revelată în cuvântul lui Dumnezeu, este pentru fiecare suflet care dorește să o primească. Slava acestei lumini, care este tocmai slava caracterului lui Hristos, trebuie să fie manifestată în creștinul individual, în familie, în biserică, în (cei ce ajută la) răspândirea cuvântului, și în fiecare instituție întemeiată de poporul lui Dumnezeu. Dumnezeu dorește ca toate acestea să fie simboluri despre ceea ce poate fi făcut pentru lume. Ei trebuie să fie simboluri despre puterea salvatoare a adevărilor evangheliei. Ei sunt agenți în îndeplinirea marelui scop al lui Dumnezeu pentru rasa umană.

Cei din poporul lui Dumnezeu trebuie să fie canale pentru înaintarea celei mai înalte influențe din univers. În viziunea lui Zaharia, cei doi măslini care stau înaintea lui Dumnezeu sunt reprezentați ca vărsând uleiul auriu din ei prin tuburi de aur în vasul sanctuarului. De la acesta se alimentează lămpile din sanctuar, pentru ca să poată da o lumină continuă, puternică și strălucitoare. Tot astfel, de la cei unși, care stau în prezența lui Dumnezeu, plinătatea luminii și dragostei și puterii divine este împărțită poporului Său, ca ei să împartă altora lumină și bucurie și prosperitate. Ei trebuie să devină canale prin care instrumentele divine să comunice lumii torentul iubirii lui Dumnezeu.” — *Mărturii pentru comunitate*, vol. 6, p. 11, 12 engl. (secțiunea 1, *Perspectiva*, subcap. *Scopul lui Dumnezeu în biserică*).

b. Care este „bateria” energizantă pentru sarcina de iluminare a lumii? Zaharia 4:6.

Zaharia 4:6: „Atunci, el a luat din nou cuvântul și mi-a zis: „Acesta este cuvântul Domnului către Zorobabel și sună astfel: ‘Lucrul acesta nu se va face nici prin putere, nici prin tărie, ci prin Duhul Meu,’ zice Domnul oștirilor.”

„Universul creșterea îndeplinește mult mai mult decât realizăm noi, pregătind calea pentru ca suflete să poată fi convertite. Trebuie să lucrăm în armonie cu mesagerii cerului. Vrem mai mult din Dumnezeu; nu trebuie să simțim că vorbitul și predicile noastre pot îndeplini lucrarea. Dacă oamenii nu sunt atinși prin Dumnezeu, ei nu vor fi niciodată atinși.” — Ibid., p. 50.

Joi

1 aprilie

5. INIMI ARZÂNDE

a. Explicați cea mai mare nevoie a noastră în acest timp. Ioan 1:12, 13; 3:5-8; 4:14.

Ioan 1:12, 13: „Dar tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu; născuți nu din sânge, nici din voia firii lor, nici din voia vreunui om, ci din Dumnezeu.”

Ioan 3:5-8: „Isus i-a răspuns: „Adevărat, adevărat îți spun că, dacă nu se naște cineva din apă și din Duh, nu poate să intre în Împărăția lui Dumnezeu. Ce este născut din carne este carne și ce este născut din Duh este duh. Nu te mira că îți-am zis: ‘Trebuie să vă nașteți din nou.’ Vântul suflă încotro vrea și-i auzi vuietul, dar nu știi de unde vine, nici încotro merge. Tot așa este cu oricine este născut din Duhul.”

Ioan 4:14: „Dar oricui va bea din apa pe care i-o voi da Eu, în veac nu-i va fi sete, ba încă apa pe care i-o voi da Eu se va preface în el într-un izvor de apă, care va țâșni în viața veșnică.”

„Frați conlucrători, trebuie să Îl avem pe Isus, pe prețiosul Isus, locuind în inimile noastre într-o măsură mult mai deplină, dacă va fi să avem succes în a-L prezenta poporului. Avem mare nevoie de influența cerească, de Spiritul Sfânt al lui Dumnezeu, pentru a da putere și eficiență lucrării noastre. Avem nevoie să ne deschidem inima față de Hristos. Avem nevoie de o credință mai fermă și de o devoțiune mai ferventă. Avem nevoie să murim față de eu, și în minte și în inimă să nutrim o dragoste plină de adorare față

de Salvatorul nostru. Când Îl vom căuta pe Domnul cu toată inima, Îl vom găsi și inimile noastre vor fi aprinse de dragostea Sa. Eul se va cufunda în lipsă de însemnătate, și Isus va fi totul și în tot pentru suflet.” — *Mărturii pentru comunitate*, vol. 6, p. 51 engl. (secțiunea 2, *Lucrarea evanghelistică*, subcap. *Rugăciune și sfat*).

„Sufletul cu adevărat convertit este iluminat de sus, și Hristos este în acel suflet, un izvor de viață care izvorăște în viața veșnică. Cuvintele, motivele și acțiunile sale pot fi interpretate greșit și falsificate; însă lui nu îi pasă de aceasta, pentru că el are interese mai mărețe în joc. El nu ia în considerare confortul prezent, de moment; el nu este ambițios pentru etalare; el nu râvnește la lauda oamenilor. Speranța sa este în cer, și el merge înainte, cu ochiul fixat asupra lui Isus. El face ceea ce este drept pentru că este drept, și pentru că doar cei ce fac ceea ce este drept vor găsi intrare în împărăția lui Dumnezeu. El este amabil și umil, și preocupat de fericirea altora. El nu spune niciodată „Sunt eu păzitorul fratelui meu?”, ci îl iubește pe semenul său ca pe sine însuși. Modul său de comportare nu este aspru și dictatorial, asemenea celui al celor nelegiuți; ci el reflectă lumina cerului asupra oamenilor. El este un soldat loial, cutezător, al crucii lui Hristos, menținând sus cuvântul vieții.” — *Ibid.*, p. 569 engl. (cap. 69, *Influența creștină în cămin și în biserică*).

Vineri

2 aprilie

ÎNTREBĂRI RECAPITULATIVE PERSONALE

1. Când sunt ispitit să cred că nu am nicio influență asupra altora, ce ar trebui să realizez?
2. Ce caracteristică esențială poate face mai eficientă mărturia mea pentru Hristos?
3. În aprecierea lui Dumnezeu, care ar trebui să fie prioritatea cea mai urgentă a copiilor Săi?
4. Cum trebuie să mă afecteze viziunea lui Zaharia despre uleiul curgând?
5. Descrieți creștinul convertit cu adevărat.

Vase pentru a fi folosite de Stăpân

Text de memorizat: „*Dacă Mă iubiți, (să) păziți poruncile Mele. Și Eu Îl voi ruga pe Tatăl, și El vă va da un alt Mângâietor, ca El să rămână cu voi în veac.*” (Ioan 14:15, 16 engl. KJV).

„Mângâietorul este dat ca El să poată lua din lucrurile lui Hristos și să ni le arate, ca să prezinte în bogata lor garanție cuvintele care au căzut de pe buzele Sale, și să le transmită cu putere vie sufletului care este ascultător, care este golit de sine.” — *The Signs of the Times*, 15 iulie 1908.

Recomandare pentru studiu: *Solii alese*, vol. 1, p. 109-111 engl. (cap. 13, Importanța primirii Duhului Sfânt).

Duminică

4 aprilie

1. MINUNATA PROMISIUNE

a. Descrieți promisiunea prețioasă pe care a făcut-o Isus în noaptea dinaintea răstignirii Sale. Doar cum o putem primi și putem fi binecuvântați prin ea? Ioan 14:15-17, 23.

Ioan 14:15-17, 23: „*Dacă Mă iubiți, veți păzi poruncile Mele. Și Eu voi ruga pe Tatăl, și El vă va da un alt Mângâietor, care să rămână cu voi în veac; și anume Duhul adevărului, pe care lumea nu-L poate primi, pentru că nu-L vede și nu-L cunoaște, dar voi Îl cunoașteți, căci rămâne cu voi și va fi în voi.. (23) Drept răspuns, Isus i-a zis: „Dacă Mă iubește cineva, va păzi cuvântul Meu, și Tatăl Meu îl va iubi. Noi vom veni la el și vom locui împreună cu el.”*

„*Dacă Mă iubiți, păziți (rom. BTF: țineți) poruncile Mele..” (Ioan 15:15, engl. KJV)*

„Rugăciunea nu poate lua niciodată locul datoriei. ‚Dacă Mă iubiți’, spune Hristos, ‚păziți poruncile Mele.’ ... Cei care își aduc cererile la Dumnezeu, pretinzând promisiunea Sa în timp ce ei nu se conformează condițiilor, Îl insultă pe Iehova.” — *Parabolele Domnului*, p. 143 engl. (cap. 12, *Cerând pentru a da*).

„Trebuie să Îl reprezentăm pe Hristos în fiecare fază a caracterului.

Care este testul biblic al caracterului? ‚Dacă Mă iubește cineva, el va păzi cuvintele Mele: și Tatăl Meu îl va iubi, și noi vom veni la el, și vom locui cu El. [Ioan 14:23 citat].” — *Slujirea medicală*, p. 46 engl. (secțiunea 3, subcap. *Aliindu-ne cu frații*).

„[Ioan 14:23 citat]. Puterea, influența atrăgătoare a unei minți mai puternice, perfecte, va fi asupra noastră; pentru că avem o legătură vie cu sursa puterii care rabdă totul. În viața noastră divină vom fi aduși în captivitate față de Isus. Nu vom mai trăi viața obișnuită, de egoism, ci Hristos va trăi în noi. Caracterul Său va fi reprodus în natura noastră. Astfel vom aduce roadele Duhului Sfânt.” — *Parabolele Domnului*, p. 61 engl. (cap. 2, *Semănătorul a ieșit să semene*).

Luni

5 aprilie

2. O CARTE DE ACȚIUNE

- a. Cum începe Luca, doctorul iubit, cartea Faptelor, ca o continuare a cărții din Biblie care îi poartă numele? Luca 24:50-53; Fapte 1:1-3.**

Luca 24:50-53: „El i-a dus până spre Betania. Și-a ridicat mâinile și i-a binecuvântat. Pe când îi binecuvânta, S-a despărțit de ei și a fost înălțat la cer. După ce l s-au închinat, ei s-au întors în Ierusalim cu o mare bucurie. Și tot timpul stăteau în Templu și laudau și binecuvântau pe Dumnezeu. Amin.”

Fapte 1:1-3: „Teofile, în cea dintâi carte a mea, am vorbit despre tot ce a început Isus să facă și să învețe pe oameni, de la început până în ziua în care S-a înălțat la cer, după ce, prin Duhul Sfânt, dăduse poruncile Sale apostolilor pe care-i alesese. După patima Lui, li S-a înfățișat viu, prin multe dovezi, arătându-li-Se deseori timp de patruzeci de zile și vorbind cu ei despre lucrurile privitoare la Împărăția lui Dumnezeu.”

- b. În întrebările lor finale adresate lui Isus, cu ce se preocupau cel mai mult ucenicii — și ce preocupări similare sunt la ordinea zilei pentru noi? Fapte 1:6. Explicați ce trebuie să învățăm din răspunsul lui Isus? Fapte 1:7; Ioan 9:4.**

Fapte 1:6: „Deci apostolii, pe când erau strânși laolaltă, L-au întreat: „Doamne, în vremea aceasta ai de gând să așezi din nou Împărăția lui Israel?”

Fapte 1:7: „El le-a răspuns: „Nu este treaba voastră să știți vremurile sau soroacele; pe acestea Tatăl le-a păstrat sub stăpânirea Sa.”

Ioan 9:4: „Cât este ziuă, trebuie să lucrez lucrările Celui ce M-a trimis; vine noaptea, când nimeni nu mai poate să lucreze.”

„Dumnezeu nu ne-a dezvăluit timpul când această solie [a îngerului al treilea] se va încheia, nici când se va încheia timpul de probă. Pe acele lucruri care sunt revelate le vom accepta pentru noi și pentru copiii noștri; să nu căutăm însă, să știm ceea ce a fost ținut secret în sfaturile Celui Atotputernic. Este datoria noastră de a veghea, a lucra și a aștepta, de a lucra în fiecare moment pentru sufletele oamenilor care sunt gata să piară. Trebuie să continuăm să umblăm permanent pe urmele pașilor lui Isus, lucrând după principiile Lui, împărțind darurile Sale ca niște buni slujitori ai harului felurit al lui Dumnezeu. Satan va fi gata să dea oricărui care nu învață zilnic de la Isus un mesaj special creat de el, cu scopul de a face fără niciun efect minunatul adevăr salvator pentru acest timp.” — *The Review and Herald*, 9 octombrie 1894.

„Mereu și mereu am fost avertizată cu privire la stabilirea unor date. Nu va mai exista niciodată un mesaj pentru poporul lui Dumnezeu, care să fie bazat pe noțiunea de timp. Noi nu vom ști timpul exact nici pentru revărsarea Duhului Sfânt, nici pentru venirea lui Hristos.” — *Solii alese*, vol. 1, p. 188 engl. (cap. 23, *Feriți-vă de stabilirea de date*).

„Trăim în scenele finale ale istoriei acestui pământ. Profeția se împlinește cu grăbire. Orele de probă trec cu grăbire. Nu avem niciun timp — niciun moment — de pierdut. Să nu fim găsiți dormind în post. Nimeni să nu spună în inima lui sau prin faptele sale: ‚Domnul meu Își întârzie venirea.’ Solia venirii în curând a lui Hristos să răsune în cuvinte serioase de avertizare. Să convingem bărbați și femei de oriunde, să se pocăiască și să fugă de mânia care va veni. Să îi trezim să se pregătească imediat, pentru că știm doar într-o mică măsură ce ne stă înaintea. Predicatorii și membrii laici să meargă în câmpurile care se coc pentru a le spune celor nepreocupați și indiferenți să Îl caute pe Domnul câtă vreme El poate fi găsit.” — *Mărturii pentru comunitate*, vol. 8, p. 252, 253 engl. (secțiunea 4, subcap. *Spre casă*).

Marti

6 aprilie

3. ÎNĂLȚAREA LA CER ȘI ASIGURAREA

- a. **În remarcile Sale finale înainte de înălțarea Sa la cer, ce a subliniat Isus — și ce înseamnă aceasta pentru noi? Fapte 1:4, 5, 8, 9.**

Fapte 1:4, 5, 8, 9: „Pe când Se afla cu ei, le-a poruncit să nu se depărteze de Ierusalim, ci să aștepte acolo făgăduința Tatălui, „pe care”, le-a zis El, „ați auzit-o de la Mine. Căci Ioan a botezat cu apă, dar voi, nu după multe zile, veți fi botezați cu Duhul Sfânt.” (8, 9) Ci voi veți primi o putere, când Se va coborî Duhul Sfânt peste voi,

și-Mi veți fi martori în Ierusalim, în toată Iudeea, în Samaria și până la marginile pământului.” După ce a spus aceste lucruri, pe când se uitau ei la El, S-a înălțat la cer, și un nor L-a ascuns din ochii lor.”

„Duhul urma să fie dat ca un agent regenerator, și fără acesta, sacrificiul lui Hristos nu ar fi avut nicio valoare. Puterea răului se întărise continuu timp de secole, și supunerea oamenilor față de această captivitate satanică era uimitoare. Rezistența împotriva păcatului și biruința asupra lui erau posibile doar prin influența puternică a celei de-a treia persoană a Dumnezeirii, care urma să vină, nu cu energie modificată, ci în plinătatea puterii divine. Duhul este cel care face eficient ceea ce a fost îndeplinit de Răscum-părătorul lumii. Prin Duhul inima este făcută pură. Prin Duhul credinciosul devine un părtaș al naturii divine. Hristos a dat Duhul Său ca o putere divină pentru a birui toate tendințele ereditare și cultivate spre rău, și pentru a imprima bisericii propriul Său caracter.” — *Hristos, Lumina lumii*, p. 671 engl. (cap. 73, *Să nu vi se tulbure inima*).

b. Cu ce asigurare fericită se pot odihni în speranță credincioșii devotați din toate generațiile? Fapte 1:10, 11; Tit 2:11-13.

Fapte 1:10, 11: „*Și cum stăteau ei cu ochii pironiți spre cer pe când Se suia El, iată că li s-au arătat doi bărbați îmbrăcați în alb și au zis: „Bărbați galileeni, de ce stați și vă uitați spre cer? Acest Isus care S-a înălțat la cer din mijlocul vostru va veni în același fel cum L-ați văzut mergând la cer.”*

Tit 2:11-13: „*Căci harul lui Dumnezeu, care aduce mântuire, s-a arătat tuturor oamenilor, învățându-ne ca, tăgăduind lipsa de evlavie și poftele lumesti, să trăim cumpătat, neprihănit și evlavios în lumea de acum; așteptând acea binecuvântată speranță, și apariția glorioasă a marelui Dumnezeu și Salvatorului nostru Isus Hristos.” (engl. KJV)*

„Ucenicii nu mai aveau nicio neîncredere cu privire la viitor. Ei știau că Isus era în cer, și că simpatiile Sale erau în continuare cu ei. Ei știau că aveau un prieten la tronul lui Dumnezeu, și erau nerăbdători să își prezinte cere-rile către Tatăl în numele lui Isus.” — *Ibid.*, p. 833 engl. (cap. 87, *La Tatăl Meu și la Tatăl vostru*).

„Cu bucurie inexprimabilă, conducătorii și stăpânirile și puterile recu-nosc supremația Prințului vieții. Oastea îngerească se prosternă în fața Lui, în timp ce strigătele vesele umplu curțile cerului: ‚Vrednic este Mielul care a fost junghiat să primească putere, și bogății, și înțelepciune, și tărie, și onoare, și glorie și binecuvântare.’ (Apocalipsa 5:12).

De la acea scenă de bucurie cerească, răsună spre noi pe pământ ecoul propriilor cuvinte ale lui Hristos: ‚Mă urc la Tatăl Meu și la Tatăl vostru și la Dumnezeu Meu și Dumnezeul vostru.‘ (Ioan 20:17). Familia din cer și familia de pe pământ sunt una. Pentru noi Domnul nostru S-a înălțat, și pentru noi El trăiește. ‚De aceea El poate, de asemenea, să îi salveze până la capăt pe cei ce vin la Dumnezeu prin El, văzând că El trăiește întotdeauna pentru a mijloci pentru ei.‘ (Evrei 7:25) (engl. KJV).” — Ibid., p. 834, 835.

Miercuri

7 aprilie

4. ÎNTÂLNIRE CU UN SCOP

a. Unde s-au strâns ucenicii laolaltă, cine erau cei prezenți și ce au făcut? Fapte 1:12-14. Ce putem învăța din acest pas?

Fapte 1:12-14: „Atunci, ei s-au întors în Ierusalim din muntele numit al Măslinilor, care este lângă Ierusalim, departe cât un drum în ziua Sabatului. Când au ajuns acasă, s-au suit în odaia de sus, unde stăteau de obicei. Erau Petru, Iacov, Ioan, Andrei, Filip, Toma, Bartolomeu, Matei, Iacov, fiul lui Alfeu, Simon Zelotul și Iuda, fiul lui Iacov. Toți aceștia stăruiau cu un cuget în rugăciune și în cereri, împreună cu femeile și cu Maria, mama lui Isus, și cu frații Lui.”

„În timp ce ucenicii așteptau împlinirea promisiunii, ei și-au umilit inimile în adevărată căință și și-au mărturisit necredința. În timp ce rememoraу cuvintele pe care li le spusese Hristos înainte de moartea Sa, ei au înțeles în mod mai amplu semnificația lor. Adevărurile care se pierduseră din memoria lor au fost readuse în mințile lor, și pe acestea ei și le repetau unii altora...”

Aceste zile de pregătire au fost zile de adâncă cercetare a inimii. Ucenicii și-au simțit nevoia lor spirituală și au strigat către Domnul, cerând ungera sfântă care urma să îi pregătească pentru lucrarea de salvare a sufletelor. Ei nu au cerut o binecuvântare doar pentru ei. Ei erau apăsați de povara pentru salvarea sufletelor. Ei au realizat că evanghelia trebuia dusă în întreaga lume, și ei au cerut puterea pe care le-o promisese Hristos.” — *Istoria faptelor apostolilor*, p. 36, 37 engl. (cap. 4, *Cincizecimea*).

b. Numiți o decizie luată de biserica timpurie, compusă din 120 de credincioși. Fapte 1:15-26. De ce nu ar trebui ca modul în care a fost luată această decizie să fie neapărat privit ca metodă de folosit în mod curent? Fapte 6:3.

Fapte 1:15-26: „În zilele acelea, Petru s-a sculat în mijlocul fraților – numărul celor adunați laolaltă era de aproape o sută douăzeci – și a zis: „Fraților, trebuia să se împlinească Scriptura spusă de Duhul Sfânt mai înainte, prin gura lui David, despre Iuda, care a fost călăuză celor ce au prins pe Isus. El era din numărul nostru și era părtaș al aceleiași slujbe. Omul acesta a dobândit un ogor cu plata nelegiuirii lui, a căzut cu capul în jos, a plesnit în două prin mijloc și i s-au vărsat toate măruntaiele. Lucrul acesta a ajuns așa de cunoscut de toți locuitorii din Ierusalim, încât ogorul acela a fost numit în limba lor: „Acheldama”, adică: „Ogorul sângelui”. În adevăr, în cartea Psalmilor este scris: ‘Locuința lui să rămână pustie și nimeni să nu locuiască în ea!’ și ‘Slujba lui s-o ia altul!’ Trebuie deci ca, dintre cei ce ne-au însoțit în toată vremea în care a trăit Domnul Isus între noi, cu începere de la botezul lui Ioan până în ziua când S-a înălțat El de la noi, să fie rânduit unul care să ne însoțească drept martor al învierii Lui.” Ei au pus înainte pe doi: pe Iosif, numit Barsaba, zis și Iust, și pe Matia. Apoi au făcut următoarea rugăciune: „Doamne, Tu, care cunoști inimile tuturor oamenilor, arată-ne pe care din acești doi l-ai ales, ca să ia loc în slujba și apostolia aceasta, din care a căzut Iuda, ca să meargă la locul lui.” Au tras la sorți, și sorțul a căzut pe Matia, care a fost numărat împreună cu cei unsprezece apostoli.”

Fapte 6:3: „De aceea, fraților, alegeți dintre voi șapte bărbați vorbiți de bine, plini de Duhul Sfânt și înțelepciune, pe care îi vom pune la slujba aceasta.”

„Fiecare membru al bisericii are un glas în alegerea slujbașilor bisericii.”
— *Mărturii pentru comunitate*, vol. 8, p. 236 engl. (secțiunea 4, subcap. *Conducere*).

„Nimeni să nu fie condus să se abată de la principiile solide, rezonabile, pe care le-a trasat Dumnezeu pentru călăuzirea poporului Său, pentru a depinde de o astfel de schemă ca datul cu banul în vederea călăuzirii. Un astfel de curs de acțiune este plăcut vrăjmașului sufletelor; pentru că el lucrează pentru a controla moneda și, prin intermediul ei, el își împlinește planurile sale. Nimeni să nu fie atât de ușor înșelat, încât să își pună încrederea în astfel de teste. Nimeni să nu își reducă experiența recurgând la scheme ieftine pentru călăuzire în chestiuni importante care au legătură cu lucrarea lui Dumnezeu.”
— *Solii alese*, vol. 2, p. 326 engl. (cap. 35, *Călăuzire prin metode ale șansei*).

„Citiți-vă Bibliile cu multă rugăciune. Nu încercați să îi umiliți pe alții, ci umiliți-vă pe voi înaintea lui Dumnezeu, și purtați-vă gingaș unii cu alții. A arunca zarul sau a da cu banul pentru alegerea slujbașilor bisericii nu este după ordinea lui Dumnezeu. Oamenii responsabili să fie chemați pentru a selecta slujbașii bisericii.” — *Ibid.*, p. 328 engl.

5. NEVOIA NOASTRĂ ASTĂZI

a. Care este chiar acum cea mai mare nevoie a noastră tuturor?

Isaia 26:4, 8, 9.

Isaia 26:4, 8, 9: „Încredeți-vă în Domnul pe vecie, căci Domnul Dumnezeu este Stânca veacurilor.” (8, 9) De aceea Te așteptăm, Doamne, și pe calea judecăților Tale; sufletul nostru suspină după Numele Tău și după pomenirea Ta. Sufletul meu Te dorește noaptea și duhul meu Te caută înăuntrul meu. Căci, când se împlinesc judecățile Tale pe pământ, locuitorii lumii învață dreptatea.”

„Când renunți la voia ta, la propria ta înțelepciune, și înveți de la Hristos, vei găsi intrare în împărăția lui Dumnezeu. El cere o predare completă, fără rezerve. Predă-I viața ta, pentru ca El să ți-o ordoneze, să o modeleze și să o potrivească. Ia jugul Lui pe gâtul tău. Supune-te să fii condus și învățat de El. Învață faptul că dacă nu devii ca un copilaș, nu vei putea niciodată să intri în împărăția cerurilor.

A rămâne în Hristos înseamnă a alege doar dispoziția lui Hristos, așa încât interesele Lui să se identifice cu ale noastre. Rămâneți în El pentru a fi și a face doar ceea ce dorește El. Acestea sunt condițiile uceniciei, și dacă nu sunt împlinite, nu poți găsi niciodată odihnă...

Trebuie să ai o experiență interioară, mai înaltă. Trebuie să obții o creștere în har, rămânând în Hristos. Când vei fi convertit, nu vei fi o piedică, ci îi vei întări pe frații tăi! ” — *Solii alese*, vol. 1, p. 110, 111 engl. (cap. 13, *Importanța primirii Duhului Sfânt*).

„Trebuie să fim mult în rugăciune, dacă dorim să progresăm în viața divină. Când solia adevărului a fost proclamată pentru prima dată, cât de mult ne rugam! Cât de adesea se auzea în cămăruță, în șură, în livadă, sau în codru vocea mijlocirii! Adesea noi petreceam ore în rugăciune serioasă, doi sau trei laolaltă pledând pentru făgăduință; adesea sunetul plânsului se auzea și apoi vocea mulțumirii și a cântecului de laudă. Acum ziua lui Dumnezeu este mai aproape decât atunci când am crezut noi prima dată, și ar trebui să fim mai serioși, mai zeloși și fervenți decât în acele zile de început. Pericolele noastre sunt mai mari acum decât atunci. Sufletele sunt mai împietrite. Avem nevoie acum să fim îmbibați cu Duhul lui Hristos, și nu ar trebui să ne odihnim până când nu îl primim.” — *Mărturie pentru comunitate*, vol. 5, p. 161, 162 engl. (cap. 15, *Puterea adevărului*).

ÎNTREBĂRI RECAPITULATIVE PERSONALE

- 1. Numiți condițiile pentru primirea Duhului Sfânt, așa cum sunt arătate în Ioan 14.**
- 2. De ce ni se spune să nu încercăm să ne bazăm credința pe stabilirea unui timp?**
- 3. De ce este Duhul Sfânt esențial pentru viața de creștin?**
- 4. Care era punctul central al rugăciunilor în prima adunare de rugăciune a bisericii?**
- 5. Cum putem fi inspirați de lucrurile asupra cărora se concentrau primii credincioși adventiști?**

Putere la Cincizecime

Text de memorizat: „*Dacă voi, deci, fiind răi, știți cum să dați daruri bune copiilor voștri, cu cât mai mult va da Tatăl vostru cel ceresc Duhul Sfânt celor ce îl cer?*” (Luca 11:13 engl. KJV).

„Ar trebui să ne rugăm la fel de serios pentru coborârea Duhului Sfânt, după cum se rugau ucenicii în ziua Cincizecimii. Dacă ei aveau nevoie de El în acel timp, noi avem nevoie de El chiar mai mult astăzi.” — *Mărturii pentru comunitate*, vol. 5, p. 158 engl. (cap. 15, *Puterea adevărului*).

Recomandare pentru studiu: *Istoria faptelor apostolilor*, p. 35-42 engl.

(cap. 4, *Ziua Cincizecimii*). *Mărturii pentru comunitate*, vol. 8, p. 19-23 engl. (secțiunea 1, cap. *Puterea promisă*).

Duminică

11 aprilie

1. PREGĂTINDU-NE PENTRU REVĂRSARE

a. Ca răspuns la rugăciune, ce s-a întâmplat când ucenicii au fost în armonie într-un loc — și ce putem învăța din aceasta? Luca 11:13; Fapte 2:1, 2.

Luca 11:13: „*Deci, dacă voi, care sunteți răi, știți să dați daruri bune copiilor voștri, cu cât mai mult Tatăl vostru cel din ceruri va da Duhul Sfânt celor ce I-L cer!*”

Fapte 2:1, 2: „*În Ziua Cincizecimii, erau toți împreună în același loc. Deodată, a venit din cer un sunet ca vâjâitul unui vânt puternic și a umplut toată casa unde sedeau ei.*”

„Observați că după ce ucenicii au ajuns la o unitate perfectă, atunci când ei nu mai luptau pentru locul cel mai înalt, s-a revărsat Duhul Sfânt. Ei erau toți în armonie. Toate diferențele fuseseră date la o parte...

Ucenicii nu au cerut o binecuvântare pentru ei înșiși. Ei era împovărați cu povara pentru suflete...

Creștinii să dea la o parte toate disensiunile și să se predea lui Dumnezeu pentru salvarea celor pierduți. Să ceară în credință binecuvântarea promisă și ea va veni.” — *Mărturii pentru comunitate*, vol. 8, p. 20-21 engl. (secțiunea 1, cap. *Puterea promisă*).

„Putem cu toată siguranța să căutăm să fim în armonie în doctrină și în spirit, și dacă aceasta s-ar face, am fi în armonie cu voia lui Dumnezeu. Dacă egoismul și mândria și vanitatea și bănuielele rele s-ar da deoparte, am deveni puternici în Dumnezeu, și ușa inimii noastre ar fi deschisă pentru ca Hristos să intre; botezul Duhului Sfânt ar cădea asupra noastră, și noi am fi umpluți cu toată plinătatea lui Dumnezeu.” — *The Review and Herald*, 22 aprilie 1890.

Luni

12 aprilie

2. ÎN FAȚA UNUI PUBLIC MULTINAȚIONAL

a. Ce miracol au experimentat curând ucenicii — și de ce era nevoie de acesta? **Fapte 2:3-11. Cum fusese profețit acest eveniment? Marcu 16:17.**

Fapte 2:3-11: „Niște limbi ca de foc au fost văzute împărțindu-se printre ei și s-au așezat câte una pe fiecare din ei. Și toți s-au umplut de Duh Sfânt și au început să vorbească în alte limbi, după cum le dădea Duhul să vorbească. Și se aflau atunci în Ierusalim iudei, oameni cucernici din toate neamurile care sunt sub cer. Când s-a auzit sunetul acela, mulțimea s-a adunat și a rămas încremenită, pentru că fiecare îi auzea vorbind în limba lui. Toți se mirau, se minunau și ziceau unii către alții: „Toți aceștia care vorbesc nu sunt galileeni? Cum dar îi auzim vorbind fiecare din noi în limba noastră, în care ne-am născut? Parți, mezi, elamiți, locuitori din Mesopotamia, Iudeea, Capadocia, Pont, Asia, Frigia, Pamfilia, Egipt, părțile Libiei dinspre Cirene, oaspeți din Roma, iudei sau prozeliti, cretani și arabi, îi auzim vorbind în limbile noastre lucrurile minunate ale lui Dumnezeu!”

Marcu 16:17: „Iată semnele care vor însoți pe cei ce vor crede: în Numele Meu vor scoate draci, vor vorbi în limbi noi.”

„Duhul Sfânt, luând forma unor limbi de foc, s-a odihnit asupra celor adunați. Aceasta era o emblemă a darului revărsat atunci asupra ucenicilor, care i-a făcut capabili să vorbească în mod fluent limbi cu care ei nu fuseseră obișnuiți până atunci. Înfățișarea de foc semnifică zelul fervent cu care ucenicii urma să lucreze și puterea care urma să însoțească lucrarea lor.

„Și erau acolo, locuind la Ierusalim, iudei, bărbați pioși, din fiecare națiune de sub cer. În timpul împrăstierii, iudeii fuseseră risipiți în aproape fiecare parte a lumii locuite și, în exilul lor, ei învățaseră să vorbească diferite limbi. Mulți dintre iudeii aceștia erau cu această ocazie la Ierusalim, participând la festivalurile religioase care se desfășurau atunci. Fiecare lim-

bă cunoscută era reprezentată de către cei adunați. Această diversitate de limbi ar fi fost o mare piedică pentru proclamarea evangheliei; pentru acest motiv, Dumnezeu a suplinit într-un mod miraculos deficiențele apostolilor. Duhul Sfânt a făcut pentru ei ceea ce ei nu ar fi putut să înfăptuiască pentru ei înșiși într-o viață întregă. Ei puteau acum să proclame adevărurile evangheliei în străinătate, vorbind cu acuratețe limbile acelorora pentru care lucrau. Acest dar miraculos era o dovadă puternică pentru lume despre faptul că misiunea încredințată lor purta sigiliul Cerului. De la acest moment înainte limbajul ucenicilor a fost curat, simplu, și acurat (exact), fie că vorbeau în limba lor maternă, sau într-o limbă străină.” — *Istoria faptelor apostolilor*, p. 39-40 engl. (cap. 4, *Ziua Cincizecimii*).

b. Cum i-a fost arătată unui profet din Vechiul Testament o contrafacere periculoasă a acestui dar? Isaia 8:19, 20.

Isaia 8:19, 20: „Și când vă vor spune: Căutați la cei care au demoni și la vrăjitorii care șoptesc și care bolborosesc; nu ar trebui un popor să caute pe Dumnezeul lui? Să meargă la cei morți pentru cei vii? La lege și la mărturie; dacă ei nu vorbesc conform acestui cuvânt, este pentru că nu au lumină în ei.” (engl. KJV).

„Unele dintre aceste persoane [conduse de un spirit de fanatism] au manifestări pe care ei le numesc daruri și spun că Domnul a pus acestea în biserică. Ei au o bolboroseală fără semnificație, pe care o numesc o limbă necunoscută, care este necunoscută nu doar omului, ci și Domnului și întregului cer. Asemenea daruri sunt create de bărbați și femei, ajutați de marele înșelător.” — *Mărturii pentru comunitate*, vol. 1, p. 412 engl. (cap. 76, *Lucrarea în Est*).

Marți

13 aprilie

3. URMĂRIND CEEA CE ESTE AUTENTIC

a. Explicați diferența dintre exaltarea ieftină, superficială, semi-religioasă și reînviările autentice conduse de Duhul Sfânt. Matei 7:15-20; Psalmul 77:6.

Matei 7:15-20: „Păziți-vă de proroci mincinoși. Ei vin la voi îmbrăcați în haine de oi, dar pe dinăuntru sunt niște lupi răpitori. Îi veți cunoaște după roadele lor. Culeg oamenii struguri din spini sau smochine din măcăciuni? Tot așa, orice pom bun face roade bune, dar pomul rău face roade rele. Pomul bun nu poate face roade rele, nici pomul rău nu poate face roade bune. Orice pom care nu face roade bune este tăiat și aruncat în foc. Așa că după roadele lor îi veți cunoaște.”

Psalmul 77:6: „Îmi amintesc cântarea mea în noapte, cuget în inima mea; și Dulhul meu a făcut o cercetare amănunțită” (eng. KJV, rom. BTF).

„Fanatismul, exaltarea falsă, falsa vorbire în limbi și manifestările gălăgioase au fost considerate daruri pe care Dumnezeu le-a pus în biserică. Unii au fost înșelați aici. Roadele tuturor acestora nu au fost bune. „După roadele lor îi veți cunoaște.” Fanatismul și gălăgia au fost considerate dovezi speciale ale credinței. Unii nu sunt mulțumiți de o adunare dacă nu petrec un timp emoționant și fericit. Ei lucrează spre acest scop și stârnesc o exaltare a sentimentelor. Însă influența unor astfel de întâlniri nu este benefică. Atunci când s-a încheiat zborul sentimentelor fericite, ei se cufundă mai jos decât înainte de întâlnire, pentru că fericirea lor nu a venit din sursa adevărată, corectă. Cele mai profitabile întâlniri pentru înaintarea spirituală sunt acelea care sunt caracterizate de solemnitate și o profundă cercetare a inimii, fiecare încercând să se cunoască pe sine însuși și cu seriozitate și în adâncă umilință, încercând să învețe de la Hristos.” — *Mărturii pentru comunitate*, vol. 1, p. 412 engl. (cap. 76, *Lucrearea în Est*).

b. Ce îi identifică în mod distinct pe adevărații urmași ai lui Hristos în această lume? Iacov 2:18; Galateni 5:6.

Iacov 2:18: „Dar va zice cineva: „Tu ai credința, și eu am faptele.” Arată-mi credința ta fără fapte și eu îți voi arăta credința mea din faptele mele.”

Galateni 5:6: „Căci, în Isus Hristos, nici tăierea împrejur, nici netăierea împrejur n-au vreun preț, ci credința care lucrează prin dragoste.”

„Ar trebui să ne arătam credința prin faptele noastre. O mai mare preocupare ar trebui manifestată pentru a avea o măsură largă din spiritul lui Hristos; pentru că în aceasta se va afla tăria bisericii. Satan este cel care luptă pentru a-i diviza pe copiii lui Dumnezeu. Dragoste, o, cât de puțină dragoste avem — dragoste pentru Dumnezeu și unii pentru alții! Cuvântul și spiritul adevărului, locuind în inimile noastre, ne vor separa de lume. Principiile imuabile (neschimbătoare) ale adevărului și dragostei vor uni inimă de inimă, și forța unirii va fi proporțională cu măsura de har și de adevăr de care avem parte. Ar fi bine pentru fiecare dintre noi să menținem sus oglinda, legea regală a lui Dumnezeu, și să vedem în ea reflectarea propriului Său caracter. Să fim atenți să nu neglijăm semnalele de pericol și avertizările date în cuvântul Său. Dacă nu se dă ascultare acestor avertizări și nu sunt biruite defectele de caracter, aceste defecte îi vor birui pe cei care le posedă, și

ei vor cădea în eroare, apostazie și păcat pe față. Mintea care nu este înălțată la cel mai înalt standard își va pierde în timp puterea de a reține ceea ce a câștigat cândva.” — Ibid., vol. 5, p. 537 engl. (cap. 63, *Evlavia practică*).

Miercuri

14 aprilie

4. OCAZIILE NE AȘTEAPTĂ

- a. În timp ce ucenicii vorbeau în mod clar prin Duhul, care două răspunsuri s-au auzit — unul revelând interesul și celălalt fiind stârnit de tactica tipică a lui Satan de a ridiculiza? Fapte 2:12, 13.**

Fapte 2:12, 13: „Toți erau uimiți, nu știau ce să creadă și ziceau unii către alții: „Ce vrea să zică aceasta?” Dar alții își băteau joc și ziceau: „Sunt plini de must!”

„Când Domnul este în perspectivă de a face o lucrare, Satan îi îndeamnă pe unii să obiecteze.” — *Hristos, Lumina lumii*, p. 535 engl. (cap. 58, *Lazăre, vino afară*).

„Domnul era la lucru în propriul Său mod; însă dacă ar fi existat o astfel de manifestare între noi, asupra cărora a venit sfârșitul lumii, nu ar fi batjocorit unii, ca și cu acea ocazie? Cei care nu au venit sub influența Duhului Sfânt nu au recunoscut aceasta. Pentru această clasă, ucenicii păreau asemenea unor oameni beți.” — *Mărturii pentru predicatori*, p. 66 engl. (cap. 2, *Avertizări credincioase, serioase*, subcap. *Lucrarea manifestă a Duhului Sfânt*).

- b. Ce putem învăța din modul în care Petru a clarificat cu promptitudine ceea ce se întâmpla? Fapte 2:14-21.**

Fapte 2:14-21: „Atunci, Petru s-a sculat în picioare cu cei unsprezece, a ridicat glasul și le-a zis: „Bărbați iudei și voi toți cei care locuiți în Ierusalim, să știți lucrul acesta și ascultați cuvintele mele! Oamenii aceștia nu sunt beți, cum vă închipuiți voi, căci nu este decât al treilea ceas din zi. Ci aceasta este ce a fost spus prin prorocul Ioel: ‘În zilele de pe urmă’, zice Dumnezeu, ‘voi turna din Duhul Meu peste orice făptură; feciorii voștri și fetele voastre vor proroci, tinerii voștri vor avea vedenii și bătrânii voștri vor visa visuri! Da, chiar și peste robii Mei și peste roabele Mele voi turna, în zilele acelea, din Duhul Meu și vor proroci. Voi face să se arate semne sus în cer și minuni jos pe pământ, sânge, foc și un vârtej de fum; soarele se va preface în întuneric, și luna, în sânge înainte ca să vină ziua Domnului, ziua aceea mare și strălucită. Atunci, oricine va chema Numele Domnului va fi mântuit.”

- c. Cum urma să se repete în zilele noastre împlinirea profeției din Vechiul Testament, pe care a citat-o apostolul? Ioel 2:28, 29.**

Ioel 2:28, 29: „După aceea, voi turna Duhul Meu peste orice făptură; fiii și fiicele voastre vor proroci, bătrânii voștri vor visa visuri și tinerii voștri vor avea vedenii. Chiar și peste robi și peste roabe voi turna Duhul Meu în zilele acelea.”

„Cu o dorință intensă privesc înainte spre timpul când evenimentele din ziua Cincizecimii se vor repeta cu o chiar mai mare putere decât la cea ocazie. Ioan spune: ‚Am văzut un alt înger coborându-se din cer, având o mare putere; și pământul a fost luminat cu slava sa.‘ Atunci, ca și în timpul Cincizecimii, oamenii vor auzi adevărul rostit lor, fiecare om în limba sa.

Dumnezeu poate insufla o viață nouă în fiecare suflet care dorește cu sinceritate să Îi slujească, și poate atinge buzele cu un cărbune viu de pe altar, și îi va face astfel să devină elocvenți cu lauda Sa. Mii de voci vor fi îmbibate cu puterea de a rosti adevărurile minunate ale Cuvântului lui Dumnezeu. Limba bâlbâită va fi dezlegată, și cel timid va fi făcut puternic pentru a da o mărturie curajoasă despre adevăr.” — *Comentarii Biblice*, vol. 6, p. 1055 engl. (cap. referitor la Fapte 2).

Joi

15 aprilie

5. CONDUCÂND MINȚI SPRE HRISTOS

a. Cum L-a prezentat Petru pe Hristos mulțimii? Fapte 2:22-24.

Fapte 2:22-24: „Bărbați israeliți, ascultați cuvintele acestea! Pe Isus din Nazaret, om adevărat de Dumnezeu înaintea voastră prin minunile, semnele și lucrările pline de putere pe care le-a făcut Dumnezeu prin El în mijlocul vostru, după cum bine știți, pe Omul acesta, dat în mâinile voastre după sfatul hotărât și după știința mai dinainte a lui Dumnezeu, voi L-ați răstignit și L-ați omorât prin mâna celor fărădelege. Dar Dumnezeu L-a înviat, dezlegându-L legăturile morții, pentru că nu era cu putință să fie ținut de ea.”

„Scena este una plină de interes. Priviți oamenii venind din toate direcțiile pentru a-i auzi pe ucenici cum mărturisesc adevărul așa cum este el în Isus. Ei se îmbulzesc, aglomerând templul. Preoții și conducătorii sunt acolo, încruntarea întunecată a răutății fiind încă pe fețele lor, și inimile lor fiind încă umplute de ura persistentă contra lui Hristos, mâinile lor necurățite de sângele vărsat când ei L-au răstignit pe Răscumpărătorul lumii. Ei se așteptau să îi găsească pe ucenici intimidați de frică sub mâna puternică a asupririi și crimei, dar îi găsesc înălțați deasupra oricărei temeri și umpluți de Duhul, proclamând cu putere divinitatea lui Isus din Nazaret. Ei îi aud declarând cu îndrăzneală faptul că Cel care atât de recent fusese

umilit, luat în derâdere, lovit de mâini crude și răstignit, este Prințul vieții, acum înălțat la dreapta lui Dumnezeu.” — *Istoria faptelor apostolilor*, p. 42 engl. (cap. 4, Ziua Cincizecimii).

b. Cum a adus Petru din nou profeția în discursul său? Fapte 2:25-36.

Fapte 2:25-36: „Căci David zice despre El: ‘Eu aveam totdeauna pe Domnul înaintea mea, pentru că El este la dreapta mea, ca să nu mă clatin. De aceea, mi se bucură inima și mi se veselește limba; chiar și trupul mi se va odihni în nădejde, căci nu-mi vei lăsa sufletul în Locuința morților și nu vei îngădui ca Sfântul Tău să vadă putrezirea. Mi-ai făcut cunoscute căile vieții și mă vei umple de bucurie cu starea Ta de față.’ Cât despre patriarhul David, să-mi fie îngăduit, fraților, să vă spun fără șfială că a murit și a fost îngropat, și mormântul lui este în mijlocul nostru până în ziua de azi. Fiindcă David era proroc și știa că Dumnezeu îi făgăduise cu jurământ că va ridica pe unul din urmașii săi pe scaunul lui de domnie, despre învierea lui Hristos a prorocit și a vorbit el, când a zis că sufletul lui nu va fi lăsat în Locuința morților și trupul lui nu va vedea putrezirea. Dumnezeu a înviat pe acest Isus, și noi toți suntem martori ai Lui. Și acum, odată ce S-a înălțat prin dreapta lui Dumnezeu și a primit de la Tatăl făgăduința Duhului Sfânt, a turnat ce vedeți și auziți. Căci David nu s-a suit în ceruri, ci el singur zice: ‘Domnul a zis Domnului meu: «Șezi la dreapta Mea până ce voi pune pe vrăjmașii Tăi sub picioarele Tale.»’ Să știe bine dar, toată casa lui Israel, că Dumnezeu a făcut Domn și Hristos pe acest Isus pe care L-ați răstignit voi.”

c. Descrieți modul uimitor în care a acționat Duhul Sfânt în aceea clipă. Fapte 2:37; Ioan 16:7, 8.

Fapte 2:37: „După ce au auzit aceste cuvinte, ei au rămas străpunși în inimă și au zis lui Petru și celorlalți apostoli: „Fraților, ce să facem?”

Ioan 16:7, 8: „Totuși vă spun adevărul: Vă este de folos să Mă duc, căci, dacă nu Mă duc Eu, Mângâietorul nu va veni la voi, dar, dacă Mă duc, vi-L voi trimite. Și când va veni El, va dovedi lumea vinovată în ce privește păcatul, neprihănirea și judecata.”

„Este lucrarea Duhului Sfânt aceea de a dezvălui minții caracterul consacării pe care Dumnezeu o va accepta. Prin intermediul Duhului Sfânt, sufletul este iluminat, și caracterul este reînnoit, sfințit și înălțat.” — *Solii alese*, vol. 1, p. 134 engl. (cap. 17, *Protejând noua experiență*).

ÎNTREBĂRI RECAPITULATIVE PERSONALE

1. Ce ar putea să mă împiedice de a primi în mod deplin Duhul Sfânt?
2. Pentru ce scop practic aveau nevoie apostolii de darul limbilor?
3. Cum este emoționalismul (apelul puternic sau excesiv la emoții) o cursă în calea trăirii unei reale experiențe creștine cu Hristos?
4. De ce lucru ar trebui să îmi amintesc ori de câte ori Dumnezeu lucrează în mod diferit de ceea ce aștept eu?
5. Descrieți cele două tipuri de oameni care ascultau predica lui Petru.

Bucurie din căință

Text de memorizat: „Atunci Petru le-a spus: *Pocăiți-vă și fiți botezați fiecare dintre voi în numele lui Isus Hristos pentru iertarea (engl. remisiunea)* păcatelor, și veți primi darul Duhului Sfânt.*” (Fapte 2:28)

„Dacă bucuria îngerilor este de a-i vedea pe păcătoși căindu-se, nu va fi bucuria păcătoșilor salvați prin sângele lui Hristos, să îi vadă pe alții căindu-se și întorcându-se la Hristos prin intermediul lor? Lucrând în armonie cu Hristos și îngerii sfinți noi vom experimenta o bucurie ce nu poate fi realizată în afara acestei lucrări.” — *Mărturii pentru comunitate*, vol. 3, p. 381, 382 engl. (cap. 33, *Zecimi și daruri*).

Recomandare pentru studiu: *Istoria faptelor apostolilor*, p. 43-59 engl. (cap. 4, *Ziua Cincizecimii*).

Duminică

18 aprilie

1. GRIJĂ CURAJOASĂ

- a. Când conștiința mulțimii a fost trezită cu privire la cine era cu adevărat Hristos, ce apel puternic a făcut imediat Petru — și cum poate aceasta să ne dea curaj? Fapte 2:38-40.

Fapte 2:38-40: „Pocăiți-vă”, le-a zis Petru, „și fiecare din voi să fie botezat în Numele lui Isus Hristos, spre iertarea păcatelor voastre; apoi veți primi darul Sfântului Duh. Căci făgăduința aceasta este pentru voi, pentru copiii voștri și pentru toți cei ce sunt departe acum, în oricât de mare număr îi va chema Domnul Dumnezeuul nostru.” Și, cu multe alte cuvinte mărturisea, îi îndemna și zicea: „Mântuiți-vă din mijlocul acestui neam ticălos.”

„Nu trebuie să ne facem mici de frică, umilindu-ne, și să cerem iertare lumii pentru că le spunem adevărul: ar trebui să nu putem suferi tănuirea. Arătați sub ce steag stați, pentru a fi utili oamenilor și îngerilor. Să fie clar înțeles faptul că Adventiștii de Ziua a Șaptea nu pot face niciun compromis. În opiniile și credința voastră trebuie să nu existe nici măcar cea mai mică aparență de oscilare: lumea are dreptul de a ști ce să aștepte de la noi...”

*) n.tr. remisiune-atenuare progresivă, până la vindecare, a manifestărilor unei boli.

Domnul dorește ca servii Săi de astăzi să predice vechea doctrină a evangheliei, părerea de rău pentru păcat, căința, și mărturisirea. Vrem predici de modă veche, obiceiuri de modă veche, tați și mame în Israel, care sunt de modă veche. Trebuie să se lucreze în mod perseverent, serios și înțelept pentru păcătos, până când el va înțelege că este un călcător al Legii lui Dumnezeu și va exercita căință față de Dumnezeu și credință față de Domnul Isus Hristos.” — *Evanghelizarea*, p. 179, 180 engl. (cap. 7, *Mesajul și prezentarea lui*, subcap. *Predica evanghelistică*).

Luni

19 aprilie

2. REZULTATE MIRACULOASE

a. Ce lucrare uimitoare a fost îndeplinită prin Duhul Sfânt? Fapte 2:41.

Fapte 2:41: „*Cei ce au primit propovăduirea lui au fost botezați; și în ziua aceea, la numărul ucenicilor s-au adăugat aproape trei mii de suflete.*”

„Petru s-a ridicat în picioare între ei și a vorbit cu putere mare. Între cei care l-au ascultat erau evrei devotați, care erau sinceri în crezul lor. Însă puterea care însoțea cuvintele vorbitorului i-a convins că Hristos era într-adevăr Mesia. Ce lucrare puternică a fost îndeplinită! Trei mii au fost convertiți într-o zi.

Sămânța fusese semănată de cel mai mare Învățător pe care l-a cunoscut vreodată lumea. Timp de trei ani și jumătate, Fiul lui Dumnezeu locuise în țara iudeii, proclamând solia evangheliei adevărului și lucrând cu semne puternice și minuni. Sămânța fusese semănată, și după înălțarea Sa a avut loc marea recoltă. Mai mulți au fost convertiți de o predică în ziua Cincizecimii decât au fost convertiți în timpul tuturor anilor de slujire a lui Hristos. Atât de puternic va lucra Dumnezeu când oamenii se vor preda controlului Duhului.” — *Comentarii biblice ale Noului Testament*, vol. 6, p. 1055 engl. (cap. referitor la Fapte 2).

b. Descrieți atitudinea bisericii primare — și ce e nevoie să înțelegem toți din ea. Fapte 2:42-47.

Fapte 2:42-47: „*Ei stăruiau în învățătura apostolilor, în legătura frățească, în frângerea pâinii și în rugăciuni. Fiecare era plin de frică, și prin apostoli se făceau multe minuni și semne. Toți cei ce credeau erau împreună la un loc și aveau toate de obște. Își vindeau ogoarele și averile, și banii îi împărțeau între toți, după nevo-*

ile fiecăruia. Toți împreună erau nelipsiți de la Templu în fiecare zi, frângeau pâinea acasă și luau hrana cu bucurie și curăție de inimă. Ei lăudau pe Dumnezeu și erau plăcuți înaintea întregului norod. Și Domnul adăuga în fiecare zi la numărul lor pe cei ce erau mântuiți.”

„După coborârea Duhului Sfânt ucenicii au mers să proclame un Salvator înălțat, unica lor dorință fiind salvarea sufletelor. Ei se bucurau în dulceața comuniunii cu sfinții. Ei erau gingași, plini de considerație, tăgăduitori de sine, dispuși să facă orice sacrificiu de dragul adevărului. În asocierile lor zilnice unii cu alții ei manifestau dragostea pe care Hristos le poruncise să o manifeste. Prin cuvinte și fapte neegoiste, ei se luptau să aprindă această dragoste în alte inimi.

Credincioșii trebuia să cultive permanent acea dragoste care a umplut inimile apostolilor după coborârea Duhului Sfânt. Ei trebuia să meargă în ascultare de porunca cea nouă: ‚Cum v-am iubit Eu, așa să vă iubiți și voi unii pe alții.’ (Ioan 13:34). Ei trebuia să fie atât de strâns uniți cu Hristos, încât să fie făcuți în stare să împlinescă cerințele Sale. Puterea unui Salvator care putea să îi facă drepti prin neprihănirea Sa trebuia să fie mărită.” — *Mărturii pentru comunitate*, vol. 8, p. 241 engl. (secțiunea 4, subcap. *Una cu Hristos în Dumnezeu*).

Marți

20 aprilie

3. MIRACOLUL DE LA TEMPLU

a. Cum i-a folosit Dumnezeu pe Petru și Ioan să îndeplinească un miracol uimitor la Poarta Frumoasă a templului? Fapte 3:1-10.

Fapte 3:1-10: *„Petru și Ioan se suiau împreună la Templu, la ceasul rugăciunii: era ceasul al nouălea. Acolo era un om olog din naștere, care era dus și pus în toate zilele la poarta Templului numită „Frumoasă”, ca să ceară de milă de la cei ce intrau în Templu. Omul acesta, când a văzut pe Petru și pe Ioan că voiau să intre în Templu, le-a cerut milostenie. Petru, ca și Ioan, s-a uitat țintă la el și a zis: „Uită-te la noi!” Și el se uita la ei cu luare aminte și aștepta să capete ceva de la ei. Atunci, Petru i-a zis: „Argint și aur n-am, dar ce am, îți dau: În Numele lui Isus Hristos din Nazaret, scoală-te și umblă!” L-a apucat de mâna dreaptă și l-a ridicat în sus. Îndată i s-au întărit tălpile și gleznele; dintr-o săritură a fost în picioare și a început să umble. A intrat cu ei în Templu, umblând, sărind și lăudând pe Dumnezeu. Tot norodul l-a văzut umblând și lăudând pe Dumnezeu. Îl cunoșteau că era cel ce ședea la poarta „Frumoasă” a Templului, ca să ceară de pomană, și s-au umplut de uimire și de mirare pentru cele ce i se întâmplaseră.”*

„Cu putere mare, ucenicii au predicat un Salvator răstignit și înviat. Semne și minuni erau îndeplinite de către ei în numele lui Isus; cei bolnavi erau vindecați; și un om care fusese paralizat de la nașterea sa a fost restaurat în sănătate deplină și a intrat cu Petru și Ioan în templu, umblând și sărind și laudând pe Dumnezeu în fața tuturor oamenilor.” — *Experiențe și viziuni*, p. 192 engl. (cap. *Ucenicii lui Hristos*).

b. Cum au reacționat oamenii față de minune, și ce a declarat Petru pentru a evidenția sursa reală a acesteia? Fapte 3:11-16.

Fapte 3:11-16: „Fiindcă el se ținea de Petru și de Ioan, tot norodul, mirat, a alergat la ei în pridvorul zis al lui Solomon. Petru, când a văzut lucrul acesta, a luat cuvântul și a zis norodului: „Bărbați israeliți, pentru ce vă mirați de lucrul acesta? De ce vă uitați cu ochii țintă la noi, ca și cum prin puterea noastră sau prin cucernicia noastră am fi făcut pe omul acesta să umble? Dumnezeuul lui Avraam, Isaac și Iacov, Dumnezeuul părinților noștri, a proslăvit pe Robul Său Isus, pe care voi L-ați dat în mâna lui Pilat și v-ați lepădat de El înaintea lui, măcar că el era de părere să-l dea drumul. Voi v-ați lepădat de Cel Sfânt și Neprihănit și ați cerut să vi se dăruiască un ucigaș. Ați omorât pe Domnul vieții, pe care Dumnezeu L-a înviat din morți; noi suntem martori ai Lui. Prin credința în Numele lui Isus, a întărit Numele Lui pe omul acesta, pe care-l vedeți și-l cunoașteți; credința în El a dat omului acestuia o tămăduire deplină, cum vedeți cu toții.”

„Mulți au alergat laolaltă, foarte uimiți de vindecarea care fusese îndeplinită.

Când Isus a murit, preoții au crezut că nu se vor mai îndeplini minuni între ei, că agitația se va stinge și că oamenii se vor întoarce din nou la tradițiile oamenilor. Însă iată! Chiar în mijlocul lor ucenicii îndeplineau minuni, și oamenii erau umpluți de uimire. Isus fusese sacrificat, și ei se mirau de unde obținuseră urmașii Săi această putere. Când El era viu, ei credeau că El le împărțise putere; însă când El a murit, ei se așteptau ca minunile să înceteze.” — Ibid.

c. Cum a acordat Petru cu amabilitate ascultătorilor săi circumstanțe atenuante? Fapte 3:17.

Fapte 3:17: „Și acum, fraților, știu că din neștiință ați făcut așa, ca și mai-marii voștri.”

„Și acum fraților, știu că din neștiință ați făcut așa,” a spus Petru; însă această ignoranță nu scuza acțiunea lor; pentru că lor le fusese acordată mare lumină. Se face afirmația că dacă ei ar fi știut că El era Prințul vieții, ei nu L-ar fi răstignit. Însă de ce nu au știut ei? — pentru că au ales să nu știe.

Ei nu aveau niciun interes să caute și să studieze, și ignoranța lor s-a dovedit ruina lor veșnică. Ei avuseseră cea mai puternică dovadă pe care să își bazeze credința, și se aflau sub obligație față de Dumnezeu de a accepta dovada pe care El le-o dăduse. Necredința lor îi făcea vinovați de sângele singurului Fiu născut al infinitului Dumnezeu.” — *Comentarii biblice ale Noului Testament*, vol. 6, p. 1056 engl. (cap. referitor la Fapte 3).

Miercuri

21 aprilie

4. TIMPUL DE A CĂDEA PE STÂNCĂ

- a. După ce a prezentat adevărul despre Hristos, ce apel a făcut Petru din acest motiv ascultătorilor săi de la templu? Fapte 3:18, 19. Cum răsună de-a lungul timpului același apel până la noi astăzi, cu o urgență chiar mai mare?**

Fapte 3:18, 19: „Dar Dumnezeu a împlinit astfel ce vestise mai înainte prin gura tuturor prorocilor Lui: că, adică, Hristosul Său va pătimi. Pocățiți-vă dar și întoarceți-vă la Dumnezeu, pentru ca să vi se șteargă păcatele, ca să vină de la Domnul vremurile de învioreare.”

„Cuvintele ar trebui să vină acum la noi cu seriozitate constrângătoare: [Fapte 3:19 citat]. Sunt mulți între noi care sunt deficienți în spiritualitate și care, dacă nu sunt complet convertiți, vor fi cu siguranță pierduți. Poți să îți permiți să îți asumi riscul?...”

Dacă vrem să scăpăm de o experiență bolnăvicioasă, trebuie să începem cu seriozitate, fără întârziere, să ne ducem la bun sfârșit propria mântuire, cu frică și tremur. Există mulți care nu prezintă nicio dovadă hotărâtă că sunt loiali legămintelor lor de botez. Zelul lor este răcit de formalitate, ambiție lumească, mândrie și dragoste de sine. Ocazional sentimentele lor sunt mișcate, însă ei nu cad pe Stâncă, pe Isus Hristos. Ei nu vin la Dumnezeu cu inimi frânte în căință și mărturisire. Cei care experimentează în inimile lor lucrarea adevăratei convertirii vor manifesta roadele Duhului în viața lor: O, dacă cei care au atât de puțină viață spirituală ar realiza faptul că viața veșnică poate fi acordată doar celor care devin părtași ai naturii divine și care scapă de corupția care este în lume prin poftă!” — *Mărturii pentru comunitate*, vol. 9, p. 154, 155 engl. (secțiunea 4, subcap. *Responsabilitate personală*).

- b. Doar cum putem experimenta „înviorearea” la care se face referire în Fapte 3:19? Isaia 43:25; 44:3, 22; 57:15; 60:1, 2.**

Isaia 43:25: „Eu, Eu îți șterg fărădelegile, pentru Mine, și nu-Mi voi mai aduce aminte de păcatele tale.”

Isaia 44:3, 22: „Căci voi turna ape peste pământul însetat și râuri pe pământul uscat; voi turna Duhul Meu peste sămânța ta, și binecuvântarea Mea peste odraslele tale... (22) Eu îți șterg fărădelegile ca un nor și păcatele, ca o ceață: întoarce-te la Mine, căci Eu te-am răscumpărat.”

Isaia 57:15: „Căci așa vorbește Cel Preaînalt, a cărui locuință este veșnică și al cărui Nume este sfânt: „Eu locuiesc în locuri înalte și în sfințenie, dar sunt cu omul zdrobit și smerit, ca să înviorez duhurile smerite și să îmbărbătez inimile zdrobite.”

Isaia 60:1, 2: „Ridică-te, strălucește, căci lumina ta a venit și gloria DOMNULUI a răsărit peste tine. Căci, iată, întunericul va acoperi pământul și întunericul gros poporul; dar DOMNUL va răsări peste tine și gloria lui va fi văzută peste tine.” (BTF)

„După cum a fost dată ‚ploaia timpurie’ în revărsarea Duhului Sfânt la începutul evangheliei, pentru a face să încolțească prețioasa sămânță, tot astfel, ‚ploaia târzie’ va fi dată la încheierea ei pentru coacerea recoltei...”

Marea lucrare a evangheliei nu se va încheia cu o manifestare mai neînsemnată a puterii lui Dumnezeu decât cea care a marcat începutul ei. Profețiile care s-au împlinit în revărsarea ploii timpurii la începutul evangheliei, se vor împlini din nou la încheierea ei, în ploaia târzie. Aici sunt ‚vremurile de învioreare’ pe care le aștepta apostolul când a spus ‚Căiți-vă de aceea și fiți convertiți, ca păcatele voastre să fie șterse [în Judecata de cercetare], când vor veni timpurile de învioreare din prezența Domnului.’ ”
— *Marea luptă*, p. 611. [ediția 1888].

Joi

22 aprilie

5. PREGĂTIRE PENTRU EVENIMENTUL GLORIOS

a. Doar cine va primi „înviorearea”, și care va fi rezultatul ei glorios? Fapte 3:19, 20; 2 Corinteni 7:10.

Fapte 3:19, 20: „Pocăiți-vă dar și întoarceți-vă la Dumnezeu, pentru ca să vi se șteargă păcatele, ca să vină de la Domnul vremurile de învioreare și să trimită pe Cel ce a fost rânduit mai dinainte pentru voi: pe Isus Hristos.”

2 Corinteni 7:10: „În adevăr, când întristarea este după voia lui Dumnezeu, aduce o pocăință care duce la mântuire și de care cineva nu se căiește niciodată, pe când întristarea lumii aduce moartea.”

„Aceste cuvinte ar trebui să ne atingă pe noi astăzi cu o putere constrângătoare. [2 Corinteni 7:10, 11 citat]. Aceasta este adevărata căință. Ea va conduce la o transformare în viață. Absența acestei căințe adevărate pentru păcat este ceea ce face ca multe convertiri să fie superficiale. Nu se realizează reforme în viață. Însă când păcatul este văzut în lumina legii lui Dumnezeu, și se înțelege caracterul său real, acesta va fi dat afară din inimă și din viață.

Adevărata părere de rău pentru păcat îl aduce aproape de coasta lui Isus pe sufletul pocăit. Acolo el poate să pledeze cu eficiență pentru iertare, și să obțină harul de a birui. Acolo înțelegerea sa întunecată poate fi iluminată, și inima de piatră poate fi transformată într-o inimă de carne. Acolo păcătosul rebel este căit, și voința sa este adusă la conformare cu voința lui Dumnezeu.” — *The Review and Herald*, 8 iunie 1911.

„Am văzut că mulți neglijau pregătirea atât de necesară și așteptau timpul de învioreare și ploaia târzie să îi facă apti pentru a sta în picioare în ziua Domnului și a trăi în fața Sa. O, cât de mulți am văzut fără un refugiu în timpul de strâmtorare! Ei neglijaseră pregătirea necesară; de aceea ei nu puteau primi înviorearea pe care toți trebuie să o aibă pentru a-i face în stare să trăiască în fața unui Dumnezeu sfânt... Am văzut că nimeni nu putea avea parte de învioreare dacă nu obține victoria asupra fiecărui păcat sau defect care îi chinuie, asupra mândriei, egoismului, iubirii de lume și asupra fiecărui cuvânt și a fiecărei acțiuni greșite. Ar trebui, de aceea, să ne tragem mereu mai aproape de Domnul și să căutăm cu seriozitate cea pregătire necesară pentru a ne face în stare să stăm în picioare în bătălie în ziua Domnului. Toți să își amintească faptul că Dumnezeu este sfânt și că nimeni în afară de ființe sfinte nu poate locui în prezența Sa.” — *Experiențe și viziuni*, p. 71 engl. (cap. *Pregătire pentru sfârșit*).

Vineri

23 aprilie

ÎNTREBĂRI RECAPITULATIVE PERSONALE

1. Cum pot dezvolta mai mult curaj de a vorbi pentru Hristos așa cum face El pentru mine?
2. De ce au fost ucenicii atât de plini de succes chiar acolo unde au început să lucreze?
3. Cum se promovează respectul reciproc atunci când oferi oamenilor circumstanțe atenuante?
4. De ce ne cere Dumnezeu să ne căim înainte ca El să ne încredințeze cu puterea ploii târzii?
5. Care sunt unele dintre păcatele repetitive pe care e nevoie să le biruiesc pentru a primi înviorearea?

Sabat, 1 mai 2021

Darul Sabatului Întâi pentru Misiunile din întreaga lume

Cuvintele lui Hristos sunt familiare urmașilor Săi: „Mergeți în toată lumea, și predicați evanghelia la fiecare făptură.” (Marcu 16:15 engl. KJV).

Ce este atât de uimitor în legătură cu această poruncă plină de autoritate? Evanghelia veșnică trebuie să meargă în TOATĂ lumea - „la cei care locuiesc pe pământ, și la fiecare națiune și seminție și limbă și popor” (Apocalipsa 14:6).

Numărul creștinilor (de toate confesiunile) la nivel mondial este de aproximativ 2,4 miliarde — într-o populație mondială de aproape 7,8 miliarde. În acest număr vast mulți au avut contact cu adevărul prezent, însă majoritatea nu au avut.

„Cum vor chema deci pe cel în care nu au crezut? Și cum vor crede în cel despre care nu au auzit? Și cum vor auzi fără un predicator?” (Romani 10:14). Atât de multe suflete sunt în întuneric adânc și confuzie totală, completă! Totuși „Dumnezeu are încă un popor în Babilon; și înainte ca judecățile Sale să fie administrate, cei credincioși trebuie să iasă, ca să nu fie părtași ai păcatelor ei, și să nu primească plăgile ei...”

Însă nimeni nu este făcut să sufere mânia lui Dumnezeu până când adevărul nu a fost prezentat minții și conștiinței, și a fost respins. Există mulți care nu au avut niciodată ocazia de a auzi adevărurile speciale pentru acest timp. Obligatoritatea poruncii a patra nu le-a fost prezentată niciodată în adevărata ei lumină. Cel care citește fiecare inimă și care încearcă fiecare motiv nu va lăsa pe nimeni care dorește o cunoaștere a adevărului să fie înșelat în ce privește chestiunile care sunt obiectul controverselor. Decretul nu va fi impus în mod orbește oamenilor. Fiecare trebuie să aibă suficientă lumină pentru a lua în mod inteligent decizia sa.” — *Marea luptă*, p. 604, 605 engl.

Cum vor auzi? Fiecare dintre noi poate să lucreze pentru prieteni, rude, vecini, cunoscuți și străini, fără plată. Însă există încă mult mai mult de făcut în locuri care sunt dincolo de cercul nostru: darurile noastre monetare pot fi folosite pentru a întemeia activități misionare în regiuni noi. Ca urmare, atunci când se strânge Darul Sabatului Întâi pentru Misiunile din întreaga lume, vă rugăm, amintiți-vă de aceste nevoi și oferiți cu generozitate — și fie ca credința voastră să fie în mod abundent răsplătită!

Departamentul Misionar al Conferinței Generale

Temându-ne doar de Dumnezeu

Text de memorizat: „*Judecați voi singuri dacă este drept în fața lui Dumnezeu să ascultăm de voi mai mult decât de Dumnezeu. Căci noi nu putem să nu vorbim despre ce am văzut și am auzit.*” (Fapte 4:19, 20).

„După revărsarea Duhului Sfânt, ucenicii, îmbrăcați cu armura divină, au mers ca martori, pentru a spune minunata istorie a staulului și a crucii. Ei erau oameni umili, însă au dus adevărul.” — *Mărturii pentru predicatori*, p. 66 engl. (cap. 2, *Avertizări credincioase, serioase*, subcap. *Lucrarea evidentă a Duhului Sfânt*).

Recomandare pentru studiu: *Istoria faptelor apostolilor*, p.60-69 engl. (cap. 6, *La poarta templului*), *Mărturii pentru comunitate*, vol. 6, p. 394-401 engl. (secțiunea *Avertizări și sfaturi*, cap. *Autoritățile*).

Duminică

25 aprilie

1. TRĂIND LA NIVELUL COMPLET AL LUMINII

- a. Care este chemarea noastră în timpurile de restaurare de astăzi — care trebuie să aibă loc înainte de revenirea lui Hristos? Fapte 3:20-25. Explicați datoria noastră în ceea ce privește lumina încredințată nouă fiecăruia, ca persoane individuale. Fapte 3:26.

Fapte 3:20-25: „*Și să trimită pe Cel ce a fost rânduit mai dinainte pentru voi: pe Isus Hristos, pe care cerul trebuie să-L primească, până la vremurile așezării din nou a tuturor lucrurilor – despre aceste vremuri a vorbit Dumnezeu prin gura tuturor sfinților Săi proroci din vechime. În adevăr, Moise a zis părinților noștri: ‘Domnul Dumnezeuul vostru vă va ridica dintre frații voștri un proroc ca mine; pe El să-L ascultați în tot ce vă va spune. Și oricine nu va asculta de Prorocul acela va fi nimicit cu desăvârșire din mijlocul norodului.’ De asemenea, toți prorocii, de la Samuel și ceilalți care au urmat după el și au vorbit, au vestit zilele acestea. Voi sunteți fiii prorocilor și ai legământului pe care l-a făcut Dumnezeu cu părinții noștri, când a zis lui Avraam: ‘Toate neamurile pământului vor fi binecuvântate în sămânța ta.’*”

Fapte 3:26: „*Dumnezeu, după ce a ridicat pe Robul Său Isus, L-a trimis mai întâi vouă, ca să vă binecuvânteze, întorcând pe fiecare din voi de la fărădelegile sale.*”

„Responsabilitatea noastră este mai mare decât a fost cea a strămoșilor noștri. Suntem răspunzători pentru lumina pe care au primit-o ei, și care ne-a fost dată ca moștenire, și suntem de asemenea răspunzători pentru lumina suplimentară, care strălucește acum asupra noastră din Cuvântul lui Dumnezeu.” — *Marea luptă*, p. 164 engl. (cap. 8, *Luther înaintea Dietei*).

„Dacă ne întoarcem de la mărturia cuvântului lui Dumnezeu și acceptăm doctrine false pentru că părinții noștri le-au învățat, noi cădem sub condamnarea rostită asupra Babilonului: bem din vinul urâciunilor ei.” — *Ibid.*, p. 537 [ediția 1888] engl. (cap. XXXIII, *Marea înșelăciune*).

„Ești răspunzător doar pentru modul în care tu, independent de alții, folosești lumina care strălucește pe cărarea ta. Lipsa de consacrare a altora nu va fi o scuză pentru tine. Faptul că ei pervertesc adevărul prin cursul lor greșit de acțiune, pentru că nu sunt sfințiți de el, nu te va face pe tine mai puțin răspunzător.” — *Mărturii pentru comunitate*, vol. 2, p. 490 engl. (cap. 60, *O cruce în acceptarea adevărului*).

Luni

26 aprilie

2. MÂNDRIE RĂNITĂ

a. Cum au reacționat liderii de la templu față de mesajul puternic pe care l-a prezentat Petru? Fapte 4:1-4.

Fapte 4:1-4: „Pe când vorbeau Petru și Ioan norodului, au venit la ei pe neașteptate preoții, căpitanul Templului și saducheii, foarte necăjiți că învățau pe norod și vesteau în Isus învierea din morți. Au pus mâinile pe ei și i-au aruncat în temniță până a doua zi, căci se înserase. Însă mulți din cei ce auziseră cuvântarea au crezut, și numărul bărbaților credincioși s-a ridicat aproape la cinci mii.”

„După ce Hristos a înviat dintre cei morți, preoții au răspândit aproape și departe raportul că trupul Său fusese furat de ucenici în timp ce garda romană dormea... Căpitanul templului și unii dintre oficiali erau saducheii. Aceștia erau foarte tulburați de ceea ce predicau ucenicii. Ei simțeau că doctrina lor favorită era în pericol, și reputația lor era în joc...”

Oponenții ucenicilor nu puteau decât să creadă faptul că Hristos înviase din morți. Dovezile erau prea convingătoare pentru a fi puse la îndoială. Cu toate acestea, mulți și-au împietrit inimile, refuzând să se căiască de fapta oribilă pe care o comiseseră dându-L pe Isus la moarte. Când asupra apostolilor a venit într-o manieră atât de remarcabilă putere din cer, teama i-a reținut pe liderii iudei de la violență, însă amărăciunea și răutatea lor erau neschimbate.

Cinci mii de persoane acceptaseră deja adevărul proclamat de ucenici, și atât fariseii cât și saducheii au fost de acord că dacă se permitea acestor învățători să continue neîmpiedicați, propria lor influență avea să fie în pericol mai mare decât atunci când Isus fusese pe pământ.” — *The Review and Herald*, 8 iunie 1911.

b. Cum pot conduce mândria și rebeliunea spre orbire spirituală? 2 Regi 17:13, 14.

2 Regi 17:13, 14: „Domnul a înștiințat pe Israel și Iuda prin toți prorocii Lui, prin toți văzătorii, și le-a zis: „Întoarceți-vă de la căile voastre cele rele și păziți poruncile și rânduielile Mele, urmând în totul legea pe care am dat-o părinților voștri și pe care v-am trimis-o prin robii Mei, prorocii.” Dar ei n-au ascultat, și-au înțepenit grumazul, ca și părinții lor, care nu crezuseră în Domnul Dumnezeu lor.”

„Duhul Sfânt este adesea respins pentru că vine în moduri neașteptate. Fuseseră date dovezi abundente conducătorilor iudei despre faptul că apostolii vorbeau și acționau sub inspirație divină, însă ei [n.tr. conducătorii iudei] se împotriveau în mod ferm mesajului. Hristos nu venise în modul în care așteptaseră ei, și deși uneori ei erau convinși că El era Fiul lui Dumnezeu, ei au înăbușit convingerea și L-au răstignit. În îndurare, Domnul le-a dat dovezi suplimentare și o altă ocazie de a se întoarce spre El. El i-a trimis pe ucenici să le spună ce făcuseră ei, și în acuzația teribilă că ei Îl uciseseră pe Prințul Vieții, El le-a dat o altă chemare la pocăință. Însă, simțindu-se siguri în neprihănirea lor, învățătorii iudei nu erau pregătiți să admită faptul că bărbații, care îi acuzau de răstignirea lui Hristos, vorbeau sub călăuzirea Duhului Sfânt.” — Ibid.

Marți

27 aprilie

3. ADEVĂRUL DEZVĂLUIT

a. Ce au cerut conducătorii iudei a doua zi — și cum putem fi cu adevărat inspirați de cuvintele curajoase, cuprinzătoare, ale lui Petru? Fapte 4:5-11.

Fapte 4:5-11: „A doua zi, mai-marii norodului, bătrânii și cărturarii s-au adunat împreună la Ierusalim, cu marele preot Ana, Caiafa, Ioan, Alexandru și toți cei ce se trăgeau din neamul marilor preoți. Au pus pe Petru și pe Ioan în mijlocul lor și i-au întrebat: „Cu ce putere sau în numele cui ați făcut voi lucrul acesta?” Atunci Petru, plin de Duhul Sfânt, le-a zis: „Mai-mari ai norodului și bătrâni ai lui Israel! Fiindcă suntem trași astăzi la răspundere pentru o facere de bine făcută unui om

bolnav și suntem întrebați cum a fost vindecat, s-o știți toți și s-o știe tot norodul lui Israel! Omul acesta se înfățișează înaintea voastră pe deplin sănătos în Numele lui Isus Hristos din Nazaret, pe care voi L-ați răstignit, dar pe care Dumnezeu L-a înviat din morți. El este 'piatra lepădată de voi, zidarii, care a ajuns să fie pusă în capul unghiului!'"

„Chiar în camera aceea și chiar în fața unora dintre acei oameni, Petru se tăgăduise în mod rușinos de Domnul său. Aceasta i-a revenit în mod distinct în minte în timp ce se pregătea pentru propria sa judecare. El avea acum o ocazie de a răscumpăra lașitatea sa.

Cei prezenți, care își aminteau partea pe care o jucase Petru la procesul Maestrului său, se flatau că acum el putea fi intimidat de amenințarea cu închisoarea și moartea. Însă Petru care Îl tăgăduise pe Hristos în ceasul celei mai mari nevoi a Sa era impulsiv și încrezător în sine, diferind mult de Petru care era adus în fața Sinedriului pentru a fi audiat. De la căderea sa, el fusese convertit. El nu mai era mândru și lăudăros, ci modest și neîncrezător în sine. El era umplut de Duhul Sfânt, și prin ajutorul acestei puteri el era hotărât să îndepărteze pata apostaziei sale, onorând numele de care se dezisese cândva.” — *Istoria faptelor apostolilor*, p. 62, 63 engl. (cap. 6, *La poarta templului*).

b. Care a fost punctul culminant al răspunsului lui Petru — și cum rezistă el în ciuda teoriilor populare de astăzi? Fapte 4:12.

Fapte 4:12: „În nimeni altul nu este mântuire, căci nu este sub cer niciun alt Nume dat oamenilor în care trebuie să fim mântuiți.”

„Există o singură putere care poate frânge stăpânirea răului din inimile oamenilor; și aceea este puterea lui Dumnezeu în Isus Hristos. Doar prin sângele Celui Răstignit există curățire de păcat. Doar harul Său poate să ne facă în stare să rezistăm și să supunem tendințele naturii noastre căzute. Teoriile spiritualiste (n.tr. spiritualismul — o doctrină filozofică ce consideră că spiritul există independent de materie) despre Dumnezeu fac fără efect această putere. Dacă Dumnezeu este o esență care pătrunde în toată natura, atunci El locuiește în toți oamenii; și pentru a obține sfințenia, omul trebuie doar să dezvolte puterea care există în el...”

Aceste teorii cu privire la Dumnezeu fac fără efect cuvântul Său, și cei care le acceptă sunt în mare pericol de a fi conduși să privească în cele din urmă Biblia ca pe o ficțiune... Voința umană neajutată nu are nicio putere reală de a rezista răului și a-l birui. Apărarea sufletului este sfârșită. Omul nu are nicio barieră împotriva păcatului. Odată ce restricțiile din cuvântul lui

Dumnezeu și Spiritul Său sunt respinse, nu știm până la ce adâncimi se poate cufunda cineva.” — *Mărturii*, vol. 8, p. 291, 292 engl. (secțiunea 5, *Cunoștința esențială*, subcap. *Teorii panteiste*).

Miercuri

28 aprilie

4. O PUTERE ÎN ȚARĂ

- a. **De ce erau uimiți conducătorii iudei de Petru și Ioan, și la ce ar trebui să ne facă aceasta să medităm cu rugăciune, atât ca predicatori, cât și ca membri laici? Fapte 4:13, 14; 1 Corinteni 1:27.**

Fapte 4:13, 14: „Când au văzut ei îndrăzneala lui Petru și a lui Ioan, s-au mirat, întrucât știau că erau oameni necărturari și de rând, și au priceput că fuseseră cu Isus. Dar, fiindcă vedeau lângă ei pe omul care fusese vindecat, nu puteau zice nimic împotriva.”

1 Corinteni 1:27: „Dar Dumnezeu a ales lucrurile bune ale lumii, ca să facă de rușine pe cele înțelepte. Dumnezeu a ales lucrurile slabe ale lumii, ca să facă de rușine pe cele tari.”

„După înălțarea lui Isus, doctori, avocați, preoți, conducători, scribi și teologi ascultau cu uimire cuvintele de înțelepciune și putere de la oameni neinstruiți și umili. Acești oameni înțelepți se mirau de succesul umililor ucenici, și în cele din urmă au atribuit aceasta, spre propria lor satisfacție, faptului că ei fuseseră cu Isus și că învățaseră de la El. Caracterul și simplitatea învățăturilor lor erau similare cu caracterul și învățăturile lui Hristos...”

Vanitatea și mândria umplu inimile oamenilor. Doar harul lui Hristos poate să îndeplinească o reformă.

Este lucrarea ta, iubite frate, aceea de a te umili și de a nu aștepta ca Dumnezeu să te umilească. Uneori mâna lui Dumnezeu apasă cu greutate asupra oamenilor pentru a-i umili și a-i aduce într-o poziție cuvenită înaintea Lui; însă cu cât mai bine este a ne ține inima zilnic umilă în fața lui Dumnezeu. Ne putem coborî pe noi înșine, sau putem să ne înălțăm în mândrie și să așteptăm până când Dumnezeu ne coboară. Predicatorii evangheliei suferă doar puțin de dragul adevărului astăzi. Dacă ar fi persecutați, așa cum au fost ucenicii lui Isus, și cum au fost persecutați oamenii sfinți ai lui Dumnezeu în timpuri mai recente, ar exista o strângere mai aproape de coasta lui Isus, și această legătură mai strânsă cu Salvatorul ar face cuvintele lor o putere în țară.” — *Mărturii pentru comunitate*, vol. 4, p. 378, 379 engl. (cap. 33, *Consacrarea în predicatori*).

b. În nedumerirea lor, ce s-au simțit constrânși să facă preoții? Fapte 4:15-18.

Fapte 4:15-18: „Le-au poruncit doar să iasă din sobor, s-au sfătuit între ei și au zis: „Ce vom face oamenilor acestora? Căci este știut de toți locuitorii Ierusalimului că prin ei s-a făcut o minune vădită, pe care n-o putem tăgădui. Dar, ca să nu se lățească vestea aceasta mai departe în norod, să-i amenințăm și să le poruncim ca de acum încolo să nu mai vorbească nimănui în Numele acesta.” Și după ce i-au chemat, le-au poruncit să nu mai vorbească cu niciun chip, nici să mai învețe pe oameni în Numele lui Isus.”

c. Care a fost răspunsul curajos al ucenicilor — și care a fost sîngura opțiune rămasă preoților? Fapte 4:19-22.

Fapte 4:19-22: „Drept răspuns, Petru și Ioan le-au zis: „Judecați voi singuri dacă este drept înaintea lui Dumnezeu să ascultăm mai mult de voi decât de Dumnezeu, căci noi nu putem să nu vorbim despre ce am văzut și am auzit.” I-au amenințat din nou și i-au lăsat să plece, căci nu știau cum să-i pedepsească, din pricina norodului, fiindcă toți slăveau pe Dumnezeu pentru cele întâmplante. Căci omul cu care se făcuse această minune de vindecare avea mai bine de patruzeci de ani.”

„Bucuroși i-ar fi pedepsit preoții pe acești oameni pentru fidelitatea lor neclătinată față de sacra lor chemare, însă se temeau de popor; ,căci toți oamenii îl glorificau pe Dumnezeu pentru ceea ce se înfăptuia.’ Ca urmare, cu amenințări și porunci repetate, apostolii au fost puși în libertate.” — *Istoria faptelor apostolilor*, p. 67 engl. (cap. 6, *La poarta templului*).

Joi

29 aprilie

5. CURAJOS PENTRU A STA DE PARTEA LUI HRISTOS

a. Unde au mers ucenicii după ce au fost eliberați — și cum putem fi inspirați noi de rugăciunea lor? Fapte 4:23-30. Ce s-a întâmplat ca urmare? Fapte 4:31.

Fapte 4:23-30: „După ce li s-a dat drumul, ei s-au dus la ai lor și le-au istorisit tot ce le spusese preoții cei mai de seamă și bătrânii. Când au auzit ei aceste lucruri, și-au ridicat glasul toți împreună către Dumnezeu și au zis: „Stăpâne, Doamne, care ai făcut cerul, pământul, marea și tot ce este în ele! Tu ai zis prin Duhul Sfânt, prin gura părintelui nostru David, robul Tău: ‘Pentru ce se întărătă neamurile și pentru ce cugetă noroadele lucruri deșarte? Împărații pământului s-au răsculat și domnitorii s-au unit împotriva Domnului și împotriva Unsului Său.’ În adevăr, împotriva Robului Tău celui sfânt, Isus, pe care L-ai uns Tu, s-au însoțit în cetatea

aceasta Irod și Pilat din Pont cu neamurile și cu noroadele lui Israel, ca să facă tot ce hotărâse mai dinainte mâna Ta și sfatul Tău. Și acum, Doamne, uită-Te la amănunțările lor, dă putere robilor Tăi să vestească Cuvântul Tău cu toată îndrăzneala și întinde-Ți mâna, ca să se facă tămăduiri, minuni și semne prin Numele Robului Tău celui sfânt, Isus.”

Fapte 4:31: „După ce s-au rugat ei, s-a cutremurat locul unde erau adunați; toți s-au umplut de Duhul Sfânt și vesteau Cuvântul lui Dumnezeu cu îndrăzneală.”

b. La fel ca în cazul reformatorilor din trecut, care ar trebui să fie genul de rugăciune al celor cărora le-a fost încredințat solemnul adevăr prezent? Psalm 60:3-5.

Psalmii 60:3-5: „Ai arătat poporului tău lucruri grele, ne-ai făcut să bem vinul înmărmuririi. Ai dat un steag celor ce se tem de tine, ca să Îl înalțe pentru adevăr. Ca preaiubiții tăi să fie eliberați, salvează cu dreapta ta, și ascultă-mă.” (trad. BTF).

„Când în 1529 prinții germani s-au adunat la Dieta din Speyer, le-a fost prezentat decretul împăratului, care restrângea libertatea religioasă și interzicea orice răspândire în continuare a doctrinelor reformate. Părea că speranța lumii era pe punctul de a fi zdrobită... Să fie exclusă lumina evangheliei de la mulțimile care erau încă în întuneric? În joc erau chestiuni importante pentru lume. Cei care acceptaseră credința reformată s-au strâns laolaltă, și decizia lor unanimă a fost, Să respingem acest decret. În chestiune de conștiință majoritatea nu are nicio putere.’

Acest principiu noi trebuie să îl menținem cu fermitate în zilele noastre. Stindardul adevărului și al libertății religioase ținut sus de fondatorii bisericii evangheliei și de martorii lui Dumnezeu în timpul secolelor care au trecut de atunci, ne-a fost încredințat, în acest ultim conflict, mâinilor noastre. Responsabilitatea pentru acest mare dar stă în mâinile acelor pe care Dumnezeu i-a binecuvântat cu o cunoștință a cuvântului Său. Trebuie să primim acest cuvânt ca pe o autoritate supremă. Trebuie să recunoaștem guvernarea umană ca pe o rânduială stabilită în mod divin, și să învățăm ascultarea de ea ca o datorie sacră în sfera ei legitimă. Însă când cerințele ei intră în conflict cu cerințele lui Dumnezeu, trebuie să ascultăm mai mult de Dumnezeu decât de oameni. Cuvântul lui Dumnezeu trebuie să fie recunoscut deasupra oricărei legislații umane. Un ‚Așa zice Domnul’ nu trebuie dat la o parte pentru un ‚Așa zice biserica’ sau ‚Așa zice statul.’ Cununa lui Hristos trebuie să fie înălțată deasupra diademelor potențailor pământești.” — *Istoria faptelor apostolilor*, p. 68, 69 engl. (cap. 6, *La poarta templului*).

ÎNTREBĂRI RECAPITULATIVE PERSONALE

1. Chiar și atunci când frații mei de aceeași credință eșuează în datoria lor creștină, care este [n.tr. datoria] mea?
2. Ce tip de ispită mă poate pune în pericolul de a respinge Duhul Sfânt?
3. Cum s-ar putea să am o șansă ca, asemenea lui Petru, să schimb o înfrângere într-o victorie?
4. Cum pot câștiga curaj din mărturia apostolilor în ciuda amenințărilor?
5. De ce se dovedește o sursă de tărie învățarea despre Reforma Protestantă?

Altruism real

Text de memorizat: „Fiecare să privească nu la folosul său, ci fiecare de asemenea la folosul altora.” (Filipeni 2:4).

„Când cei care mărturisesc numele lui Hristos vor practica principiile regulii de aur, aceeași putere va însoți evanghelia, ca în zilele apostolice.” — *Cugetări de pe Muntele Fericirilor*, p. 137 engl. (cap. 6, Nu judecând, ci făcând).

Recomandare pentru studiu: *Mărturii pentru comunitate*, vol.5, p. 148-157 engl. (cap.48, *Va jefui un om pe Dumnezeu?*), *Istoria faptelor apostolilor*, p.70-76 engl. (cap. 7, *O avertizare împotriva ipocriziei*).

Duminică

2 mai

1. CARITATE ȘI DRAGOSTE DE INSPIRAȚIE DIVINĂ

a. **Descrieți caritatea și dragostea sinceră din biserica creștină primară. Fapte 4:32-35.**

Fapte 4:32-35: „Mulțimea celor ce crezuseră era o inimă și un suflet. Niciunul nu zicea că averile lui sunt ale lui, ci aveau toate de obște. Apostolii mărturiseau cu multă putere despre învierea Domnului Isus. Și un mare har era peste toți. Căci nu era niciunul printre ei care să ducă lipsă: toți cei ce aveau ogoare sau case le vindeau, aduceau prețul lucrurilor vândute și-l puneau la picioarele apostolilor, apoi se împărțea fiecăruia după cum avea nevoie.”

„Pe măsură ce ucenicii proclamau evanghelia în Ierusalim, Dumnezeu dădea mărturie de cuvântul lor, și o mulțime au crezut. Mulți din acești credincioși timpurii au fost imediat renegați de familie și prieteni prin bigotismul zelos al iudeilor, și era necesar ca acestora să li se ofere hrană și adăpost.

Raportul declară: ‚Nu era nimeni între ei care să ducă lipsă, și raportează cum au fost împlinite nevoile lor. Aceia dintre credincioși, care aveau bani și posesiuni, au sacrificat cu bucurie din acestea pentru a veni în întâmpinarea situației de urgență...

Această dărnicie din partea credincioșilor a fost rezultatul revărsării Duhului Sfânt. Cei convertiți la evangheliile erau ‚o inimă și un suflet.’ Un interes comun îi controla — succesul misiunii încredințate lor; și lăcomia nu

avea niciun loc în viețile lor. Dragostea lor pentru frați și cauza de care se legaseră era mai mare decât dragostea lor de bani și de posesiuni. Lucrările lor mărturiseau faptul că ei socoteau sufletele oamenilor de o mai mare valoare decât bogăția pământească. La fel va fi întotdeauna când Duhul lui Dumnezeu pune stăpânire pe viață.” — *Istoria faptelor apostolilor*, p. 70, 71 engl. (cap. 7, *O avertizare împotriva ipocriziei*).

Luni

3 mai

2. DESPĂRȚINDU-SE DE BUNURI MATERIALE

- a. **De ce putem fi inspirați de dărnicia voioasă a primilor ucenici de a împărți cu frații lor (n.tr. ceea ce aveau)? 1 Ioan 3:11, 16; Filipeni 2:3, 4.**

1 Ioan 3:11, 16: „Căci vestirea pe care ați auzit-o de la început este aceasta: să ne iubim unii pe alții... **(16)** Noi am cunoscut dragostea Lui prin aceea că El Și-a dat viața pentru noi; și noi deci trebuie să ne dăm viața pentru frați.”

Filipeni 2:3, 4: „Nu faceți nimic din duh de ceartă sau din slavă deșartă; ci, în smerenie, fiecare să privească pe altul mai presus de el însuși. Fiecare din voi să se uite nu la foloasele lui, ci și la foloasele altora.”

„Cei ale căror inimi sunt pline cu dragostea lui Hristos, vor urma exemplul celor care de dragul nostru a devenit sărac, pentru ca prin sărăcia Lui noi să putem fi făcuți bogați. Bani, timpul, influența — toate darurile pe care le-au primit din mâna lui Dumnezeu ei le vor evalua doar ca mijloace pentru înaintarea lucrării evangheliei. Astfel era în biserica timpurie; și când în biserica de astăzi se vede că prin puterea Duhului membrii și-au despărțit afecțiunile de la lucrurile lumii, și că sunt dispuși să facă sacrificii pentru ca semenii lor să poată auzi evanghelia, adevărurile proclamate vor avea o influență puternică asupra ascultătorilor.” — *Istoria faptelor apostolilor*, p. 71 engl. (cap. 7, *O avertizare împotriva ipocriziei*).

„Căutați în cer și pe pământ, și nu există niciun adevăr revelat cu mai multă forță decât cel care este manifestat în faptele de îndurare adresate celor care au nevoie de simpatia și ajutorul nostru. Acesta este adevărul așa cum este el în Isus.” — *Cugetări de pe Muntele Fericirilor*, p. 137 engl. (cap. 6, *Nu judecând, ci făcând*).

- b. Numiți un exemplu autentic despre acest tip de dragoste în acțiune — în contrast cu un alt exemplu despre care, la început, doar Dumnezeu știa că în cele din urmă avea să fie fals. Fapte 4:36, 37; 5:1.**

Fapte 4:36, 37: „Iosif, numit de apostoli și Barnaba, adică, în tălmăcire, „fiul mângâierii”, un levit, de neam din Cipru, a vândut un ogor pe care-l avea, a adus banii și i-a pus la picioarele apostolilor.”

Fapte 5:1: „Dar un om numit Anania a vândut o moșioară, cu nevastă-sa Safira.”

„În contrast izbitor cu exemplul de generozitate arătat de credincioși era comportamentul lui Anania și Safira, a căror experiență, notată de pana Inspirației, a lăsat o pată întunecată pe istoria bisericii primare. Împreună cu alții, acești preținși creștini avuseseră privilegiul de a auzi evanghelia predicată de apostoli. Ei fuseseră prezenți cu alți credincioși atunci când, după ce apostolii se rugaseră, locul în care erau ei adunați laolaltă a fost zguduit; și ei au fost umpluți toți cu Duhul Sfânt’ (Fapte 4:31). Convingere profundă se afla asupra tuturor, și sub influența directă a Duhului lui Dumnezeu, Anania și Safira făcuseră o juruință de a da Domnului câștigul obținut din vânzarea unei anumite proprietăți.” — *Istoria faptelor apostolilor*, p. 71, 72 engl. (cap. 7, *O avertizare împotriva ipocriziei*).

Marți

4 mai

3. DIN INIMĂ SAU NU?

- a. Ce au făcut Anania și Safira cu câștigul din vânzarea proprietății pe care se angajaseră să o doneze bisericii — și de ce? Fapte 5:2.**

Fapte 5:2: „și a oprit o parte din preț cu știrea nevestei lui, apoi a adus partea cealaltă și a pus-o la picioarele apostolilor.”

„Anania și Safira au întristat Duhul Sfânt cedând în fața sentimentelor de lăcomie. Ei au început să regrete promisiunea lor și în curând au pierdut influența dulce a binecuvântării care încălzise inimile lor cu o dorință de a face lucruri mărețe în favoarea cauzei lui Hristos. Ei se gândeau că fuseseră prea pripiți, că trebuia să își reconsidere decizia. Ei au dezbătut chestiunea, și au decis să nu își împlinescă juruința. Ei au înțeles, totuși, că cei care

se despărțiseră de posesiunile lor pentru a împlini nevoile fraților lor mai săraci erau foarte apreciați între credincioși; și întrucât se rușinau ca frații lor să știe că sufletele lor egoiste se lăcomeau la ceea ce dedicaseră în mod solemn Domnului, ei au decis în mod deliberat să vândă proprietatea și să pretindă că dau întregul câștig în fondul general, însă în fapt să rețină pentru ei înșiși o parte însemnată. Astfel ei urma să își asigure existența din fondul comun, și în același timp urma să câștige buna opinie a fraților lor.” — *Istoria faptelor apostolilor*, p. 72 engl. (cap. 7, *O avertizare împotriva ipocriziei*).

b. De ce motivație superficială ar trebui să ne ferim toți? Ioan 12:43.

Ioan 12:43: „Căci au iubit mai mult slava oamenilor decât slava lui Dumnezeu.”

„Dumnezeu nu intenționează ca lumina voastră să strălucească în așa fel încât faptele sau cuvintele voastre bune să vă aducă lauda oamenilor: ci pentru ca Autorul a tot binele să fie mărit și înălțat. Isus, în viața Sa, a oferit oamenilor un model de caracter. Cât de puțină putere a avut lumea asupra Lui pentru a-L modela conform standardelor ei! Toată influența ei a fost respinsă. El a declarat: „Hrana mea este să fac voia Aceluia care M-a trimis, și să sfârșesc lucrarea Sa!” Dacă am avea această devoțiune față de lucrarea lui Dumnezeu, îndeplinind-o cu un ochi îndreptat doar spre slava Sa, noi am fi capabili să spunem cu Hristos: ‚Nu caut slava mea proprie.’ Viața Sa era plină de fapte bune, și este datoria noastră aceea de a trăi așa cum a trăit marele nostru Exemplu. Viața noastră trebuie să fie ascunsă cu Hristos în Dumnezeu, și atunci lumina va fi reflectată de la Isus asupra noastră, și noi o vom reflecta asupra celor din jurul nostru, nu doar în cuvinte și mărturisire, ci în fapte bune, și manifestând caracterul lui Hristos.” — *Asemenea lui Hristos*, p. 41 engl. (cap. *Isus a oferit un model de caracter*).

Miercuri

5 mai

4. MĂSURI DRASTICE

a. De ce anume e nevoie să ne dăm seama și ce trebuie să înțelegem cu privire la problema lui Anania și a Safirei? 2 Corinteni 9:7; Fapte 5:3, 4.

2 Corinteni 9:7: „Fiecare să dea după cum a hotărât în inima lui: nu cu părere de rău sau de silă, căci „pe cine dă cu bucurie, îl iubește Dumnezeu”

Fapte 5:3, 4: „Petru i-a zis: „Anania, pentru ce ți-a umplut Satana inima ca să minți pe Duhul Sfânt și să ascunzi o parte din prețul moșioarei? Dacă n-o vindeai, nu rămânea ea a ta? Și, după ce ai vândut-o, nu puteai să faci ce vrei cu prețul ei? Cum s-a putut naște un astfel de gând în inima ta? N-ai mințit pe oameni, ci pe Dumnezeu.”

„Nicio influență necuvenită nu fusese exercitată asupra lui Anania pentru a-l constrânge să își sacrifice posesiunile pentru binele general. El acționase din propria alegere. Însă încercând să îi înșele pe ucenici, el mințise față de Cel Atotputernic.” — *Istoria Faptelor Apostolilor*, p. 73 engl. (cap. *O avertizare împotriva ipocriziei*).

„Satan i-a condus pe Anania și Safira să mintă împotriva Duhului Sfânt. Acei care nu sunt cu totul consacrați lui Dumnezeu pot fi conduși să îndeplinească lucrarea lui Satan, în timp ce ei se măgulesc cu faptul că sunt în serviciul lui Hristos.” — *Mărturii pentru comunitate*, vol. 5, p. 103 (cap. 8, *Ziua Domnului e la uși*).

„Inimile oamenilor devin împietrite prin egoism, și, asemenea lui Anania și Safira, ei sunt ispițiți să rețină o parte din preț, în timp ce pretind să împlinescă cerințele lui Dumnezeu. Mulți cheltuiesc bani, risipind în mulțumire de sine. Bărbați și femei își consultă plăcerile și își mulțumesc gustul, în timp ce îi aduc lui Dumnezeu, aproape neintenționat, o jertfă neîndestulătoare, dată cu zgârcenie. Ei uită că Dumnezeu va cere de la noi într-o zi o socoteală strictă despre cum au fost folosite bunurile Sale, și că El nu va accepta sumele foarte mici pe care ei le înmânează trezoreriei mai mult decât a acceptat darul lui Anania și Safira.” — *Istoria faptelor apostolilor*, p. 75 engl. (cap. 7, *O avertizare împotriva ipocriziei*).

b. Explicați modul drastic în care Domnul a trebuit să își protejeze biserica timpurie de căile acestui cuplu ipocrit — și de ce. Fapte 5:5-10; Matei 6:24.

Fapte 5:5-10: „Anania, când a auzit cuvintele acestea, a căzut jos și și-a dat suflul. O mare frică a apucat pe toți cei ce ascultau aceste lucruri. Flăcăii s-au sculat, l-au învelit, l-au scos afară și l-au îngropat. Cam după trei ceasuri, a intrat și nevastă-sa, fără să știe ce se întâmplase. Petru i-a zis: „Spune-mi, cu atât ai vândut moșioara?” „Da”, a răspuns ea, „cu atâta.” Atunci, Petru i-a zis: „Cum de v-ați înțeles între voi să ispițiți pe Duhul Domnului? Iată picioarele celor ce au îngropat pe bărbatul tău sunt la ușă și te vor lua și pe tine.” Ea a căzut îndată la picioarele lui și și-a dat suflul. Când au intrat flăcăii, au găsit-o moartă; au scos-o afară și au îngropat-o lângă bărbatul ei.”

Matei 6:24: „Nimeni nu poate sluji la doi stăpâni. Căci sau va urî pe unul și va iubi pe celălalt; sau va ține la unul și va nesocoti pe celălalt: Nu puteți sluji lui Dumnezeu și lui Mamona.”

„Înțelepciunea infinită a văzut că această manifestare evidentă a mâniei lui Dumnezeu era necesară pentru a-i păzi pe tinerii bisericii de la a deveni demoralizați. Numărul lor creștea rapid. Biserica ar fi fost în pericol dacă, în creșterea rapidă a numărului celor convertiți, ar fi fost adăugați lor bărbați și femei care, în timp ce pretindeau a-i sluji lui Dumnezeu, se închinau mamei. Această judecată a dat oamenilor mărturie despre faptul că ei nu îl pot înșela pe Dumnezeu, că El detectează păcatul ascuns al inimii, și că El nu va permite să fie luat în derâdere. Aceasta a fost menită să fie o avertizare pentru biserică, pentru a-i conduce să evite prefăcătoria și ipocrizia, și pentru a se teme de a-L jefui pe Dumnezeu.” — Ibid., p. 73, 74 engl. (cap. 7, O avertizare împotriva ipocriziei).

Joi

6 mai

5. O AVERTIZARE PENTRU NOI ASTĂZI

a. Care este minimul pe care îl cere de la noi astăzi Dumnezeu, cu privire la resursele noastre financiare și jurăminte? Eclesiastul 5:4-6; Maleahi 3:8-12.

Eclesiastul 5:4-6: „Dacă ai făcut o juruință lui Dumnezeu, nu zăbovi s-o împlinești, căci Lui nu-I plac cei fără minte; de aceea împlinește juruința pe care ai făcut-o. Mai bine să nu faci nicio juruință decât să faci o juruință și să n-o împlinești. Nu lăsa gura să te bage în păcat și nu zice înaintea trimisului lui Dumnezeu: „M-am pripit.” Pentru ce să Se mânie Dumnezeu din pricina cuvintelor tale și să nimicească lucrarea mâinilor tale?”

Maleahi 3:8-12: „Se cade să înșele un om pe Dumnezeu cum Mă înșelați voi? Dar voi întrebați: ‘Cu ce Te-am înșelat?’ Cu zeciuielele și darurile de mâncare. Sunteți blestemați câtă vreme căutați să Mă înșelați, tot poporul în întregime! Aduceți însă la casa vistieriei toate zeciuielele, ca să fie hrană în Casa Mea; puneți-Mă astfel la încercare”, zice Domnul oștirilor, „și veți vedea dacă nu vă voi deschide zăgăzurile cerurilor și dacă nu voi turna peste voi belșug de binecuvântare. Și voi muștra pentru voi pe cel ce mănâncă (lăcusta) și nu vă va nimici roadele pământului, și vița nu va fi neroditoare în câmpiile voastre”, zice Domnul oștirilor. „Toate neamurile vă vor fericii atunci, căci veți fi o țară plăcută”, zice Domnul oștirilor.”

„Oamenii au nevoie să fie impresionați cu privire la caracterul sacru al legămintelor și juruințelor lor față de cauza lui Dumnezeu. Astfel de juruințe sunt considerate în general a nu fi la fel de obligatorii ca o notă cu o promisiune făcută de un om unui alt om. Însă este oare o promisiune mai puțin sacră și obligatorie pentru că este făcută lui Dumnezeu? Pentru că îi lipsesc niște termeni tehnici, și nu poate fi impusă de lege, va desconsidera creștinul obligația cu privire la care și-a dat cuvântul? Nicio notă legală, niciun contract nu este mai obligatoriu decât o juruință făcută pentru cauza lui Dumnezeu.” — *Comentarii Biblice ale Noului Testament* [E.G.White Comments], vol.6, p.1056 (cap. referitor la Fapte 6).

„Noul Testament nu reafirmă legea zecimii, la fel cum nu reafirmă nici pe cea a Sabatului; pentru că validitatea ambelor este presupusă ca implicită, și importanța lor spirituală profundă este explicată.” — *Sfaturi despre isprăvnicie*, p. 66 engl. (cap. 12, *Un test al loialității*).

„Inimile oamenilor devin împietrite prin egoism, și, asemenea lui Anania și Safira, ei sunt ispitiți să rețină partea prețului în timp ce pretind că se conformează regulilor zecimii.” — *Mărturii pentru comunitate*, vol. 5, p. 150 engl.(cap. 14, *Va jefui un om pe Dumnezeu?*).

„În cazul lui Anania și Safira, păcatul de fraudă contra lui Dumnezeu a fost pedepsit urgent. Același păcat a fost repetat adesea în istoria ulterioară a bisericii și este comis de mulți în timpul nostru. Însă, deși se poate că nu e însoțit de manifestarea vizibilă a neplăcerii lui Dumnezeu, nu este mai puțin hidos în ochii Săi decât în timpul apostolilor. Avertizarea a fost dată; Dumnezeu și-a manifestat în mod clar repulsia față de acest păcat; și toți cei care se complac în ipocrizie și lăcomie pot fi siguri că ei își distrug propriile suflete.” — *Istoria faptelor apostolilor*, p. 76 engl. (cap. 7, *O avertizare împotriva lăcomiei*).

Vineri

7 mai

ÎNTREBĂRI RECAPITULATIVE PERSONALE

1. Cum e posibil ca eu să dezvolt și să cultiv atitudinea manifestată în Fapte 4:32-35?
2. Explicați diferența între darul lui Iosif numit și Barnaba, și cel al lui Anania.
3. Ce motive i-au determinat pe Anania și soția sa să mintă împotriva Duhului Sfânt?
4. De ce a ucis Legiuitorul perechea vinovată — și de ce nu face El aceasta astăzi?
5. Ce e nevoie să înțeleg cu privire la legămintele/juruințele mele, și la zecimi și daruri?

Îndrăzneală acordată

Text de memorizat: „Și zilnic în templu și în fiecare casă, ei nu încetau să învețe și să predice despre Isus Hristos.” (Fapte 5:42).

„Oamenii să înțeleagă că aveți o solie care înseamnă viață, viață veșnică pentru ei, dacă acceptă solia. Dacă ar trebui ca vreun subiect să entuziasmeze sufletul, acesta este proclamarea ultimei solii de îndurare pentru o lume care piere.” — *Evanghelizarea*, p. 297 engl. (cap. 9, *Mentținând interesul*).

Recomandare pentru studiu: *Istoria faptelor apostolilor*, p. 77-86 engl. (cap. 8, *Înainte Sinedriului*).

Duminică

9 mai

1. TOTUL PE ALTAR

a. Cum a afectat judecata căzută asupra lui Anania și Safira credincioșii? Fapte 5:11. Ce trebuie să ia fiecare dintre noi în considerare cu privire la proprietăți în zilele de astăzi?

Fapte 5:11: „O mare frică a cuprins toată adunarea și pe toți cei ce au auzit aceste lucruri.”

„Casele și terenurile nu vor fi de niciun folos pentru sfinți în timpul de strâmtorare, pentru că atunci ei vor trebui să fugă din fața gloatelor înfuriate, și în acel timp posesiunile lor nu pot fi puse la dispoziție pentru a contribui la avansarea cauzei adevărului prezent. Mi-a fost arătat că este voia lui Dumnezeu ca sfinții să se debaraseze înainte de timpul de strâmtorare de orice lucru care îi stânjenește, și să facă un legământ cu Dumnezeu prin sacrificiu. Dacă au proprietatea lor pe altar și întreabă foarte serios pe Dumnezeu cu privire la datorie, El îi va învăța când să se debaraseze de acele lucruri. Atunci ei vor fi liberi în timpul de strâmtorare și nu vor avea poveri care să îi tragă în jos.

Am văzut că dacă vreunii se țineau de proprietățile lor și nu întrebau pe Domnul cu privire la datoria lor, El nu avea să le facă de cunoscut datoria, și urma să li se permită să își mențină proprietățile, și în timpul de strâmtorare acestea urma să vină asupra lor ca un munte care să îi zdrobească, și ei urma să încerce să se debaraseze de ele, însă nu aveau să poată aceasta.

Am auzit pe unii plângându-se în mod asemănător: ‘Cauza lui Dumnezeu lăncezea, poporul lui Dumnezeu flămânzea după adevăr, și noi nu am făcut niciun efort pentru a suplini lipsurile; acum proprietățile noastre sunt inutile. Dacă, le-am fi dat drumul, și dacă ne-am fi strâns comoară în cer!’” — *Experiențe și viziuni*, p. 56, 57 engl. (cap. *Datoria în vederea timpului de strâmtorare*).

Luni

10 mai

2. PURTÂND BĂTĂLIA SPIRITUALĂ

a. De ce putem fi inspirați văzând cum Duhul Sfânt a lucrat în Ierusalim în zilele bisericii primare? Fapte 5:12-16.

Fapte 5:12-16: „Prin mâinile apostolilor se făceau multe semne și minuni în norod. Toți stăteau împreună în pridvorul lui Solomon și niciunul din ceilalți nu cuteza să se lipească de ei, dar norodul îi lăuda în gura mare. Numărul celor ce credeau în Domnul, bărbați și femei, se mărea tot mai mult, până acolo că scoteau pe bolnavi chiar pe ulițe și îi puneau pe paturi și pe așternuturi, pentru ca, atunci când va trece Petru, măcar umbra lui să treacă peste vreunul din ei. Mulțimea, de asemenea, alerga la Ierusalim, din cetățile vecine, și aducea pe cei bolnavi și pe cei chinuți de duhuri necurate: și toți se vindecau.”

„Există nevoia de a ne apropia de oameni prin eforturi personale. Dacă s-ar acorda mai puțin timp predicării și mai mult timp în slujire personală, s-ar vedea rezultate mai mari. Sărăcii trebuie să găsească alinare, bolnavii trebuie să fie îngrijiți, cei îndurerăți și îndoliați trebuie să fie mângâiați, cei ignoranți instruiți, cei fără experiență consiliați. Trebuie să plângem cu cei ce plâng și să ne bucurăm cu cei ce se bucură. Însoțiți de puterea persuasiunii, puterea rugăciunii, puterea dragostei lui Dumnezeu, aceasta nu va putea fi și nu va fi fără roade.

Ar trebui să ne amintim întotdeauna faptul că scopul lucrării misionar-medicale este de a îndrepta atenția bărbaților și femeilor bolnavi de păcat la Omul de pe Calvar, care îndepărtează păcatul lumii. Privindu-L pe El, ei vor fi schimbați după asemănarea Lui. Noi trebuie să îi încurajăm pe cei bolnavi și suferinzi să privească la Isus și să trăiască.” — *Pe urmele Marelui Medic*, p. 143, 144 engl. (cap. 9, *Învățând și vindecând*).

b. Pe cine a stârnit vrăjmașul sufletelor la teamă și gelozie pentru interese personale, pentru a opri lucrarea — și cum se întâmplă aceasta astăzi? Fapte 5:17, 18.

Fapte 5:17, 18: „Însă marele preot și toți cei ce erau împreună cu el, adică partida saducheilor, s-au sculat plini de pizmă, au pus mâinile pe apostoli și i-au aruncat în temnița de obște.”

„Mulțimi din toate clasele ies să asculte predicile apostolilor, și sunt vindecați de bolile lor prin numele lui Isus, acel nume atât de urât de iudei. Preoții și conducătorii sunt aprinși în opoziția lor, pe măsură ce văd că cei bolnavi sunt vindecați, și Isus este înălțat ca Prinț al vieții. Ei se tem că în curând întreaga lume va crede în El, și apoi îi vor acuza că L-au ucis pe Marele Vindecător.” — *The Sanctified Life*, p. 62.

„Vrăjmașul a toată neprihănirea a lucrat și încă lucrează prin orice mijloc pe care îl poate inventa pentru a împiedica lucrarea care trebuie să fie făcută pentru a ilumina și educa poporul; forțele sale cresc. Amânările au dat lui Satan avantaj în situație, și aceste amânări au cauzat pierderea multor suflete. Domnul nu este mulțumit cu întârzierea lucrării.” — *Evanghelizarea*, p. 227 engl. (cap. 8, *Predicând adevărurile distinctiv*).

Martți

11 mai

3. INTERVENȚIA ȘI ACȚIUNEA DIVINĂ

a. Când apostolii au fost întemnițați pentru că îndeplineau lucrarea lui Dumnezeu, cum a intervenit Dumnezeu — și ce putem învăța din aceasta? Fapte 5:19, 20.

Fapte 5:19, 20: „Dar un înger al Domnului a deschis ușile temniței, noaptea, i-a scos afară și le-a zis: „Duceți-vă, stați în Templu și vestiți norodului toate cuvintele vieții acesteia.”

„Dumnezeul cerului, puternicul Conducător al universului, a luat această chestiune în mâinile Sale; pentru că oamenii luptau împotriva lucrării Sale. El le-a arătat în mod clar faptul că există un conducător deasupra omului, a cărui autoritate trebuie să fie respectată. Domnul a trimis îngerul Său noaptea pentru a deschide ușile închisorii, și el i-a scos pe acești oameni cărora Dumnezeu le încredințase de îndeplinit lucrarea Sa. Conducătorii au spus: Nu vorbiți „deloc, nici nu învățați în numele lui Isus;” însă mesagerul ceresc trimis de Dumnezeu a spus: „Mergeți și stați și vorbiți oamenilor în templu toate cuvintele acestei vieți” (Fapte 4:18 engl. KJV, rom. BTF).

Cei care încearcă să îi constrângă pe oameni să respecte o instituție a papalității și să calce în picioare autoritatea lui Dumnezeu, fac o lucrare similară cu cea a conducătorilor iudei în zilele apostolilor. Când legile con-

ducătorilor pământești sunt aduse în opoziție cu legile Conducătorului Suprem al universului, atunci acei care sunt supuși loiali lui Dumnezeu îi vor fi credincioși.

Ca popor noi nu am îndeplinit lucrarea pe care ne-a încredințat-o Dumnezeu. Noi nu suntem pregătiți pentru problema în fața căreia ne va aduce impunerea legii duminicale. Este datoria noastră, pe măsură ce vedem semnele pericolului ce se apropie, să ne trezim la acțiune. Nimeni să nu stea într-o așteptare calmă a răului, mângâindu-se cu credința că această lucrare trebuie să continue pentru că profeția a prezis-o, și că Domnul va ocroti poporul Său. Noi nu facem voia lui Dumnezeu dacă ședem în liniște, nefăcând nimic pentru a păstra libertatea de conștiință. Rugăciune aprinsă, eficientă ar trebui să se înalțe spre cer pentru ca această calamitate să poată fi amânată până când noi putem să ne îndeplinim lucrarea care a fost atât de mult neglijată. Să existe cea mai serioasă rugăciune, și apoi să lucrăm în armonie cu rugăciunile noastre.” — *Mărturii*, vol. 5, p. 713, 714 engl. (cap. 86, *Conflictul care se apropie*).

b. Cum au răspuns apostolii la misiunea încredințată lor de Dumnezeu? Fapte 5:21 (prima parte). Care a fost rezultatul? Fapte 5:21-26.

Fapte 5:21 p.p. „Când au auzit ei aceste vorbe, au intrat dis-de-dimineată în Templu și au început să învețe pe norod.”

Fapte 5:21-26: „Marele preot și cei ce erau cu el au venit pe neașteptate, au adunat soborul și pe toată bătrânimea fiilor lui Israel și au trimis la temniță să aducă pe apostoli. Aprozii, la venirea lor, nu i-au găsit în temniță. S-au întors și au spus astfel: „Temnița am găsit-o încuiată cu toată grija, și pe păzitori stând în picioare la uși, dar, când am deschis, n-am găsit pe nimeni înăuntru.” Când au auzit aceste vorbe, căpitanul Templului și preoții cei mai de seamă au rămas înmărmuriți și nu știau ce să creadă despre apostoli și despre urmările acestei întâmplări. Cineva a venit și le-a spus: „Iată că oamenii pe care i-ați băgat în temniță stau în Templu și învață pe norod.” Atunci, căpitanul Templului a plecat cu aprozii și i-au adus, dar nu cu sila, căci se temeau să nu fie uciși cu pietre de norod.”

„Dacă preoții și conducătorii ar fi îndrăznit să își manifeste propriile sentimente față de apostoli, ar fi existat un raport diferit; pentru că îngerul lui Dumnezeu era un observator cu acea ocazie, pentru a mări numele Său, dacă s-ar fi manifestat violență față de servii Săi.” — *Mărturii pentru predicatori*, p. 71, 72 engl. (cap. 2, *Avertismente credincioase, serioase, subcap. Pericole actuale*).

4. OFERIND ASCULTARE SUPREMĂ

a. Ce trebuie să învățăm de la Petru în fața opoziției? Fapte 5:27-29.

Fapte 5:27-29: „După ce i-au adus, i-au pus înaintea soborului. Și marele preot i-a întrebat astfel: „Nu v-am poruncit noi cu tot dinadinsul să nu învățați pe norod în Numele acesta? Și voi iată că ați umplut Ierusalimul cu învățătura voastră și căutați să aruncați asupra noastră sângele aceluia om.” Petru și apostolii ceilalți, drept răspuns, i-au zis: „Trebuie să ascultăm mai mult de Dumnezeu decât de oameni!”

„Când [Petru și Ioan] stăteau pentru a doua oară în fața oamenilor care păreau porniți spre a-i distruge, nicio teamă sau ezitare nu putea fi întrezărită în cuvintele sau atitudinea lor.” — *Istoria faptelor apostolilor*, p. 81 engl. (cap. 8, Înaintea Sinedriului).

„Este datoria noastră în orice caz de a asculta de legile țării noastre, cu excepția cazului când acestea intră în conflict cu legea mai înaltă pe care Dumnezeu a rostit-o cu voce audibilă de pe Sinai și apoi a gravat-o în piatră cu propriul Său deget. „Voi pune legile Mele în mintea lor, și le voi scrie în mințile lor; și Eu voi fi Dumnezeu lor, și ei vor fi poporul Meu” [Evrei 8:10]. Cel care are legea lui Dumnezeu scrisă în inima sa va asculta de Dumnezeu mai degrabă decât de oameni, și mai degrabă nu ar asculta de toți oamenii, decât să devieze în cel mai mic aspect de la poruncile lui Dumnezeu.” — *Mărturii pentru comunitate*, vol. 1, p. 361 engl. (cap. 69, *Rebeliunea*).

„Cele zece precepte ale lui Iehova sunt temelia tuturor legilor drepte și bune. Cei care iubesc poruncile lui Dumnezeu se vor conforma fiecărei legi bune a țării. Însă dacă cerințele conducătorilor sunt de așa natură încât intră în conflict cu legile lui Dumnezeu, singura întrebare de clarificat este: „Vom asculta de Dumnezeu sau de oameni?” ” — *Ibid.*, p. 361, 362 engl. (cap. 69, *Rebeliunea*).

b. Ce a explicat apoi apostolul cu privire la evanghelia — și a revelat un secret vital despre cum să primești Duhul Sfânt? Fapte 5:30-32.

Fapte 5:30-32: „Dumnezeul părinților noștri a înviat pe Isus, pe care voi L-ați omorât, atârnându-L pe lemn. Pe acest Isus, Dumnezeu L-a înălțat cu puterea Lui și L-a făcut Domn și Mântuitor, ca să dea lui Israel pocăința și iertarea păcatelor. Noi suntem martori ai acestor lucruri, ca și Duhul Sfânt, pe care L-a dat Dumnezeu celor ce ascultă de El.”

„Cei care consacră suflet, trup și spirit lui Dumnezeu, curățându-și gândurile prin ascultare de legea lui Dumnezeu, vor primi în mod continuu o nouă înzestrare cu putere fizică și mentală. Vor exista dorințe mistuitoare ale inimii după Dumnezeu, și rugăciune serioasă pentru o percepție clară, pentru a discerne misiunea și lucrarea Duhului Sfânt. Nu noi trebuie să folosim Duhul Sfânt, ci Duhul Sfânt trebuie să ne folosească, modelând și transformând fiecare putere.” — *Sfaturi pentru lucrarea Școlii de Sabat*, p. 40 engl. (cap. 2, *O școală pentru studiul Bibliei*).

„Există o mare lucrare în fața noastră care trebuie să fie continuată în fiecare biserică. Credincioșii trebuie să fie profund consacrați lui Dumnezeu, ascultând de fiecare iotă a legii Sale sfinte. Astfel ei vor deveni conlucrători cu El, umpluți de plinătatea Dumnezeirii. Spiritul plin de importanță de sine, egoist, care îi conduce pe oameni să lupte pentru supremație, trebuie să fie dat afară din suflet. Toată ambiția nesfântă trebuie să fie dată la o parte.” — Manuscript 162, 1905.

Joi

13 mai

5. CONDUCERE DIVINĂ

- a. **Cum a folosit Dumnezeu înțelepciunea unui fariseu matur pentru a raționa cu consiliul în furia lor contra creștinilor? Fapte 5:33-39. De ce putem fi noi cu adevărat inspirați de rezultat? Fapte 5:40-42.**

Fapte 5:33-39: „Când au auzit ei aceste vorbe, îi tăia la inimă și s-au sfătuit să-i omoare. Dar un fariseu numit Gamaliel, un învățător al Legii prețuit de tot norodul, s-a sculat în picioare în sobor și a poruncit să scoată puțin afară pe apostoli. Apoi le-a zis: „Bărbați israeliți, luați seama bine ce aveți de gând să faceți oamenilor acestora. Căci nu de mult s-a ivit Teuda, care zicea că el este ceva și la care s-au alipit aproape patru sute de bărbați. El a fost omorât, și toți cei ce îl urmaseră au fost risipiți și nimiciți. După el s-a ivit Iuda Galileeanul, pe vremea înscrierii, și a tras mult norod de partea lui: a pierit și el, și toți cei ce-l urmaseră au fost risipiți. Și acum, eu vă spun: Nu mai necăjiți pe oamenii aceștia și lăsați-i în pace! Dacă încercarea sau lucrarea aceasta este de la oameni, se va nimici; dar, dacă este de la Dumnezeu, n-o veți putea nimici. Să nu vă pomeniți că luptați împotriva lui Dumnezeu.”

Fapte 5:40-42: „Ei au ascultat de el. Și, după ce au chemat pe apostoli, au pus să-i bată cu nuiele, i-au oprit să vorbească în Numele lui Isus și le-au dat drumul. Ei au plecat dinaintea soborului și s-au bucurat că au fost învredniciți să fie batjocoriți pentru Numele Lui. Și în fiecare zi, în Templu și acasă, nu încetau să învețe pe oameni și să vestească Evanghelia lui Isus Hristos.”

„Ucenicii erau doar niște oameni umili, fără bogăție, și fără nicio altă armă, în afară de Cuvântul lui Dumnezeu; totuși, în puterea lui Hristos ei au ieșit să relateze minunata istorie a staulului și a crucii, și pentru a triumfa asupra a toată opoziția. Fără onoare sau recunoaștere pământească, ei erau eroi ai credinței. De pe buzele lor au venit cuvinte de o elocvență divină, care au zguduit lumea.” — *Istoria faptelor apostolilor*, p. 77 engl. (cap. 8, *În fața Sinedriului*).

„În ce consta tăria acelor care în trecut au suferit persecuții de dragul lui Hristos? Aceasta a fost unirea cu Dumnezeu, unirea cu Duhul Sfânt, unirea cu Hristos. Reproșul și persecuția au separat pe mulți de prietenii pământești, însă niciodată de iubirea lui Hristos. Niciodată nu este sufletul încercat de furtună mai iubit de Salvatorul Său, decât atunci când suferă reproș de dragul adevărului. ‚Îl voi iubi’, a spus Hristos, ‚și Mă voi arăta lui’ (Ioan 14:21). Când de dragul adevărului credinciosul stă la bara tribunalelor pământești, Hristos stă de partea sa. Când este închis între pereții închisorii, Hristos i se arată și îi înveselește inima cu dragostea Sa. Când el suferă moartea de dragul lui Hristos, Salvatorul îi spune: Ei pot ucide trupul, însă nu pot vătăma sufletul. ‚Fii cu inimă veselă, Eu am biruit lumea.’ (Ioan 16:33, engl. KJV.)” — *Ibid.*, p.85, 86 engl. (cap. 8, *Înainte Sinedriului*).

„Putem primi din lumina cerului doar în măsura în care suntem dispuși să fim goliți de eu. Putem discerne caracterul lui Dumnezeu și să Îl acceptăm pe Hristos prin credință, doar în măsura în care aducem fiecare gând în robie față de ascultarea de Hristos. Tuturor celor care fac aceasta, Duhul Sfânt le este dat fără măsură.” — *Maranata*, p. 117 engl. (cap. 109, *Iată Mielul lui Dumnezeu*).

Vineri

14 mai

ÎNTREBĂRI RECAPITULATIVE PERSONALE

1. Ce e nevoie să înțelegem toți cu privire la posesiunile noastre pământești?
2. Dincolo de activitatea de predicare, descrieți lucrarea noastră ca misionari creștini.
3. De ce i-a eliberat Domnul pe apostoli, scoțându-i din închisoare?
4. Explicați datoria noastră față de autoritățile pământești—și față de Creatorul nostru.
5. În fața persecuției crescânde, ce trebuie să avem mereu în minte?

Obținând o eficiență mai mare

Text de memorizat: „Și cuvântul lui Dumnezeu se răspândea tot mai mult, numărul ucenicilor se înmulțea mult în Ierusalim; și o mare mulțime de preoți veneau la credință.” (Fapte 6:7).

„[Fapte 6:7] Această recoltă de suflete se datora atât libertății mai mari obținute de apostoli, cât și zelului și puterii manifestate de cei șapte diaconi.” —*Istoria faptelor apostolilor*, p. 90 engl. (cap. 9, *Cei șapte diaconi*).

Recomandare pentru studiu: *Istoria faptelor apostolilor*, p. 87-101 engl. (cap. 9, *Cei șapte diaconi*; cap.10, *Primul martir creștin*).

Duminică

16 mai

1. SUSPICIUNE TREZITĂ

a. În timp ce Domnul făcuse ca biserica să crească, cum s-a strecurat Satan pe furiș în natura umană, pentru a declanșa discordie și criză? Fapte 6:1.

Fapte 6:1: „În zilele acelea, când s-a înmulțit numărul ucenicilor, evreii care vorbeau grecește cârteau împotriva evreilor, pentru că văduvele lor erau trecute cu vederea la împărțea ajutoarelor de toate zilele.”

„Inimile celor care fuseseră convertiți prin lucrarea apostolilor erau gingașe și unite de dragoste creștină. În ciuda prejudecăților anterioare, toți erau în armonie unii cu alții. Satan știa că atât timp cât această unire continua să existe, el urma să fie lipsit de putere pentru a frâna progresul adevărului evangheliei; și el a căutat să profite de vechile obiceiuri de gândire, în speranța că prin aceasta el poate să introducă în biserică elemente de neunire.

Astfel s-a întâmplat că, în timp ce ucenicii au devenit mai mulți, vrăjmașul a reușit să trezească suspiciunile unora care fuseseră înainte obișnuiți să privească cu ochi geloși pe frații lor în credință și să găsească greșeli la liderii lor spirituali, și astfel, s-a stârnit o murmurare a grecilor contra evreilor. Cauza plângerii era o pretinsă neglijare a văduvelor de etnie greacă în distribuirea zilnică de ajutoare. Orice inegalitate ar fi fost contrară spiritul evangheliei, totuși Satan reușise să trezească suspiciune.” —*Istoria faptelor apostolilor*, p. 87, 88 engl. (cap. 9, *Cei șapte diaconi*).

2. O SOLUȚIE GĂSITĂ

- a. **Ce ar trebui să învățăm din pasul propus pentru a preveni ca apostolii să fie împiedicați de la misiunea lor de a duce lumii solia evangheliei? Fapte 6:2-4.**

Fapte 6:2-4: „Cei doisprezece au adunat mulțimea ucenicilor și au zis: „Nu este potrivit pentru noi să lăsăm Cuvântul lui Dumnezeu ca să slujim la mese. De aceea, fraților, alegeți dintre voi șapte bărbați vorbiți de bine, plini de Duhul Sfânt și înțelepciune, pe care îi vom pune la slujba aceasta. Iar noi vom stărui necurmat în rugăciune și în propovăduirea Cuvântului.”

„Un predicator nu poate să se mențină în cea mai bună formă spirituală în timp ce este chemat să rezolve mici dificultăți din diferite biserici. Aceasta nu este lucrarea desemnată lui. Dumnezeu dorește să folosească fiecare facultate a mesagerilor Săi aleși. Minte lor nu trebuie să fie împovărată de întâlniri lungi de comitete seara, pentru că Dumnezeu dorește ca toată puterea creierului lor să fie folosită pentru a proclama evanghelia în mod clar și cu putere, așa cum este ea în Isus Hristos.

Este o mare greșeală a ține prins în mod constant în activități administrative un predicator care este înzestrat cu putere pentru a predica evanghelia. Cel care are Cuvântul vieții nu trebuie să permită ca prea multe poveri să fie așezate asupra lui...

Resursele financiare ale cauzei trebuie să fie administrate în mod adecvat de oameni de afaceri capabili; însă predicatorii și evangheliștii trebuie puși deoparte pentru alte domenii de lucrare. Administrarea chestiunilor financiare să fie pusă asupra altora decât cei puși deoparte pentru lucrarea de predicare a evangheliei.” — *Evanghelizarea*, p. 91, 92 engl. (cap. 4, *Planificarea campaniei publice*).

- b. **Cum a răspuns biserica față de idee — și ce beneficiu vedem ca rezultat? Fapte 6:5-7.**

Fapte 6:5-7: „Vorbirea aceasta a plăcut întregii adunări. Au ales pe Ștefan, bărbat plin de credință și de Duhul Sfânt, pe Filip, pe Prohor, pe Nicanor, pe Timon, pe Parmena și pe Nicolae, un prozelit din Antiohia. I-au adus înaintea apostolilor, care, după ce s-au rugat, și-au pus mâinile peste ei. Cuvântul lui Dumnezeu se răspândea tot mai mult, numărul ucenicilor se înmulțea mult în Ierusalim și o mare mulțime de preoți veneau la credință.”

„Numirea celor șapte pentru a avea supravegherea domeniilor speciale ale lucrării s-a dovedit o mare binecuvântare pentru biserică. Acești slujbași au acordat o considerație atentă nevoilor individuale, precum și intereselor financiare generale ale bisericii...

Faptul că acest pas a fost după ordinea lui Dumnezeu, este revelat în rezultatele imediate spre bine, care s-au văzut [Fapte 6:7 citat].”—*Istoria faptelor apostolilor*, p. 89 engl. (cap. 9, *Cei șapte diaconi*).

„Timp de ani Domnul ne-a instruit să alegem oameni înțelepți—oameni care sunt devotați lui Dumnezeu—oameni care știu care sunt principiile cerului—oameni care au învățat ce înseamnă să umble cu Dumnezeu—și să așeze asupra lor responsabilitatea de a se îngriji de chestiunile de afaceri care sunt în legătură cu lucrarea noastră. Aceasta este în armonie cu planul Bibliei așa cum a fost acesta schițat în capitolul șase al cărții Faptelor. Avem nevoie să studiem acest plan; pentru că el este aprobat de Dumnezeu.”—*The Review and Herald*, 5 octombrie 1905.

Marți

18 mai

3. TRĂIND LA NIVELUL CHEMĂRII

- a. **Explicați calificările distincte ale unui diacon (o slujbă specifică ce reclamă hirotonire, deși uneori acest titlu este în mod greșit aplicat atunci când se referă la un portar sau un administrator al proprietății bisericii). 1 Timotei 3:8-13.**

1 Timotei 3:8-13: „Diaconii, de asemenea, trebuie să fie cinstiți, nu cu două fețe, nu băutori de mult vin, nu doritori de câștig mârșav, ci să păstreze taina credinței într-un cuget curat. Trebuie cercetați întâi și, numai dacă sunt fără prihană, să fie diaconi. Femeile, de asemenea, trebuie să fie cinstite, neclevetitoare, cumpătate, credincioase în toate lucrurile. Diaconii să fie bărbați ai unei singure neveste și să știe să-și cârmuiască bine copiii și casele lor. Pentru că cei ce slujesc bine ca diaconi dobândesc un loc de cinste și o mare îndrăzneală în credința care este în Hristos Isus.”

„Faptul că acești frați [cei șapte diaconi] fuseseră hirotoniți pentru lucrarea specială de a avea grijă de nevoile săracilor, nu îi excludea de la prezentarea credinței. Din contră, ei erau în mod complet calificați să îi instruiască pe alții în adevăr și ei s-au angajat în lucrare cu mare seriozitate și succes.

Bisericii timpurii îi fusese încredințată o lucrare care își mărea constant proporțiile—aceea de a întemeia centre de lumină și binecuvântare oriunde erau suflete oneste dispuse de a se dedica serviciului lui Hristos.”—*Istoria faptelor apostolilor*, p. 90 engl. (cap. 9, *Cei șapte diaconi*).

b. Ce putem învăța toți din calitățile care l-au făcut pe Ștefan în mod special eficient în misiunea sa de diacon? Fapte 6:8; 2 Timotei 2:15

Fapte 6:8: „Ștefan era plin de har și de putere și făcea minuni și semne mari în norod.”

2 Timotei 2:15: „Caută să te înfățișezi înaintea lui Dumnezeu ca un om încercat, ca un lucrător care n-are de ce să-i fie rușine și care împarte drept Cuvântul adevărului.”

„Ștefan, cel mai de seamă dintre cei șapte diaconi, era un om de o pietate profundă și o credință amplă. Deși era un evreu prin naștere, vorbea limba greacă și era familiarizat cu obiceiurile și manierele grecilor. El a găsit de aceea o ocazie de a predica evanghelia în sinagogile evreilor greci. El era foarte activ în cauza lui Hristos și a proclamat cu îndrăzneală credința sa. Rabinii învățați și doctorii în lege erau angajați în discuții publice cu el, așteptând încrezătorii o victorie ușoară. Însă ,nu puteau să stea împotriva înțelepciunii și Duhului cu care vorbea el.’ [Fapte 6:10].” —Ibid., p. 97 engl. (cap. 10, *Primul martir creștin*).

„Pentru a crește în har și în cunoașterea adevărului, lucrătorii trebuie să aibă o experiență variată. Aceasta se va dobândi cel mai bine în lucrare extinsă în câmpuri noi, în diferite localități, unde ei vor veni în contact cu diferite clase de oameni și toate varietățile de minți, și unde diferite feluri de lucrare vor fi necesare pentru a întâmpina nevoile multelor și variatelor minți. Aceasta îl mână pe adevăratul lucrător spre Dumnezeu și spre Biblie pentru lumină, tărie, și cunoștință, pentru ca el să poată fi pe deplin calificat pentru a întâmpina nevoile oamenilor.”—*Mărturii pentru comunitate*, vol. 2, p. 642 engl. (cap. 78, *Lucrarea în Vermont*).

„Spiritul lui Dumnezeu lucrează asupra minților și inimilor oamenilor, și noi trebuie să lucrăm în armonie cu el.”—Ibid., vol. 6, p. 55 engl. (secțiunea 2, subcap. *Cum să prezentăm mesajul*).

Miercuri

19 mai

4. PERSECUȚIA NU E O SURPRIZĂ

a. Clocotind de invidie amară, cum a stârnit vrăjmașul sufletelor opoziție împotriva lui Ștefan? Fapte 6:8-14.

Fapte 6:8-14: „Ștefan era plin de har și de putere și făcea minuni și semne mari în norod. Unii din sinagoga numită a Izbăviților, a Cirinenilor și a Alexandrinilor, împreună cu niște iudei din Cilicia și din Asia, au început o ceartă de vorbe cu Ștefan, dar nu puteau să stea împotriva înțelepciunii și Duhului cu care vorbea el. Atunci au pus la cale pe niște oameni să zică: „Noi l-am auzit rostind cuvinte de hulă împotriva lui Moise și împotriva lui Dumnezeu.” Au întărâtat norodul, pe bătrâni și pe cărturari, au năvălit asupra lui, au pus mâna pe el și l-au dus în sobor. Au scos niște martori mincinoși, care au zis: „Omul acesta nu încetează să spună cuvinte de hulă împotriva acestui locaș sfânt și împotriva Legii. În adevăr, l-am auzit zicând că acest Isus din Nazaret va dărâma locașul acesta și va schimba obiceiurile pe care ni le-a dat Moise.”

„Ștefan, plin de credință, îndeplinea minuni și miracole mari în popor. Conducătorii iudei erau mânați de o mare mânie în timp ce îi vedeau pe preoți întorcându-se de la tradițiile lor și de la jertfe și daruri, și acceptându-L pe Isus ca marele sacrificiu. Cu putere de sus, Ștefan îi muștra pe preoții necredincioși și pe bătrâni, și îl înălța pe Isus înaintea lor. Ei nu puteau să se împotrivescă înțelepciunii și puterii cu care el vorbea, și când au descoperit că nu puteau să reușească nimic împotriva lui prin argumente, ei au angajat oameni să jure strâmb, afirmând că îl auziseră vorbind cuvinte defăimătoare împotriva lui Moise și împotriva lui Dumnezeu.”—*Experiențe și viziuni*, p. 197 engl. (cap. *Moartea lui Ștefan*).

b. Cum ne-a avertizat Domnul nostru cu privire la astfel de lucruri — și ce cuvinte ale psalmistului ne pot aduce speranță? Matei 10:16, 17; Psalm 31:18—20.

Matei 10:16, 17: „Iată, Eu vă trimit ca pe niște oi în mijlocul lupilor. Fiți dar înțelepți ca șerpii și fără răutate ca porumbeii. Păziți-vă de oameni, căci vă vor da în judecata soboarelor și vă vor bate în sinagogle lor.”

Psalmii 31:18-20: „Să amuțească buzele mincinoase, care vorbesc cu îndrăzneală, cu trufie și dispreț împotriva celui neprihănit! O, cât de mare este bunătatea Ta, pe care o păstrezi pentru cei ce se tem de Tine și pe care o arăți celor ce se încred în Tine, în fața fiilor oamenilor! Tu îi ascunzi la adăpostul Feței Tale de cei ce-i prigonesc, îi ocrotești în cortul Tău de limbile care-i clevețesc.”

„Inimile oamenilor nu sunt astăzi mai gingașe decât au fost atunci când Isus era pe pământ. Ei vor face tot ce stă în puterea lor pentru a-l ajuta pe marele vrăjmaș în a face lucrurile cât se poate de grele pentru servii lui Hristos, la fel cum au făcut oamenii cu Hristos cât a fost El pe pământ. Ei îi

vor biciui cu limba bârfitoare și falsă. Ei vor critica și vor întoarce împotriva servului lui Dumnezeu chiar eforturile pe care el îi conduce să le facă. Cu bănuielile lor rele, ei vor vedea fraudă și lipsă de onestitate peste tot acolo unde este corectitudine și unde există integritate perfectă. Ei vor pune în sarcina servilor lui Dumnezeu motive egoiste, când El Însuși îi conduce, și când ei și-ar da chiar viețile dacă Dumnezeu ar cere aceasta, dacă prin aceasta ei ar putea avansa lucrarea Sa.”—*Mărturii pentru comunitate*, vol. 4, p. 234 engl. (cap. 21, *Împotrivire față de avertismente credincioase*).

c. Ce lucru a fost remarcabil cu privire la Ștefan, atunci când a fost acuzat? Fapte 6:15.

Fapte 6:15: „Toți cei ce ședeau în sobor s-au uitat țintă la Ștefan, și fața lui li s-a arătat ca o față de înger.”

„Lumina glorioasă a feței lui Hristos strălucea asupra lui Ștefan cu o astfel de strălucire, încât chiar vrăjmașii lui au văzut că fața lui strălucea ca fața unui înger.” —*Solii pentru tineret*, p. 113 engl. (cap. 30, *Credință vie*).

Joi

20 mai

5. DÂND MĂRTURIE PRIN MARTIRAJ

a. Descrieți reacția consiliului după ce Ștefan a concluzionat în mod candid un rezumat amplu al istoriei rebele a națiunii ebraice. Fapte 7:51-57. Cât de departe i-a dus furia lor? Fapte 7:58, 59.

Fapte 7:51-57: „Oameni tari la cerbice, netăiați împrejur cu inima și cu urechile! Voi totdeauna vă împotriviți Duhului Sfânt. Cum au făcut părinții voștri, așa faceți și voi. Pe care din proroci nu i-au prigonit părinții voștri? Au omorât pe cei ce vesteau mai dinainte venirea Celui Neprihănit, pe care L-ați vândut acum și L-ați omorât, voi, care ați primit Legea dată prin îngeri, și n-ați păzit-o!...” Când au auzit ei aceste vorbe, îi tăia pe inimă și scrâșneau din dinți împotriva lui. Dar Ștefan, plin de Duhul Sfânt, și-a pironit ochii spre cer, a văzut slava lui Dumnezeu și pe Isus stând în picioare la dreapta lui Dumnezeu și a zis: „Iată, văd cerurile deschise și pe Fiul omului stând în picioare la dreapta lui Dumnezeu.” Ei au început atunci să răcnească, și-au astupat urechile și s-au năpustit toți într-un gând asupra lui.”

Fapte 7:58, 59: „L-au târât afară din cetate și l-au ucis cu pietre. Martorii și-au pus hainele la picioarele unui tânăr, numit Saul. Și aruncau cu pietre în Ștefan, care se ruga și zicea: „Doamne Isuse, primește duhul meu!”

b. De ce pot fi încălzite inimile noastre la sfârșitul acelei relatări istorice? Fapte 7:60.

Fapte 7:60: „Apoi, a îngenuncheat și a strigat cu glas tare: „Doamne, nu le ține în seamă păcatul acesta!” Și după aceste vorbe, a adormit.”

„În fiecare secol solii aleși ai lui Dumnezeu au fost batjocoriți și persecutați, cu toate acestea prin suferința lor cunoașterea de Dumnezeu a fost răspândită până departe. Fiecare ucenic al lui Hristos trebuie să pășească în rânduri și să ducă înainte aceeași lucrare, știind că vrăjmașii ei nu pot face nimic împotriva adevărului, ci doar pentru adevăr. Dumnezeu intenționează ca adevărul să fie adus în față și să devină subiect de analiză și discuție, chiar prin disprețul care este aruncat asupra lui. Mințile oamenilor trebuie stârnite; fiecare controversă, fiecare reproș, fiecare efort de a restricționa libertatea de conștiință este mijlocul lui Dumnezeu de a trezi mințile care altfel ar fi somnolente.

Cât de adesea s-a văzut acest rezultat în istoria solilor lui Dumnezeu! Când nobilul și elocventul Ștefan a fost ucis cu pietre la instigarea consiliului Sinedriului, nu a fost nicio pierdere pentru cauza evangheliei. Lumina cerului care a glorificat fața lui, compasiunea divină exprimată în rugăciunea lui în timp ce murea, au fost ca o săgeată ascuțită pentru convingerea bigotului membru al Sinedriului, care asista.”—*Cugetări de pe Muntele Fericirilor*, p. 33, 34 engl. (cap. 2, *Fericirile*).

Vineri

21 mai

ÎNTREBĂRI RECAPITULATIVE PERSONALE

- 1. Cum își vâra vrăjmașul capul său hidos chiar și în faptele de caritate?**
- 2. De ce este hirotonirea diaconilor atât de utilă pentru bisericile locale?**
- 3. Chiar dacă nu sunt chemat să fiu diacon, ce pot învăța de la Ștefan?**
- 4. Având în vedere această lecție, de ce trebuie să fiu foarte atent dacă vorbesc despre cineva?**
- 5. Deși lucrarea lui Ștefan a fost scurtată, de ce a fost încă de mare valoare?**

Înainte spre Samaria

Text de memorizat: „Și Filip a alergat spre el și l-a auzit citind din profetul Isaia, și i-a zis: „Înțelegi tu ce citești?” ” (Fapte 8:30).

„În experiența lui Filip și a etiopianului este prezentată lucrarea la care își cheamă Dumnezeu poporul Său. Etiopianul reprezintă o clasă numeroasă, care are nevoie de misionari asemenea lui Filip, misionari care vor auzi vocea lui Dumnezeu și vor merge acolo unde îi cheamă El. Există persoane în lume care citesc scripturile, însă nu pot să înțeleagă importanța sau semnificația lor. E nevoie de bărbați și femei care au o cunoaștere a lui Dumnezeu, pentru a explica acestor suflete cuvântul.” —*Mărturii pentru comunitate*, vol. 8, p. 58 engl. (secțiunea 2, subcap. *O ilustrare a lucrării pe care o avem de făcut*).

RECOMANDARE PENTRU STUDIU: *Istoria faptelor apostolilor*, p. 101-111 engl. (cap. 10, *Primul martir creștin*; cap. 11, *Evanghelia în Samaria*)

Duminică

23 mai

1. FURIE NECUGETATĂ

- a. **Ce încercare a înfruntat biserica după omorârea lui Ștefan cu pietre — și cine era cauza principală pentru aceasta? Fapte 8:1-3; 26:9-11.**

Fapte 8:1-3: „Saul se învoise la uciderea lui Ștefan. În ziua aceea, s-a pornit o mare prigonire împotriva Bisericii din Ierusalim. Și toți, afară de apostoli, s-au împrăștiat prin părțile Iudeii și ale Samariei. Niște oameni temători de Dumnezeu au îngropat pe Ștefan și l-au jelit cu mare tânguire. Saul, de partea lui, făcea prăpăd în Biserică; intra prin case, lua cu sila pe bărbați și pe femei și-i arunca în temniță.”

Fapte 26:9-11: „Și eu, ce-i drept, credeam că trebuie să fac multe lucruri împotriva Numelui lui Isus din Nazaret, și așa am și făcut în Ierusalim. Am aruncat în temniță pe mulți sfinți, căci am primit puterea aceasta de la preoții cei mai de seamă; și, când erau osândiți la moarte, îmi dădeam și eu votul împotriva lor. I-am pedepsit adesea în toate sinagogile și îmi dădeam toată silința ca să-i fac să hulească. În pornirea mea ne bună împotriva lor, îi prigoneam până și în cetățile străine.”

„La scena procesului și a morții lui Ștefan, Saul părea pătruns de un zel frenetic. După aceea el era înfuriat de propria sa convingere tainică privi-

toare la faptul că Ștefan fusese onorat de Dumnezeu tocmai în timpul când era dezonorat de oameni. Saul continua să persecute biserica lui Dumnezeu, vânându-i, arestându-i în casele lor, și livrându-i preoților și conducătorilor pentru a-i întemnița și ucide. Zelul său în promovarea acestei persecuții aduse teroare creștinilor din Ierusalim. Autoritățile romane nu au făcut niciun efort pentru a opri cruda lucrare, și în secret îi ajutau pe evrei pentru a înlătura divergențele și a le câștiga favoarea.

După moartea lui Ștefan, Saul a fost ales membru al consiliului Sinedriului, ca o recunoaștere a rolului său cu acea ocazie. Pentru un timp el a fost un instrument în mâinile lui Satan pentru a îndeplini rebeliunea sa contra Fiului lui Dumnezeu.”—*Istoria faptelor apostolilor*, p. 101, 102 engl. (cap. 10, *Pri-mul martir creștin*).

Luni

24 mai

2. FAȚĂ ÎN FAȚĂ CU PERSECUȚIA

a. **Ca răspuns la persecuția aprinsă, ce a făcut biserica — și ce trebuie să învățăm din aceasta astăzi? Fapte 8:4; Matei 10:21-33.**

Fapte 8:4: „*Cei ce se împrăștiaseră mergeau din loc în loc și propovăduiau Cuvântul.*”

Matei 10:21-23: „*Fratele va da la moarte pe frate-său, și tatăl, pe copilul lui; copiii se vor scula împotriva părinților lor și-i vor omorî. Veți fi urâți de toți din pricina Numelui Meu, dar cine va răbda până la sfârșit va fi mântuit. Când vă vor prigoni într-o cetate, să fugiți într-alta. Adevărat vă spun că nu veți isprăvi de străbătut cetățile lui Israel până va veni Fiul omului.*”

„Domnul a spus: ‚Să păziți cu adevărat Sabatele Mele; pentru că acesta este un semn între Mine și voi de-a lungul generațiilor voastre’ (Exodul 31:13). Nimeni nu ar trebui să desconsidere porunca Sa pentru a scăpa de persecuție. Ci toți să ia în considerare cuvintele lui Hristos: ‚Când vă persecută în această cetate, fugiți într-o alta’ (Matei 10:23). Dacă se poate evita aceasta, nu vă puneți sub puterea oamenilor care sunt mânați de spiritul antihristului. Tot ce putem face trebuie să fie făcut pentru ca cei ce sunt dispuși să sufere de dragul adevărului să poată fi scutiți de opresiune și cruzime.

Hristos este exemplul nostru. Determinarea lui antihrist de a înfăptui până la capăt rebeliunea pe care a început-o în cer va continua să lucreze în copiii neascultării. Invidia și ura lor contra celor ce ascultă de porunca a pătra va deveni din ce în ce mai amară. Însă poporul lui Dumnezeu nu trebuie

să își ascundă stindardul. Ei nu trebuie să ignore poruncile lui Dumnezeu și, pentru a avea o viață ușoară, să meargă cu gloata pentru a face răul...

Cei care Îl părăsesc pe Dumnezeu pentru a-și salva viețile vor fi părăsiți de El. Încercând să își salveze viețile prin renunțarea la adevăr, ei își vor pierde viața veșnică.” — *Mărturii pentru comunitate*, vol. 9, p. 230 engl. (secțiunea 7, subcap. *Un timp de încercare în fața noastră*).

b. Ce principiu etern va fi valabil până la sfârșit? *Eclesiastul 11:1, 2.*

Eclesiastul 11:1, 2: „*Aruncă-ți pâinea pe ape și, după multă vreme, o vei găsi iarăși! Împarte-o în șapte și chiar în opt, căci nu știi ce nenorocire poate da peste pământ.*”

„Cât timp va continua timpul de probă, va exista oportunitate pentru colportori pentru a lucra. Când confesiunile religioase se unesc cu papalitatea pentru a asupri poporul lui Dumnezeu, se vor deschide pentru colportaj evanghelistic locuri unde există libertate religioasă. Dacă într-un loc persecuția devine severă, lucrătorii să procedeze așa cum i-a învățat Hristos: ‚Când vă vor persecuta în acest oraș, fugiți în altul.’ Dacă persecuția ajunge și acolo, mergeți din nou în alt loc... Până când în ceruri se rostește cuvântul ‚S-a sfârșit’ vor exista întotdeauna locuri în care să se lucreze, și inimi care să primească solia.” — *Ibid.*, vol. 6, p. 478 engl. (secțiunea 7, subcap. *Nu obosiți în facerea de bine*).

Marți

25 mai

3. UN NOU REFUGIU SIGUR

a. Încotro a mers Filip ca misionar — și cu ce rezultate? *Fapte 8:5-8.* Ce revelează acest lucru cu privire la suflete aflate în locuri care aparent nu oferă speranță?

Fapte 8:5-8: „*Filip s-a coborât în cetatea Samariei și le-a propovăduit pe Hristos. Noroadele luau aminte cu un gând la cele spuse de Filip, când au auzit și au văzut semnele pe care le făcea. Căci din mulți îndrăciți ieșeau duhuri necurate și scoteau mari țipete; mulți slăbănogi și schiopi erau tămăduiți. Și a fost o mare bucurie în cetatea aceasta.*”

„Vizita Mântuitorului Însuși în Samaria, și mai apoi, aprecierea care îl recomanda pe bunul Samaritean, și bucuria plină de recunoștință a celui lepros, un samaritean, singurul dintre cei zece care s-a întors să îi aducă mulțumiri lui Hristos, au fost pline de semnificație pentru ucenici. Lecția s-a sedimentat adânc în inimile lor. În misiunea pe care El le-a încredințat-o

chiar înainte de înălțarea Sa, Isus a menționat Samaria, Ierusalimul și Iudeea ca locuri unde ei să predice mai întâi evanghelia. Învățătura Sa îi pregătise să împlinească această misiune a lor. Când în numele Stăpânului lor ei au mers la Samaria, ei au găsit [că] oamenii [erau] gata să îi primească. Samaritenii auziseră despre cuvintele apreciative ale lui Hristos și faptele Sale de îndurare față de oamenii din națiunea lor. Ei vedeau că, în ciuda modului impertinent în care ei Îl trataseră, El avea doar gânduri de dragoste față de ei, și inimile lor au fost câștigate. După înălțarea lor, ei au primit ospitalier pe mesagerii Mântuitorului, și ucenicii au strâns o recoltă prețioasă dintre cei care cândva fuseseră cei mai crunți vrăjmași ai lor.” —*Hristos, Lumina lumii*, p. 488 engl. (cap. 53, *Ultima călătorie din Galilea*).

„Când ucenicii [lui Isus] au fost alungați din Ierusalim, unii au găsit în Samaria un loc de azil sigur.” —*Istoria faptelor apostolilor*, p. 106, 107 engl. (cap. 11, *Evanghelia în Samaria*).

b. Relatați istoria unui botez neobișnuit care a avut loc acolo. Fapte 8:9-13.

Fapte 8:9-13: „În cetate era un om numit Simon, care zicea că este un om însemnat; el vrăjea și punea în uimire pe poporul Samariei. Toți, de la mic până la mare, îl ascultau cu luare aminte și ziceau: „Acesta este puterea lui Dumnezeu, cea care se numește mare.” Îl ascultau cu luare aminte, pentru că multă vreme îi uimise cu vrăjitoriile lui. Dar când au crezut pe Filip, care propovăduia Evanghelia Împărăției lui Dumnezeu și a Numelui lui Isus Hristos, au fost botezați, atât bărbați, cât și femei. Chiar Simon a crezut și, după ce a fost botezat, nu se mai despărțea de Filip și privea cu uimire minunile și semnele mari care se făceau.”

„Cei posedați de demoni sunt de obicei reprezentați ca fiind într-o stare de mare suferință; totuși, existau excepții de la această regulă. De dragul obținerii unei puteri supranaturale unii au spus bun venit influenței satanice. Aceștia, evident, nu aveau niciun conflict cu demonii. Din această clasă erau cei posedați de duhul de ghicire—Simon Magul, Elima vrăjitorul, și tânăra care îi urma pe Pavel și Sila în Filipi.” —*Marea luptă*, p. 516 engl. (cap. 31, *Lucrarea spiritelor rele*).

c. De ce a fost sprijinul lui Petru și Ioan atât de vital acum? Fapte 8:14-17.

Fapte 8:14-17: „Apostolii, care erau în Ierusalim, când au auzit că Samaria a primit Cuvântul lui Dumnezeu, au trimis la ei pe Petru și pe Ioan. Aceștia au venit la samariteni și s-au rugat pentru ei, ca să primească Duhul Sfânt. Căci nu Se coborâse încă peste niciunul din ei, ci fuseseră numai botezați în Numele Domnului Isus. Atunci, Petru și Ioan au pus mâinile peste ei, și aceia au primit Duhul Sfânt.”

„[Fapte 8:14 citat]. Spiritul lui Dumnezeu aștepta să ilumineze sufletele și să le convertească la adevăr.”—*Mărturii pentru comunitate*, vol. 8, p. 57 engl. (secțiunea 2, subcap. *O ilustrare a lucrării pe care o avem de făcut*).

Miercuri

26 mai

4. ÎNȘELĂTORII MANIPULATOARE

- a. **Cum a fost demascat spiritul ascuns, tănuit, al lui Simon Magul, pe atunci un membru botezat în biserică — și cum suntem noi avertizați față de acest tip de spiritism ocult, care folosește în mod greșit numele lui Hristos? Fapte 8:18-24; Apocalipsa 16:13, 14.**

Fapte 8:18-24: „Când a văzut Simon că Duhul Sfânt era dat prin punerea mâinilor apostolilor, le-a dat bani și a zis: „Dați-mi și mie puterea aceasta, pentru ca, peste oricine-mi voi pune mâinile, să primească Duhul Sfânt.” Dar Petru i-a zis: „Banii tăi să piară împreună cu tine, pentru că ai crezut că darul lui Dumnezeu s-ar putea căpăta cu bani! Tu n-ai nici parte, nici sorț în toată treaba aceasta, căci inima ta nu este curată înaintea lui Dumnezeu. Pocăiește-te dar de această răutate a ta și roagă-te Domnului să ți se ierte gândul acesta al inimii tale, dacă este cu puțință, căci văd că ești plin de fiere amară și în lanțurile fărădelegii.” Simon a răspuns: „Rugați-vă voi Domnului pentru mine, ca să nu mi se întâmple nimic din ce ați zis.”

Apocalipsa 16:13, 14: „Apoi am văzut ieșind din gura balaurului și din gura fiarei și din gura prorocului mincinos trei duhuri necurate, care semănau cu niște broaște. Acestea sunt duhuri de draci, care fac semne nemaipomenite și care se duc la împărații pământului întreg, ca să-i strângă pentru războiul zilei celei mari a Dumnezeului celui Atotputernic.”

„[Apocalipsa 16:13, 14 citat]. Cu excepția celor care sunt ținuți de puterea lui Dumnezeu, prin credință în cuvântul Său, întreaga lume va fi atrasă în rândurile acestei înșelătorii. Oamenii sunt cu grăbire legănați într-o siguranță, din care vor fi treziți doar de revărsarea mâniei lui Dumnezeu.” —*Marea luptă*, p. 562 engl. (cap. 34, *Pot morții noștri să ne vorbească?*).

„Priveliști înfiorătoare, de un caracter supranatural, vor fi în curând observate pe ceruri, ca dovadă a puterii demonilor înfăptuitori de minuni. Spiritele demonilor vor merge la împărații pământului și la întreaga lume, pentru a-i prinde în înșelăciune și a-i îndemna să se unească cu Satan în această ultimă luptă contra guvernării cerului. Conducători și supuși vor fi în aceeași măsură înșelați de către acești agenți. Se vor ridica persoane care vor pretinde că sunt Hristos Însuși, și vor pretinde titlul și închinarea care îi aparțin

Răscumpărătorului lumii. Ei vor îndeplini miracole uimitoare de vindecare și vor pretinde că au revelații din ceruri, care contrazic mărturia Scripturilor.

Ca act ce încununează marea dramă a înșelăciunii, Satan însuși Îl va personifica pe Hristos. Biserica a pretins mult timp că așteaptă venirea Mântuitorului ca împlinire a speranțelor ei. Acum marele înșelător va face să pară că a venit Hristos. În diferite părți ale pământului, Satan se va manifesta între oameni ca o ființă maiestuoasă, de o strălucire orbitoare, asemănătoare cu descrierea despre Fiul lui Dumnezeu, care e oferită de Ioan în Apocalipsa. (Apocalipsa 1:13-15). Slava care îl înconjoară este neîntrecută de niciun lucru pe care l-au văzut până acum ochii muritorilor.. În tonuri gingașe, pline de compasiune, el prezintă aceleași adevăruri cerești, pline de har, pe care le-a rostit Salvatorul; el vindecă bolile oamenilor, și apoi, în caracterul pe care și-l asumă ca Hristos, el pretinde a fi schimbat Sabatul în duminică, și le poruncește tuturor să țină ziua pe care el a binecuvântat-o. El declară că cei care persistă în a păzi ziua sfântă iau în batjocură numele său refuzând să asculte de îngerii săi trimiși la ei cu lumină și adevăr. Aceasta este înșelăciunea puternică, aproape copleșitoare. Asemenea samaritenilor care au fost înșelați de Simon Magul, mulțimile, de la cel mai mic la cel mai mare, dau ascultare la aceste înșelătorii, spunând: Aceasta este ‚puterea mare a lui Dumnezeu’ (Fapte 8:10).”—Ibid., p. 624, 625 engl. (cap. 39, *Timpul de strâmtorare*).

Joi

27 mai

5. UN EXEMPLU PENTRU NOI TOȚI

- a. **De ce putem fi motivați de felul în care Duhul Sfânt l-a condus pe Filip la un suflet sincer care avea nevoie de răspunsuri pe care el i le putea oferi? Fapte 8:26-31, 35.**

Fapte 8:26-31, 35: „Un înger al Domnului a vorbit lui Filip și i-a zis: „Scoală-te și du-te spre miazăzi, pe drumul care coboară spre Ierusalim la Gaza și care este pustiu.” Filip s-a sculat și a plecat. Și iată că un etiopian, un famen cu mare putere la împărăteasa Candace a etiopienilor și îngrijitorul tuturor vistierilor ei, venit la Ierusalim ca să se închine, se întorcea de acolo și ședea în carul lui și citea pe prorocul Isaia. Duhul a zis lui Filip: „Du-te și ajunge carul acesta!” Filip a alergat și a auzit pe etiopian citind pe prorocul Isaia. El i-a zis: „Înțelegi tu ce citești?” Famenul a răspuns: „Cum aş putea să înțeleg, dacă nu mă va călăuzi cineva?” Și a rugat pe Filip să se suie în car și să șadă împreună cu el.. **(35)** Atunci, Filip a luat cuvântul, a început de la Scriptura aceasta și i-a propovăduit pe Isus.”

„Când Dumnezeu a indicat lui Filip lucrarea sa, ucenicul nu a spus ‚Domnul nu se referă la aceasta.’ Nu; ‚el s-a ridicat și a mers.’ El învățase lecția conformării la voia lui Dumnezeu. El a realizat că fiecare suflet este prețios în ochii lui Dumnezeu, și că îngerii sunt trimiși să îi aducă pe acei care ce caută lumina în contact cu cei care îi pot ajuta...

Duhul Sfânt îi va conduce și îndruma pe cei care stau gata să meargă încotro îi cheamă Dumnezeu, și să rostească cuvintele pe care li le dă El...

Deși poți fi slab, greșit, plin de păcat, Domnul îți oferă parteneriatul cu El Însuși. El vă invită să veniți sub instrucțiunea divină. Unindu-vă cu Hristos, puteți îndeplini faptele lui Dumnezeu. ‚Fără Mine,’ a spus Hristos, ‚nu puteți face nimic.’ Prin profetul Isaia este dată promisiunea: ‚Neprihănirea ta va merge înaintea ta; slava Domnului va veni în urma ta.’

Voi, biserici ale viului Dumnezeu, studiați această promisiune, și gândiți-vă, analizați cum lipsa voastră de credință, de spiritualitate, de putere divină împiedică venirea împărăției lui Dumnezeu. Dacă ați vrea să mergeți să faceți lucrarea lui Hristos, îngerii lui Dumnezeu ar deschide calea înaintea voastră, pregătind inimile pentru a primi evanghelia. Dacă fiecare dintre voi ar fi un misionar activ, viu, mesajul pentru acest timp ar fi cu grăbire proclamat în toate țările, fiecărui popor, fiecărei națiuni și fiecărei limbi. Aceasta este lucrarea care trebuie făcută înainte ca Hristos să vină în putere și mare slavă. Fac apel la biserică să se roage cu seriozitate, ca să puteți să vă înțelegeți responsabilitățile. Sunteți voi în mod individual lucrători împreună cu Dumnezeu? Dacă nu, de ce nu? Când intenționați să vă îndepliniți lucrarea desemnată vouă de Cer?”—*The Review and Herald*, 2 martie 1911.

Vineri

28 mai

ÎNTREBĂRI RECAPITULATIVE PERSONALE

- 1. Ce se întâmplă uneori când o persoană se împotrivește luminii trimise de Cer?**
- 2. Dacă sunt confruntat cu dificultăți în vreun loc, ce poate să îmi spună Dumnezeu?**
- 3. Unde este o „Samaria” lângă mine, care poate fi deschisă pentru adevăr?**
- 4. În ce moduri va folosi vrăjmașul sufletelor spiritismul pentru a prinde în cursă oamenii?**
- 5. Cum voi căuta oportunități de felul celor pe care i-a dat-o Dumnezeu lui Filip?**

Sabat, 5 iunie 2021

Darul Sabatului Întâi pentru un sediu în Republica Democrată Congo

Republica Democrată Congo (cunoscută mai înainte ca Zair) este o țară vastă în centrul Africii, cu o suprafață de 2.345.410 km² (905.568 mile pătrate), făcând-o cea mai mare țară din Africa sub-sahariană, și a unsprezecea ca mărime în lume. O țară biodiversă cu aproape 80 milioane hectare de sol arabil și peste 1.100 minerale și metale prețioase listate, se învecinează cu nouă țări: în nord cu Africa Centrală și Sudan; spre est cu Ruanda, Burundi, Tanzania și Uganda, spre vest cu Republica Congo și spre sud cu Angola și Zambia.

Populația congoleză este estimată a fi undeva la 90.000.000 din care, conform Encyclopaedia Britannica, aproape trei sferturi se declară creștini—33% sunt credincioși romano-catolici, 20% protestanți, 22% Biserica Trezirii/Trezirea Creștină, 2% salutiști, 2% musulmani, 10% sunt de alte religii, și 11% nu aderă la nicio credință.

Mesajul Mișcării de Reformă a început aici în 1972 în provincia Katanga, și s-a dezvoltat semnificativ în 1990 și mai apoi în 2000, când Conferința Generală a organizat-o ca o misiune. Mai târziu, în 2012, aceasta a devenit o Uniune de misiuni, și lucrarea merge în continuare cu grăbire.

Uniunea Republicii Democratice Congo are nevoie de un sediu; organizația închiriază în prezent o casă. Având în vedere această necesitate reală, ne rugăm ca Domnul să vă atingă inima pentru a lua în considerare situația noastră. Vă rugăm, împărțiți cu generozitate din mijloacele voastre în acest Sabat, prin darurile și donațiile voastre, pentru a ne face în stare să ne asigurăm terenul potrivit în capitala Kinshasa, și a clădi un monument frumos pentru sediul administrativ și biserică, care va fi reprezentativă pentru Mișcarea de Reformă, spre slava Dumnezeului nostru.

Amintindu-vă cuvintele Domnului nostru Isus: „Este mai fericit a da decât a primi” (Fapte 20:35), apelăm la frații și surorile noastre din întreaga lume pentru a ajuta în acest proiect. Ne rugăm ca Dumnezeu să răsplătească, în avans, generozitatea voastră față de lucrarea misionară din Republica Democrată Congo.

Fie ca Dumnezeuul compasiunii și al îndurării să vă binecuvânteze pe toți.

Frații și surorile din Uniunea din Republica Democrată Congo

Capitularea lui Saul

Text de memorizat: „*Și el, tremurând și uimit a spus, Doamne, ce vrei să fac? Și Domnul i-a spus: „Scoală-te și intră în cetate, și ți se va spune ce trebuie să faci!” (Fapte 9:6).*

„Propria noastră bunăstare viitoare și, de asemenea, salvarea altor suflete depind de cursul pe care îl urmăm noi acum. Avem nevoie să fim călăuziți de Spiritul adevărului. Fiecare urmaș al lui Hristos ar trebui să întrebe cu seriozitate: „Doamne, ce vrei să fac?” — *Marea luptă*, p. 601 engl. (cap. 37, *Scripturile, salvarea noastră*).

Recomandare pentru studiu: *Mărturii pentru comunitate*, vol. 3, p. 428-434 engl. (cap. 35, *Independența individuală*, subcap. *Autoritatea bisericii*).

Duminică

30 mai

1. O LUMINĂ TRANSFORMATOARE

a. Explicați agonia lui Saul și cum Hristos a oprit nebulnia sa spirituală de a da cu piciorul într-un ghimpe. Ieremia 17:5; Fapte 9:1-5.

Ieremia 17:5: „*Așa vorbește Domnul: „Blestemat să fie omul care se încrede în om, care se sprijină pe un muritor și își abate inima de la Domnul!”*

Fapte 9:1-5: „*Dar Saul sufla încă amenințarea și uciderea împotriva ucenicilor Domnului. S-a dus la marele preot și i-a cerut scrisori către sinagogile din Damasc, ca, dacă va găsi pe unii umblând pe Calea credinței, atât bărbați, cât și femei, să-i aducă legați la Ierusalim. Pe drum, când s-a apropiat de Damasc, deodată a strălucit o lumină din cer în jurul lui. El a căzut la pământ și a auzit un glas, care-i zicea: „Saule, Saule, pentru ce Mă prigonești?” „Cine ești Tu, Doamne?” a răspuns el. Și Domnul a zis: „Eu sunt Isus, pe care-L prigonești. Ți-ar fi greu să arunci înapoi cu piciorul într-un țepuș.”*

„Mintea care se împotrivesc adevărului va vedea totul într-o lumină pervertită. Ea va fi ancorată în certurile sigure ale vrăjmașului, și va vedea lucrurile în lumina vrăjmașului.

Saul din Tars era un exemplu pentru aceasta. El nu avea dreptul moral de a fi un necredincios. Însă el alesese să accepte opiniile oamenilor mai degrabă decât sfatul lui Dumnezeu. El avea profetiile care indicau spre Mesia,

însă afirmațiile rabinilor; cuvintele oamenilor, erau preferate.”—*Comentarii Biblice ale Noului Testament* [E.G.White Comments], vol. 6, p. 1057 engl. (cap. referitor la Fapte 9).

„[Saul] fusese martor al îndelungii răbdări a lui Ștefan față de vrăjmașii săi și al iertării sale pentru ei. El fusese de asemenea martor al tăriei și resemnării voioase a multora a căror tortură și chin le cauzase el. El văzuse pe unii care renunțaseră chiar la viețile lor bucurându-se, de dragul credinței.

Toate aceste lucruri apelaseră cu putere la Saul și uneori aruncaseră asupra minții lui o convingere aproape copleșitoare că Isus era Mesia cel promis.”—*Istoria faptelor apostolilor*, p. 116 engl. (cap. 12, *Din persecutor un ucenic*).

Luni

31 mai

2. O CHEMARE REPETATĂ ASTĂZI

a. Ce ar trebui să învățăm din modul în care Domnul poate să schimbe în mod abrupt cursul evenimentelor vieții pentru a salva un suflet sincer? Ieremia 10:23, 24.

Ieremia 10:23, 24: „Știu, Doamne, că soarta omului nu este în puterea lui; nici nu stă în puterea omului când umblă să-și îndrepte pașii spre țință. Pedepsește-mă, Doamne, dar cu măsură, și nu în mânia Ta, ca să nu mă nimicești!”

„[Saul] făcuse în mod conștient multe lucruri împotriva numelui lui Isus din Nazaret. În zelul său el era un persecutor perseverent, serios, împotriva lui Hristos.” —*Mărturii pentru comunitate*, vol. 3, p. 429 engl. (cap. 35, *Independența individuală, subcap. Autoritatea bisericii*).

„Servii lui Hristos nu ar trebui să își permită să fie împiedicați de cei care ar face evanghelia doar o chestiune de ceartă și ridiculare.

Însă Salvatorul nu a trecut niciodată pe lângă un suflet, oricât de cufundat în păcat, care era dispus să primească adevărurile prețioase ale cerului. Pentru vameși și păcătoși, cuvintele Sale erau începutul unei vieți noi. Maria Magdalena, din care El scosese șapte demoni, a fost ultima la mormântul Salvatorului și prima care L-a salutat în dimineața învierii. Saul din Tars, unul dintre cei mai hotărâți vrăjmași ai evangheliei, a fost cel care a devenit Paul, devotatul slujitor al lui Hristos. Sub o aparență de ură și dispreț, chiar sub crimă și degradare, poate fi ascuns un suflet pe care harul lui Hristos îl va salva pentru a străluci ca un giuvaer în coroana Răscumpărătorului.” —*Cugetări de pe Muntele Fericirilor*, p. 129, 130 engl. (cap. 6, *Nu judecând, ci făcând*).

b. Cu ce întrebare vitală avem a ne pleca înaintea Maestrului în adâncă umilință și supunere deplină la fiecare etapă din viața noastră? Fapte 9:6.

Fapte 9:6: „Tremurând și plin de frică, el a zis: „Doamne, ce vrei să faci?” „Scoală-te”, i-a zis Domnul, „intră în cetate și îți se va spune ce trebuie să faci.”

„Dumnezeu te cheamă din nou. El caută să ajungă la tine, cel care ești în-cins cu egoism și copleșit de grijile vieții. El te invită să îți retragi afecțiunile de la lume și să le acorzi lucrurilor cerești. Pentru a cunoaște voia lui Dumnezeu, trebuie să o studiezi, mai degrabă decât să urmezi înclinațiilor tale și cursului natural al minții tale. „Ce vrei să faci?” ar trebui să fie întrebarea serioasă, plină de preocupare a inimii.” – *Mărturii pentru comunitate*, vol. 4, p. 53, 54 engl. (cap. 5, *Alegând comoara pământescă*).

„Întrebați-L pe cel care a suferit reproș, insultă și batjocură de dragul vostru: „Doamne, ce vrei să faci?” Nimeni nu este prea înalt educat pentru a deveni ucenic al lui Hristos. Cei care simt că este un privilegiu a oferi ceea ce e mai bun în viața și educația lor Celui de la care le-au primit, nu vor scuti nicio trudă, niciun sacrificiu pentru a-i da înapoi lui Dumnezeu, în cel mai înalt serviciu, talentele încredințate lor.”—*Ibid.*, vol. 4, p. 584 engl. (cap. 58, *Poziția și lucrarea sanatoriului*).

Marți

1 iunie

3. TRIMIS LA BISERICA LUI DUMNEZEU

a. Ce ar trebui să învățăm toți din modul în care Saul, un om religios mândru, a fost profund umilit atât înaintea Domnului cât și a omului? Fapte 9:7, 8.

Fapte 9:7, 8: „Oamenii care-l însoțeau au rămas încremeniți; auzeau în adevăr glasul, dar nu vedeau pe nimeni. Saul s-a sculat de la pământ și, măcar că ochii îi erau deschiși, nu vedea nimic. L-au luat de mâini și l-au dus în Damasc.”

„Pavel a crezut cu adevărat că credința în Isus făcea fără efect legea lui Dumnezeu, serviciul religios al jertfelor și ritualul circumciziunii, care în toate secolele trecute primiseră aprobarea lui Dumnezeu. Însă revelația miraculoasă a lui Hristos aduce lumină în camerele întunecate ale minții sale. Isus din Nazaret, împotriva căruia este el pornit, este într-adevăr Răscumpărătorul lumii...”

Hristos îl trimite chiar la ucenicii pe care îi persecutase el atât de amar-nic, ca el să învețe de la ei. Lumina iluminării cerești îi luase lui Pavel vederea; însă Isus, Marele vindecător al orbilor, nu i-o redă.”—*Mărturii pentru comunitate*, vol. 3, p. 429, 430 engl. (cap. 35, *Independența individuală*, subcap. *Autoritatea bisericii*).

„Ce umilire a fost pentru Pavel să știe că în tot acest timp în care el își folosisese puterile împotriva adevărului, crezând că îi face un serviciu lui Dumnezeu, el Îl persecuta pe Hristos... Conștiința sa, trezită, lucra acum cu energie auto-acuzatoare. Zelul lucrării sale, rezistența sa determinată contra luminii care strălucea asupra lui prin solii lui Dumnezeu—acestea aduceau acum condamnare asupra sufletului său, și el era umplut de remușcare amară. El nu s-a mai văzut pe sine însuși ca drept, ci se vedea condamnat de lege în gând, în spirit, și în fapte. El s-a văzut un păcătos, cu totul pierdut, fără Salvatorul pe care el Îl persecutase.”—*Comentarii biblice ale Noului Testament* [E.G.White Comments], vol. 6, p. 1058.

b. Descrieți experiența lui Pavel în orbirea sa. Fapte 9:9.

Fapte 9:9: „Trei zile n-a văzut și n-a mâncat, nici n-a băut nimic.”

„Aceste zile de auto-cercetare amănunțită și de umilire a inimii au fost petrecute în izolare singuratică...”

Pe măsură ce Saul se supunea pe deplin puterii convingătoare a Duhului Sfânt, el a văzut greșeli în viața sa și a recunoscut cerințele cuprinzătoare, cu implicații vaste, ale legii lui Dumnezeu. Cel care fusese un fariseu mândru, încrezător că era îndreptățit prin propriile sale fapte bune, se pleca acum înaintea lui Dumnezeu cu umilința și simplitatea unui copil, mărturisindu-și propria nevrednicie și pledând meritele unui Salvator răstignit și înviat.” —*Istoria faptelor apostolilor*, p. 118, 119 engl. (cap. 12, *Din persecutor, ucenic*).

Miercuri

2 iunie

4. GATA DE ACȚIUNE

a. Observați comuniunea clară dintre Hristos și Anania — și explicați de ce fiecare credincios în parte poate fi încurajat prin ea. Fapte 9:10-16.

Fapte 9:10-16: „În Damasc era un ucenic numit Anania. Domnul i-a zis într-o vedenie: „Anania!” „Iată-mă, Doamne”, a răspuns el. Și Domnul i-a zis: „Scoală-te, du-te pe ulița care se cheamă Dreaptă și caută în casa lui Iuda pe unul zis Saul, un om din Tars. Căci iată, el se roagă. Și a văzut în vedenie pe un om, numit Anania, intrând la el și punându-și mâinile peste el, ca să-și capete iarăși vederea.” „Doamne”, a răspuns Anania, „am auzit de la mulți despre toate relele pe care le-a făcut omul acesta sfinților Tăi în Ierusalim, ba și aici are puteri din partea preoților celor mai de seamă ca să lege pe toți care cheamă Numele Tău.” Dar Domnul i-a zis: „Du-te, căci el este un vas pe care l-am ales ca să ducă Numele Meu înaintea neamurilor,

înaintea împăraților și înaintea fiilor lui Israel; și îi voi arăta tot ce trebuie să sufere pentru Numele Meu.”

„Fiecare trebuie să aibă o experiență individuală în a fi învățat de Marele Învățător, și o comuniune individuală cu Dumnezeu.”—*Mărturii pentru predicatori*, p. 486 engl. (cap. 18, *Principii vitale ale relației*, subcap. *Nevoia de educație religioasă*).

b. Descrieți modul gingaș, în temere de Dumnezeu, în care Anania și biserica din Damasc au slujit lui Saul (acum numit Pavel) ca un nou credincios. Fapte 9:17-19.

Fapte 9:17-19: „Anania a plecat; și, după ce a intrat în casă, a pus mâinile peste Saul și a zis: „Frate Saule, Domnul Isus, care ți s-a arătat pe drumul pe care veneai, m-a trimis ca să capeți vederea și să te umpli de Duhul Sfânt.” Chiar în clipa aceea, au căzut de pe ochii lui un fel de solzi, și el și-a căpătat iarăși vederea. Apoi s-a sculat și a fost botezat. După ce a mâncat, a prins iarăși putere. Saul a rămas câteva zile cu ucenicii care erau în Damasc.”

„Isus a aprobat și consfințit autoritatea bisericii Sale și l-a pus pe Saul în legătură cu agenții Săi numiți pe pământ.”—*Istoria faptelor apostolilor*, p. 122 engl. (cap. 12, *Dintr-un persecutor, ucenic*).

c. Numiți pașii lui Pavel după botez — și încercările pe care le-a înfruntat el. Fapte 9:20-25.

Fapte 9:20-25: „Și îndată a început să propovăduiască în sinagogi că Isus este Fiul lui Dumnezeu. Toți cei ce-l ascultau rămâneau uimiți și ziceau: „Nu este el acela care făcea prăpăd în Ierusalim, printre cei ce chemau Numele acesta? Și n-a venit el aici ca să-i ducă legați înaintea preoților celor mai de seamă?” Totuși Saul se întărea din ce în ce mai mult și făcea de rușine pe iudeii care locuiau în Damasc, dovedind că Isus este Hristosul. După câțva timp, iudeii s-au sfătuit să-l omoare, și uneltirea lor a ajuns la cunoștința lui Saul. Porțile erau păzite zi și noapte, ca să-l omoare. Dar, într-o noapte, ucenicii l-au luat și l-au coborât prin zid, dându-l jos într-o coșniță.”

„Pavel a fost botezat de Anania în râul Damasc. El a fost apoi întărit de hrană și imediat a început să îl predice pe Isus credincioșilor din cetate, tocmai acelor pe care el pornise de la Ierusalim cu scopul de a-i distruge. El învăța de asemenea în sinagogi că Isus care fusese dat la moarte era într-adevăr Fiul lui Dumnezeu. Argumentele sale din profeție erau atât de concludente, și eforturile sale erau însoțite de puterea lui Dumnezeu, încât evreii care se împotriveau erau încurcați și incapabili să îi răspundă.”—*Schițe din viața lui Pavel*, p. 32.

„Pavel declara că schimbarea sa de credință nu fusese determinată de impuls sau fanatism, ci fusese cauzată de dovezi copleșitoare...

Mulți și-au împietrit inimile, refuzând să răspundă mesajului său, și în curând uimirea lor pentru convertirea sa s-a schimbat în ură intensă asemenea celei pe care I-o arătaseră lui Isus.”—*Istoria faptelor apostolilor*, p. 125 engl. (cap.13, *Zile de pregătire*).

„[Mai marii preoților și ai conducătorilor] au căzut de acord că singurul curs sigur de urmat era să îl dea pe Pavel la moarte. Însă Dumnezeu știa de intenția lor, și îngerii aveau misiunea de a-l păzi, ca el să poată trăi pentru a-și îndeplini misiunea.”—*Experiențe și viziuni*, p. 202 engl. (cap. *Iudeii decid să îlucidă pe Pavel*).

d. De ce a mers Pavel în deșert? Galateni 1:17; Psalm 119:10 p.p.

Galateni 1:17: „nici nu m-am suit la Ierusalim, la cei ce au fost apostoli înainte de mine, ci m-am dus în Arabia. Apoi m-am întors din nou la Damasc.”

Psalmii 119:10 p.p.: „Te caut din toată inima mea...”

Joi

3 iunie

5. ÎNCERCĂRI ȘI PROVIDENȚĂ

a. După ce a petrecut trei ani în Arabia singur în rugăciune, ce lovitură neașteptată a suferit Pavel — și pe cine a folosit Dumnezeu pentru a-l ajuta? Fapte 9:26, 27.

Fapte 9:26, 27: „Când a ajuns în Ierusalim, Saul a căutat să se lipească de ucenici, dar toți se temeau de el, căci nu puteau să creadă că este ucenic. Atunci, Barnaba l-a luat cu el, l-a dus la apostoli și le-a istorisit cum, pe drum, Saul văzuse pe Domnul, care i-a vorbit, și cum în Damasc propovăduise cu îndrăzneală în Numele lui Isus.”

„[Barnaba] a crezut cu totul și l-a primit pe Pavel, l-a luat de mână și l-a dus în prezența apostolilor. El le-a relatat experiența sa, pe care tocmai o auzise...”

Apostolii nu au mai ezitat; ei nu se puteau împotrivi lui Dumnezeu. Petru și Iacov, care la acel moment erau singurii apostoli din Ierusalim, i-au dat mâna dreaptă a părtășiei persecutorului crunt de odinioară al credinței lor; și el era acum la fel de mult iubit și respectat, pe cât fusese de temut și de evitat mai înainte.”—*The Spirit of Prophecy*, vol. 3, p. 321.

b. Date fiind apelurile constrângătoare, de necombătut, ale lui Pavel, ce a fost în curând necesar — totuși cum putem vedea în aceasta mâna iubitoare a lui Dumnezeu? Fapte 9:28-31; 22:17-21.

Fapte 9:28-31: „De atunci se ducea și venea împreună cu ei în Ierusalim și propovăduia cu îndrăzneală în Numele Domnului. Vorbea și se întreba și cu evreii care vorbeau grecește, dar ei căutau să-l omoare. Când au aflat frații de lucrul acesta, l-au dus la Cezareea și l-au pornit la Tars. Biserica se bucura de pace în toată Iudeea, Galileea și Samaria, se întărea sufletește și umbla în frică de Domnul și, cu ajutorul Duhului Sfânt, se înmulțea.”

Fapte 22:17-21: „Și mi s-a întâmplat că, după ce m-am întors la Ierusalim, pe când mă rugam în Templu, am căzut într-o răpire sufletească și am văzut pe Domnul, care-mi zicea: ‘Grăbește-te, ieși iute din Ierusalim, căci nu vor primi mărturisirea ta despre Mine.’ Și am zis: ‘Doamne, ei știu că eu băgam în temniță și băteam prin sinagogi pe cei ce cred în Tine și că, atunci când se vărsa sângele lui Ștefan, martorul Tău, eram și eu de față, îmi uneam încuviințarea mea cu a celorlalți și păzeam hainele celor ce-l omorau.’ Atunci, El mi-a zis: ‘Du-te, căci te voi trimite departe, la neamuri...’”

„[Pavel] a văzut că trebuie să se separe de frații săi, și durerea i-a umplut inima. El și-ar fi dat cu bucurie viața, dacă prin aceasta ei ar fi putut fi aduși la o cunoștință a adevărului. Evreii au început să facă planuri pentru a-i lua viața, și ucenicii l-au îndemnat să părăsească Ierusalimul; însă el a zăbovit, nefiind dispus să părăsească locul, și fiind nerăbdător să lucreze încă puțin timp pentru frații săi evrei...”

Când frații au aflat despre viziunea lui Pavel, și despre grija pe care Dumnezeu o avea pentru el, preocuparea lor pentru el a sporit; pentru că ei au realizat că el era într-adevăr un vas ales al Domnului, pentru a duce adevărul la neamuri. Ei au grăbit evadarea sa secretă din Ierusalim, de teama asasinării sale.” —Ibid., p. 321-323.

Vineri

4 iunie

ÎNTREBĂRI RECAPITULATIVE PERSONALE

1. În ce domenii ale vieții se poate să dau și eu cu piciorul în țepușele conștiinței?
2. Pe cine din sfera mea de contacte s-ar putea să fiu în pericolul de a subestima?
3. Cum s-ar putea ca Dumnezeu să caute să mă umilească pentru ca eu să devin un vas mai eficient?
4. Ce ne învață relația lui Saul cu Anania despre biserică?
5. S-ar putea oare ca și eu, asemenea lui Pavel, să zăbovesc undeva, în timp ce Dumnezeu mă vrea altundeva?

Speranță pentru cei de afară, „din lume”

Text de memorizat: „Deci, dacă Dumnezeu le-a dat același dar, ca și nouă, care am crezut în Domnul Isus Hristos, cine eram eu să mă împotrivesc lui Dumnezeu?” (Fapte 11:17).

„Ar trebui să fie o mare încurajare pentru noi în lucrarea noastră a ne gândi la compasiunea și dragostea gingașă a lui Dumnezeu pentru cei care caută și se roagă pentru lumină.”—*Mărturii pentru comunitate*, vol. 6, p. 79 engl. (secțiunea 2, *Lucrarea evanghelică*, subcap. *La drumuri și la garduri*).

Recomandare pentru studiu: *Istoria faptelor apostolilor*, p. 131-142 engl. (cap. 14, *Un căutător după adevăr*), 155-159 engl. (cap. 16, *Evanghelia în Antiohia*). *Mărturii pentru comunitate*, vol. 6, p. 76-84 engl. (secțiunea 2, *Lucrarea evanghelică*, subcap. *Lucrarea evanghelistului; La drumuri și la garduri*).

Duminică

6 iunie

1. ÎN LIDA ȘI IOPE

a. Relatați experiența vizitei lui Petru în Lida. Fapte 9:32-35.

Fapte 9:32-35: „Pe când cerceta Petru pe toți sfinții, s-a coborât și la cei ce locuiau în Lida. Acolo a găsit un om, anume Enea, care zăcea de opt ani olog în pat. „Enea”, i-a zis Petru, „Isus Hristos te vindecă; scoală-te și fă-ți patul.” Și Enea s-a sculat îndată. Toți locuitorii din Lida și din Saronă l-au văzut și s-au întors la Domnul.”

b. De ce putem fi toți încurajați de minunea înfăptuită în Iope — și de ce sunt toți membrii bisericii care se aseamănă Dorcăi atât de valoroși pentru comunitate? Fapte 9:36-43.

Fapte 9:36-43: „În Iope, era o ucenică numită Tabita, nume care, în tălmăcire, se zice Dorca. Ea făcea o mulțime de fapte bune și milostenii. În vremea aceea, s-a îmbolnăvit și a murit. După ce au scăldat-o, au pus-o într-o odaie de sus. Fiindcă Lida este aproape de Iope, ucenicii, când au auzit că Petru este acolo, au trimis doi oameni la el să-l roage: „Nu pregeta să vii până la noi.” Petru s-a sculat și a plecat împreună cu ei. Când a sosit, l-au dus în odaia de sus. Toate văduvele l-au înconjurat plângând și i-au arătat hainele și cămășile pe care le făcea Dorca pe când era cu ele. Petru a scos pe toată lumea afară, a îngenuncheat și s-a rugat; apoi, s-a întors spre trup și a zis: „Tabita, scoală-te!” Ea a deschis ochii și, când a văzut pe Petru, a stat în capul oaselor. El i-a dat mâna și a ridicat-o în sus. A chemat îndată

pe sfinți și pe văduve și le-a pus-o înaintea vie. Minunea aceasta a fost cunoscută în toată cetatea Iope și mulți au crezut în Domnul. Petru a rămas multe zile în Iope, la un tăbăcar numit Simon.”

„În Iope exista o Dorca, ale cărei degete îndemânatică erau mai active decât limba ei. Ea știa cine avea nevoie de îmbrăcăminte confortabilă și cine avea nevoie de simpatie, și ea slujea cu generozitate nevoilor ambelor clase. Și când Dorca a murit, biserica din Iope a realizat ce pierdere sufereau. Nu este de mirare faptul că ei jeleau și boceau, nici că stropi calzi de lacrimi cădeau pe țărâna neînsuflețită. Ea era de o asemenea valoare, încât prin puterea lui Dumnezeu ea a fost adusă înapoi din țara vrăjmașului, pentru ca îndemânarea și energia ei să poată fi încă o binecuvântare pentru ceilalți.

O fidelitate atât de răbdătoare, plină de rugăciune și perseverență, cum aveau acești sfinți ai lui Dumnezeu este rară; totuși biserica nu poate prospera fără ea... Există întotdeauna un apel pentru lucrători statornici, temători de Dumnezeu, care nu vor cădea în ziua adversității.” — *Mărturii pentru comunitate*, vol. 5, p. 304 engl. (cap. 33, *Fidelitate și perseverență necesare*).

Luni

7 iunie

2. UN CĂUTĂTOR SINCER

a. Cine era Corneliu — și de ce i-a vorbit Dumnezeu? Fapte 10:1-8.

Fapte 10:1-8: „În Cezareea era un om cu numele Corneliu, sutaș din ceata de ostași numită „Italiana”. Omul acesta era cucernic și temător de Dumnezeu, împreună cu toată casa lui. El făcea multe milostenii norodului și se ruga totdeauna lui Dumnezeu. Pe la ceasul al nouălea din zi, a văzut lămurit într-o vedenie pe un înger al lui Dumnezeu că a intrat la el și i-a zis: „Cornelie!” Corneliu s-a uitat țintă la el, s-a înfricoșat și a răspuns: „Ce este, Doamne?” Și îngerul i-a zis: „Rugăciunile și milosteniile tale s-au suit înaintea lui Dumnezeu, și El Și-a adus aminte de ele. Trimite acum niște oameni la Iope și cheamă pe Simon, zis și Petru. El găzduiește la un om numit Simon Tăbăcarul, a cărui casă este lângă mare: acela îți va spune ce trebuie să faci.” Cum a plecat îngerul care vorbise cu el, Corneliu a chemat două din slugile sale și un ostaș cucernic, din aceia care-i slujeau în tot timpul, și, după ce le-a istorisit totul, i-a trimis la Iope.”

„Corneliu era un sutaș roman. El era un om înstărit și de origine nobilă, și poziția lui era una de încredere și onoare. Păgân prin naștere, instruire și educație, prin contact cu evreii el dobândise o cunoștință despre Dumnezeu, și el I se închina cu o inimă loială, dovedind sinceritatea credinței

sale prin compasiune față de cei săraci. El era cunoscut aproape și departe pentru generozitatea lui și viața sa neprihănită i-a adus o reputație bună atât între evrei cât și între neamuri. Influența sa era o binecuvântare pentru toți cei cu care a venit el în legătură...

Crezând în Dumnezeu ca și Creator al cerului și al pământului, Corneliu Îl adora, Îi recunoștea autoritatea, și căuta sfatul Lui în toate afacerile vieții. El era credincios lui Iehova în viața sa din cămin și în datoriile sale oficiale.” — *Istoria faptelor apostolilor*, p. 132, 133 engl. (cap. 14, *Un căutător al adevărului*).

b. Între timp, în Iope, folosind hrana ca un simbol (fără a se referi de fapt la hrană), ce lecție vitală i-a dat Dumnezeu lui Petru — pentru a fi susținută de creștini până la încheierea timpului? Fapte 10:9-16, 28, 34, 35.

Fapte 10:9-16, 28, 34, 35: „A doua zi, când erau pe drum și se apropiau de cetate, Petru s-a suit să se roage pe acoperișul casei, pe la ceasul al șaselea. L-a ajuns foamea și a vrut să mănânce. Pe când îi pregăteau mâncarea, a căzut într-o răpire sufletească. A văzut cerul deschis și un vas ca o față de masă mare, legată cu cele patru colțuri, coborându-se și slobozindu-se în jos pe pământ. În ea se aflau tot felul de dobitoace cu patru picioare și târătoare de pe pământ și păsările cerului. Și un glas i-a zis: „Petre, scoală-te, taie și mănâncă.” „Nicidcum, Doamne”, a răspuns Petru. „Căci niciodată n-am mâncat ceva spurcat sau necurat.” Și glasul i-a zis iarăși a doua oară: „Ce a curățit Dumnezeu, să nu numești spurcat.” Lucrul acesta s-a făcut de trei ori, și îndată după aceea, vasul a fost ridicat iarăși la cer... **(28)** „Știi”, le-a zis el, „că nu este îngăduit de Lege unui iudeu să se însoțească împreună cu unul de alt neam sau să vină la el, dar Dumnezeu mi-a arătat să nu numesc pe niciun om spurcat sau necurat... **(34, 35)** Atunci, Petru a început să vorbească și a zis: „În adevăr, văd că Dumnezeu nu este părtinitor, ci că, în orice neam, cine se teme de El și lucrează neprihănit este primit de El.”

„Semenul nostru nu înseamnă doar cineva din biserică sau credința căreia îi aparținem noi. Nu se referă la rasă, culoare sau distincție de clasă. Semenul nostru este fiecare persoană care are nevoie de ajutorul nostru. Semenul nostru este fiecare suflet care este rănit și zdrobit de adversar. Semenul nostru este oricine este proprietatea lui Dumnezeu.” – *Parabolele Domnului*, p. 376 engl. (cap. 27, *Cine este semenul meu?*).

c. Cum l-a trimis Domnul pe Petru pentru a ține cu Corneliu și grupul său un studiu biblic în căminul său, în Cezarea? Fapte 10:19-22, 27.

Fapte 10:19-22, 27: „Și pe când se gândea Petru la vedenia aceea, Duhul i-a zis: „Iată că te caută trei oameni; scoală-te, coboară-te și du-te cu ei fără șovăire, căci

Eu i-am trimis.” Petru deci s-a coborât și a zis oamenilor acelora: „Eu sunt acela pe care-l căutați. Ce pricină vă aduce?” Ei au răspuns: „Sutașul Corneliu, om drept și temător de Dumnezeu și vorbit de bine de tot neamul iudeilor, a fost înștiințat de Dumnezeu, printr-un înger sfânt, să te cheme în casa lui și să audă cuvintele pe care i le vei spune...” (27) Și vorbind cu el, a intrat în casă și a găsit adunați pe mulți.”

d. Ce a predicat Petru? Fapte 10:36-43.

Fapte 10:36-43: *„El a trimis Cuvântul Său fiilor lui Israel și le-a vestit Evanghelia păcii, prin Isus Hristos, care este Domnul tuturor. Știți vorba făcută prin toată Iudeea, începând din Galileea, în urma botezului propovăduit de Ioan; cum Dumnezeu a uns cu Duhul Sfânt și cu putere pe Isus din Nazaret, care umbla din loc în loc, făcea bine și vindeca pe toți cei ce erau apăsați de diavolul, căci Dumnezeu era cu El. Noi suntem martori a tot ce a făcut El în țara iudeilor și în Ierusalim. Ei L-au omorât, atârându-L pe lemn. Dar Dumnezeu L-a înviat a treia zi și a îngăduit să Se arate, nu la tot norodul, ci nouă, martorilor aleși mai dinainte de Dumnezeu, nouă, care am mâncat și am băut împreună cu El după ce a înviat din morți. Isus ne-a poruncit să propovăduim norodului și să mărturisim că El a fost rânduit de Dumnezeu Judecătorul celor vii și al celor morți. Toți prorocii mărturisesc despre El că oricine crede în El capătă, prin Numele Lui, iertarea păcatelor.”*

„De la promisiunea dată lui Adam, de-a lungul descendenței patriarhale și a sistemului de organizare în jurul legii, lumina glorioasă a cerului a revelat urmele pașilor Răscumpărătorului.” — *Hristos, Lumina lumii*, p. 211 engl. (cap. 21, *Betesda și Sinedriul*).

Marți

8 iunie

3. RECUNOSCÂND CHEMAREA LUI DUMNEZEU

a. Cum au adus roade Corneliu și grupul lui, dând dovadă de faptul că ei îmbrățișaseră într-adevăr cu totul adevărul prezent pentru acel timp — ca urmare calificându-i pentru botez? Fapte 10:44-48.

Fapte 10:44-48: *„Pe când rostea Petru cuvintele acestea, S-a coborât Duhul Sfânt peste toți cei ce ascultau Cuvântul. Toți credincioșii tăiați împrejur care veniseră cu Petru au rămas uimiți când au văzut că darul Duhului Sfânt s-a vărsat și peste neamuri. Căci îi auzeau vorbind în limbi și mărind pe Dumnezeu. Atunci Petru a zis: „Se poate opri apa ca să nu fie botezați aceștia, care au primit Duhul Sfânt ca și noi?” Și a poruncit să fie botezați în Numele Domnului Isus Hristos. Atunci, l-au rugat să mai rămână câteva zile la ei.”*

b. După lucrarea sa misionară cu Corneliu, ce plângere a avut de înfruntat Petru din partea fraților săi din Iudeea? Fapte 11:1-3.

Fapte 11:1-3: „Apostolii și frații care erau în Iudeea au auzit că și neamurile au primit Cuvântul lui Dumnezeu. Și când s-a suit Petru la Ierusalim, îl muștrău cei tăiați împrejur și ziceau: „Ai intrat în casă la niște oameni netăiați împrejur și ai mâncat cu ei.”

„Când frații din Iudeea au auzit că Petru mersese la casa unui păgân și predicase celor adunați, ei au fost surprinși și ofensați. Ei se temeau că un astfel de curs, care lor li se părea semeț, ar fi avut ca efect contracararea învățăturilor sale. Când l-au văzut data următoare pe Petru, l-au întâmpinat cu o critică severă, spunând: „Ai intrat la oameni netăiați împrejur, și ai mâncat cu ei.” —*Istoria faptelor apostolilor*, p. 141 engl. (cap. 14, *Un cercetător după adevăr*).

c. După ce le-a relatat experiența sa cu viziunea de la Dumnezeu, ce a accentuat Petru — și cum au primit frații săi această logică? Fapte 11:15-18. Ce ne spune aceasta nouă astăzi?

Fapte 11:15-18: „Și, cum am început să vorbesc, Duhul Sfânt S-a coborât peste ei ca și peste noi la început. Și mi-am adus aminte de vorba Domnului, cum a zis: ‘Ioan a botezat cu apă, dar voi veți fi botezați cu Duhul Sfânt.’ Deci, dacă Dumnezeu le-a dat același dar ca și nouă, care am crezut în Domnul Isus Hristos, cine eram eu să mă împotrivesc lui Dumnezeu?” După ce au auzit aceste lucruri, s-au potolit, au slăvit pe Dumnezeu și au zis: „Dumnezeu a dat deci și neamurilor pocăință, ca să aibă viața.”

„Ar trebui să fie o mare încurajare pentru noi în lucrarea noastră a ne gândi la compasiunea și dragostea gingașă a lui Dumnezeu pentru cei care caută și se roagă pentru lumină.

Există mulți care îmi sunt reprezentați ca fiind asemenea lui Corneliu, oameni pe care Dumnezeu dorește să îi aducă în legătură cu biserica Sa. Simpatiile lor sunt cu poporul păzitor al poruncilor Domnului. Însă firele care îi leagă de lume îi țin ferm. Ei nu au curajul moral de a lua poziție cu cei umili. Trebuie să facem eforturi speciale pentru aceste suflete, care au nevoie de eforturi speciale din pricina responsabilităților și ispitelor lor.

Din lumina care mi-a fost dată știu că un clar „Așa zice Domnul” ar trebui să fie rostit acum oamenilor care au influență și autoritate în lume. Ei sunt slujitori cărora Dumnezeu le-a încredințat încredere importante. Dacă vor să accepte chemarea Sa, Dumnezeu îi va folosi în cauza Sa.” —*Mărturii pentru comunitate*, vol. 6, p. 79, 80 engl. (secțiunea 2, subcap. *Lucrarea evanghelică*, subcap. *La drumuri și la garduri*).

4. FOLOSIND O OPORTUNITATE

- a. **Ca urmare a risipirii din cauza persecuției, cum s-a extins biserica spre insulele din Mediterana și spre nordul Iudeii? Fapte 11:19-21.**

Fapte 11:19-21: „Cei ce se împărtășiseră din pricina prigonirii întâmplare cu prilejul lui Ștefan au ajuns până în Fenicia, în Cipru și în Antiohia și propovăduiau Cuvântul numai iudeilor. Totuși printre ei au fost câțiva oameni din Cipru și din Cirene, care au venit în Antiohia, au vorbit și grecilor și le-au propovăduit Evanghelia Domnului Isus. Mâna Domnului era cu ei și un mare număr de oameni au crezut și s-au întors la Domnul.”

- b. **Ce oraș a fost un teren deosebit de fertil pentru evanghelie, ce plan a fost făcut pentru a-l dezvolta în mod mai deplin — și de ce? Fapte 11:22-26 (prima parte).**

Fapte 11:22-26 p.p.: „Vestea despre ei a ajuns la urechile Bisericii din Ierusalim, și au trimis pe Barnaba până la Antiohia. Când a ajuns el și a văzut harul lui Dumnezeu, s-a bucurat și i-a îndemnat pe toți să rămână cu inimă hotărâtă alipiți de Domnul. Căci Barnaba era un om de bine, plin de Duhul Sfânt și de credință. Și destul de mult norod s-a adăugat la Domnul. Barnaba s-a dus apoi la Tars, ca să caute pe Saul și, când l-a găsit, l-a adus la Antiohia. Un an întreg, au luat parte la adunările Bisericii și au învățat pe mulți oameni.”

„Barnaba... a fost trimis în Antiohia, metropola Siriei, pentru a ajuta biserica de acolo. El a lucrat acolo cu mare succes. Pe măsură ce lucrarea creștea, el a solicitat și a obținut ajutorul lui Pavel, învățând oamenii și adăugând la numărul membrilor bisericii lui Hristos.

Antiohia avea atât o numeroasă populație iudaică, cât și neamuri; era un loc de relaxare pentru iubitorii de comoditate și plăceri, datorită amplasamentului său salutar; a peisajului frumos, a bogăției și culturii, precum și a rafinementului, concentrate acolo. Comerțul său extensiv făceau din acesta un loc de mare importanță, unde se găseau oameni de toate naționalitățile. Era de aceea un oraș al luxului și viciului.” — *Istoria mântuirii*, p. 301 engl. (cap. 41, În regiunile de dincolo).

- c. **Ce distingea biserica din Antiohia? Fapte 11:26 (ultima parte).**

Fapte 11:26 u.p.: „Pentru întâiași dată, ucenicilor li s-a dat numele de creștini în Antiohia.”

„Aici pentru prima dată ucenicii au fost numiți creștini. Numele lor le-a fost dat pentru că Hristos era tema principală a predicării, învățaturii și conversației lor. Ei rememorau permanent incidentele vieții Lui în timpul când ucenicii Săi au fost binecuvântați cu tovărășia Sa personală. Ei se ocupau neobosit cu învățăturilor Sale, cu miracolele Sale de vindecare a celor bolnavi, de alungare a demonilor și de înviere a celor morți, aducându-i la viață. Cu buze tremurânde și ochi înlăcrimați ei vorbeau despre agonia Sa în grădină, despre trădarea, procesul și executarea Sa, despre îndelunga răbdare și umilirea cu care El a îndurat aroganța și tortura impuse asupra Lui de vrăjmașii Săi, și despre mila dumnezeiască cu care El S-a rugat pentru cei care L-au persecutat. Învierea și înălțarea Sa și lucrarea Sa din cer ca Mijlocitor pentru omul căzut erau subiectele pline de bucurie pentru ei. Pe bună dreptate păgânii puteau să îi numească creștini.” – Ibid., p. 302 engl. (cap. 41, *În regiunile de dincolo*).

Joi

10 iunie

5. COMPASIUNE PENTRU CEI NEVOIAȘI

- a. Ce acțiune generoasă au făcut frații din Antiohia când au auzit profeția despre foametea care urma să cuprindă lumea? Fapte 11:27-30. Cum este aceasta un exemplu pentru creștinii din toate secolele? Fapte 20:35.**

Fapte 11:27-30: „În vremea aceea, s-au coborât niște proroci din Ierusalim la Antiohia. Unul din ei, numit Agab, s-a sculat și a vestit, prin Duhul, că va fi o foamete mare în toată lumea. Și a fost, în adevăr, în zilele împăratului Claudiu. Ucenicii au hotărât să trimită, fiecare după puterea lui, un ajutor fraților care locuiau în Iudeea, ceea ce au și făcut, și au trimis acest ajutor la prezbiteri prin mâna lui Barnaba și a lui Saul.”

Fapte 20:35: „În toate prvințele v-am dat o pildă și v-am arătat că, lucrând astfel, trebuie să ajutați pe cei slabi și să vă aduceți aminte de cuvintele Domnului Isus, care Însuși a zis: ‘Este mai ferice să dai decât să primești.’”

„Datorită circumstanțelor, unii dintre cei care Îl iubesc și Îl ascultă pe Dumnezeu devin săraci. Unii nu sunt grijulii; ei nu știu cum să se administreze. Alții sunt săraci din cauza bolii și a loviturilor sorții. Oricare ar fi cauza, ei sunt în nevoie și a-i ajuta este un domeniu important al lucrării misionare.

Toate bisericile noastre ar trebui să aibă grijă de proprii lor săraci. Dragostea noastră pentru Dumnezeu trebuie să se exprime prin fapte de bi-

nefacere pentru cei nevoiași și suferinzi din casa credinței, ale căror nevoi ajung la cunoștința noastră și care solicită grija noastră. Fiecare suflet se află sub obligația specială față de Dumnezeu de a observa cu o compasiune specială pe săracii merituoși. Pentru niciun motiv nu ar trebui să fie trecuți cu vederea...

Fusese o foamete în Ierusalim, și Pavel știa că mulți dintre creștini fuseseră risipiți și că cei care rămâneau urma să fie lipsiți de simpatie umană și expuși vrăjmășiei religioase. De aceea el a îndemnat bisericile să trimită ajutoare bănești pentru sprijinirea fraților lor în Ierusalim. Sumele strânse de biserici au depășit așteptările apostolilor. Constrânși de dragostea lui Hristos, credincioșii au oferit cu generozitate, și ei erau umpluți de bucurie pentru că puteau să își exprime în acest mod recunoștința lor pentru Răscum-părătorul și dragostea lor pentru frați. Acesta este adevăratul fundament al carității, conform cuvântului lui Dumnezeu.”—*Mărturii pentru comunitate*, vol. 6, p. 271, 272 engl. (secțiunea 4, *Lucrarea misionară medicală*, subcap. *Săracii, cei bolnavi și cei vârstnici*).

Vineri

11 iunie

ÎNTREBĂRI RECAPITULATIVE PERSONALE

- 1. Cum pot exercita eu în biserica mea o influență asemănătoare celei a Tabitei?**
- 2. Ce este remarcabil cu privire la Corneliu?**
- 3. Ce persoană proeminentă pe care o cunosc s-ar putea să fie deschisă pentru adevăr?**
- 4. Poate fi chiar lângă mine o cetate asemenea Antiohiei, care are nevoie de adevăr. Unde este aceasta?**
- 5. De ce ar trebui să acord întotdeauna atenție importanței carității creștine?**

Adevărul lui Dumnezeu confirmat

Text de memorizat: „Cuvântul lui Dumnezeu creștea și se înmulțea.” (Fapte 12:24).

„Adevărul este inspirat și păzit de Dumnezeu; și el va triumfa peste toată împotrivirea.” – *Istoria faptelor apostolilor*, p. 12 engl. (cap. Scopul lui Dumnezeu pentru biserică).

Recomandare pentru studiu: *Istoria faptelor apostolilor*, p. 143-154 (cap. 15, *Eliberat din închisoare*), 166-169 (cap. 17, *Vestitori ai evangheliei*); *Experiențe și viziuni*, p. 97-104 engl. (cap. *Ordinea evangheliei*).

Duminică

13 iunie

1. UN GUVERN MANIPULAT

- a. **Instigat de oameni cu minți rele, ce acțiuni politice a întreprins împotriva lucrării lui Dumnezeu regele Iudeii, Irod Agripa I (nepot și cumnat al lui Irod cel din zilele lui Hristos) — și de ce? Fapte 12:1-4.**

Fapte 12:1-4: „Cam pe aceeași vreme, împăratul Irod a pus mâinile pe unii din Biserică, pentru ca să-i chinuiască, și a ucis cu sabia pe Iacov, fratele lui Ioan. Când a văzut că lucrul acesta place iudeilor, a mai pus mâna și pe Petru. (Erau zilele Praznicului Azimilor). După ce l-a prins și l-a băgat în temniță, l-a pus sub paza a patru cete de câte patru ostași, cu gând ca după Paște să-l scoată înaintea norodului.”

„În timp ce evreii sărbătoreau eliberarea lor din Egipt și pretindeau un mare zel pentru legea lui Dumnezeu, ei încălcau în același timp fiecare principiu al acelei legi, persecutând și ucigându-i pe cei ce credeau în Hristos...

Actul lui Irod de a-l da la moarte pe Iacov a fost aplaudat de Iudei, deși unii se plângeau de modul tainic în care acesta a fost îndeplinit, susținând că o execuție publică ar fi intimidat mai profund pe credincioși și pe cei care simpatizau cu ei. Irod a ținut de aceea pe Petru în arest, intenționând ca să mulțumească în continuare mai mult pe evrei prin spectacolul public al morții sale. Însă s-a sugerat că nu ar fi sigur să îl aducă afară pe apostolul veteran în fața tuturor oamenilor adunați atunci în Ierusalim. Există teama că imaginea lui în timp ce era condus să moară ar putea stârni mila mulțimii.

Preoții și bătrânii se temeau de asemenea ca Petru să nu facă vreuna dintre acele puternice apeluri care frecvent treziseră oamenii să studieze viața și caracterul lui Isus — apeluri pe care ei, cu toate argumentele lor, nu fuseseră în stare să le contrazică.” — *Istoria faptelor apostolilor*, p. 144 engl. (cap. 15, *Eliberat din închisoare*).

Luni

14 iunie

2. CRIZĂ ÎN BISERICA TIMPURIE

a. De ce nu trebuie să fim surprinși de persecuția pe care a înfruntat-o biserica timpurie? 1 Petru 4:12, 13.

1 Petru 4:12, 13: „*Preaiubiților, nu vă mirați de încercarea de foc din mijlocul vostru, care a venit peste voi ca să vă încerce, ca de ceva ciudat, care a dat peste voi, dimpotrivă, bucurați-vă, întrucât aveți parte de patimile lui Hristos, ca să vă bucurați și să vă veseliți și la arătarea slavei Lui.*”

„Marele nostru Exemplu, care era strălucirea slavei Tatălui Său, a fost disprețuit și respins de oameni. L-au urmat reproșul și minciuna. Ucenicii Săi aleși erau exemple vii despre viața și spiritul Stăpânului lor. Ei au fost onorați cu lovituri și închisoare; și în cele din urmă partea lor a fost aceea de a sigila slujirea lor cu sângele lor.” — *Mărturii pentru comunitate*, vol. 2, p. 345 engl. (cap. 50, *Apel către predicatori*).

b. Cum a răspuns biserica față de întemnițarea lui Petru? Fapte 12:5.

Fapte 12:5: „*Deci Petru era păzit în temniță, și Biserica nu înceta să înalțe rugăciuni către Dumnezeu pentru el.*”

„Moartea lui Iacov a cauzat mare mâhnire și consternare între credincioși. Când Petru a fost, de asemenea, întemnițat, întreaga biserică s-a angajat în post și rugăciune...”

În timp ce, sub diferite pretexte, executarea lui Petru a fost amânată până după Paște, membrii bisericii au avut timp pentru o cercetare profundă a inimii și rugăciune serioasă. Ei s-au rugat fără încetare pentru Petru, pentru că simțeau că nu se puteau lipsi de el în lucrare. Ei au realizat că ajunseseră într-un punct în care, fără ajutor special de la Dumnezeu, biserica lui Hristos ar fi fost distrusă...

Ziua executării lui Petru a fost în cele din urmă stabilită, însă rugăciunile credincioșilor se înălțau încă spre cer; și în timp ce toate energiile și

simpatiile erau atrase în apeluri aprinse pentru ajutor, îngerii lui Dumnezeu vegheau asupra apostolului întemnițat.” — *Istoria faptelor apostolilor*, p. 144, 145 engl. (cap. 15, *Eliberat din închisoare*).

c. Cât de strictă era securitatea sub care era ținut Petru? Fapte 12:6.

Fapte 12:6: „În noaptea zilei când avea de gând Irod să-l înfățișeze la judecată, Petru dormea între doi ostași, legat de mâini cu două lanțuri, și niște păzitori păzeau temnița la ușă.”

„Amintindu-și de evadările anterioare din închisoare ale apostolilor, cu această ocazie Irod luase măsuri de siguranță dublate. Pentru a preveni orice posibilitate de a scăpa, Petru fusese puse sub grija a șaisprezece soldați, care în diferite străji, îl păzeau zi și noapte... Cu ușile închisorii bine închise, și o gardă puternică în fața lor, toate șansele de eliberare sau evadare prin mijloace omenești erau anulate.” — *Ibid.*, p. 145, 146 engl. (cap. 15, *Eliberat din închisoare*).

Martți

15 iunie

3. DUMNEZEU DEȚINE CONTROLUL

a. Descrieți miracolul îndeplinit pentru Petru în închisoare. Fapte 12:7-11.

Fapte 12:7-11: „Și iată, un înger al Domnului a stat lângă el pe neașteptate și o lumină a strălucit în temniță. Îngerul a deșteptat pe Petru, lovindu-l în coastă, și i-a zis: „Scoală-te, iute!” Lanțurile i-au căzut jos de pe mâini. Apoi, îngerul i-a zis: „Încinge-te și leagă-ți încălțăminte.” Și el a făcut așa. Îngerul i-a mai zis: „Îmbracă-te în haină și vino după mine.” Petru a ieșit afară și a mers după el, fără să știe dacă ce făcea îngerul este adevărat. I se părea că are o vedenie. După ce au trecut de straja întâi și a doua, au ajuns la poarta de fier, care dă în cetate, și ea li s-a deschis singură; au ieșit și au trecut într-o uliță. Îndată, îngerul a plecat de lângă el. Când și-a venit Petru în fire, a zis: „Acum văd cu adevărat că Domnul a trimis pe îngerul Său și m-a scăpat din mâna lui Irod și de la tot ce aștepta poporul iudeu.”

„Lacătele și zăvoarele și garda romană, care în mod eficient anulau orice posibilitate de ajutor uman, au fost doar pentru a face mai complet triumful lui Dumnezeu în eliberarea lui Petru...”

[Îngerul] se mișcă spre ușă, urmat de Petru cel de obicei foarte guraliv, acum mut de uimire. Ei pășesc peste gârzi și ajung la ușa greu zăvorâtă, care se mișcă singură în balamale, deschizându-se, și se închide imediat la loc, în timp ce gărzile dinăuntru și dinafară sunt nemișcate la postul lor.

Ajung la a doua ușă, de asemenea păzită pe dinăuntru și pe dinafară. Aceasta se deschide la fel cum a făcut și prima, fără nicio scârțâială a balamalelor sau zăngăneală a zăvoarelor de fier. Ei trec prin ea, și aceasta se închide din nou, la fel de lipsită de zgomot. În același mod trec și dincolo de a treia poartă, și ei se afla în strada deschisă. Nu se rostește niciun cuvânt; nu se aude niciun zgomot de pași. Îngerul trece în față, încercuit de o lumină de o strălucire orbitoare, și Petru, confuz, și crezând încă totul a fi într-un vis, îl urmează pe eliberatorul său. Ei trec astfel pe o stradă, și apoi, misiunea îngerului fiind îndeplinită, acesta dispare în mod neașteptat...

[Încheieturile lui Petru], inflamate de la purtarea crudelor fiare, erau libere de cătușe. El realizează că eliberarea sa nu era o înșelăciune, nici un vis sau o viziune, ci o binecuvântată realitate.”—*Istoria faptelor apostolilor*, p. 146-148 engl. (cap. 15, *Eliberat din închisoare*).

b. Afându-se într-un loc familiar, ce a făcut Petru? Fapte 12:12-17. Și ce s-a întâmplat cu regele vinovat? Fapte 12:21-23.

Fapte 12:12-17: „După ce și-a dat bine seama de cele întâmplate, s-a îndreptat spre casa Mariei, mama lui Ioan, zis și Marcu, unde erau adunați mulți laolaltă și se rugau. A bătut la ușa care dădea în pridvor, și o slujnică, numită Roda, a venit să vadă cine e. A cunoscut glasul lui Petru și, de bucurie, în loc să deschidă, a alergat înăuntru să dea de veste că Petru stă înaintea porții. „Ești nebună!” i-au zis ei. Dar ea stăruia și spunea că el este. Ei, dimpotrivă, ziceau: „Este îngerul lui.” Petru însă bătea mereu. Au deschis și au rămas încremeniți când l-au văzut. Petru le-a făcut semn cu mâna să tacă, le-a istorisit cum îl scosese Domnul din temniță și a zis: „Spuneți lucrul acesta lui Iacov și fraților.” Apoi a ieșit și s-a dus într-alt loc.”

Fapte 12:21-23: „Într-o zi anumită, Irod s-a îmbrăcat cu hainele lui împărătești, a șezut pe scaunul lui împărătesc și le vorbea. Norodul a strigat: „Glas de Dumnezeu, nu de om!” Îndată l-a lovit un înger al Domnului, pentru că nu dăduse slavă lui Dumnezeu. Și a murit mâncat de viermi.”

„Irod știa că el nu merita nimic din lauda și omagiile oferite lui, totuși a acceptat idolatria poporului, ca și când i s-ar fi cuvenit...”

Însă o schimbare teribilă s-a abătut asupra lui. Fața lui a devenit palidă ca moartea și distorsionată de agonie. Picături mari de sudoare au început să iasă prin porii lui. El a stat pentru un moment ca transfigurat de durere și groază; apoi, întorcându-și fața albă și lividă spre prietenii săi loviți de groază, a strigat în tonuri răsunătoare, cuprinse de disperare: Cel pe care l-ați înălțat ca Dumnezeu este lovit de moarte... El a simțit că acum Dumnezeu se ocupa de el, persecutorul neînduplecat.”—*Ibid.*, p. 151 engl. (cap. 15, *Eliberat din închisoare*).

4. ORDINEA EVANGHELIEI

a. Când mesajul evangheliei se întinde spre locuri noi, ce este necesar — și de ce? Fapte 12:24, 25; 13:1-3.

Fapte 12:24, 25: „Însă Cuvântul lui Dumnezeu se răspândea tot mai mult, și numărul ucenicilor se mărea. Barnaba și Saul, după ce și-au împlinit însărcinarea, s-au întors din Ierusalim, luând cu ei pe Ioan, zis și Marcu.”

Fapte 13:1-3: „În Biserica din Antiohia erau niște proroci și învățători: Barnaba, Simon, numit Niger, Luciu din Cirene, Manaen, care fusese crescut împreună cu cârmuitorul Irod, și Saul. Pe când slujeau Domnului și posteau, Duhul Sfânt a zis: „Puneți-Mi deoparte pe Barnaba și pe Saul pentru lucrarea la care i-am chemat.” Atunci, după ce au postit și s-au rugat, și-au pus mâinile peste ei și i-au lăsat să plece.”

„Biserica ar trebui să își simtă responsabilitatea și ar trebui să privească în mod atent și plin de preocupare spre viețile, calificările și cursul general al celor care pretind a fi învățători. Dacă nu există dovada de neconfundat că Dumnezeu i-a chemat, și că asupra lor se află un ‚vai’, dacă nu răspund la această chemare, este datoria bisericii de a acționa și de a face cunoscut faptul că aceste persoane nu sunt recunoscute de biserică drept învățători. Acesta este singurul curs pe care biserica îl poate urma pentru a fi curată în această privință, pentru că povara zace asupra lor..

[Ordinea (rânduiala) evangheliei] este în mod indispensabil necesară pentru a aduce biserica în unitatea credinței. Am văzut că în zilele apostolilor biserica era în pericolul de a fi înșelată și de a i se impune învățători falși. De aceea frații au ales bărbați care dăduseră dovadă reală despre faptul că erau capabili să își administreze bine propriile case și să păstreze ordinea în propriile lor familii, și care puteau să îi ilumineze pe cei care erau în întuneric. Dumnezeu a fost întrebat cu privire la aceștia, și apoi, în armonie cu gândirea bisericii și a Duhului Sfânt, ei au fost puși deoparte prin punerea mâinilor. După ce și-au primit misiunea de la Dumnezeu și după ce au avut aprobarea bisericii, ei au plecat, botezând în numele Tatălui, a Fiului și a Duhului Sfânt, și împărțeau rânduielele casei Domnului, adesea slujind sfinților prin faptul că le prezentau emblemele trupului frânt și a sângelui curs al Salvatorului răstignit, pentru a menține proaspete în memoria copiilor iubiți ai lui Dumnezeu suferințele și moartea Sa.

Am văzut că noi nu suntem mai în siguranță față de învățătorii falși de acum decât erau ei în zilele apostolilor; și, dacă nu suntem mai siguri, ar

trebui să luăm ca măsuri la fel de speciale precum au luat ei pentru a asigura pacea, armonia și unitatea turmei. Avem exemplul lor, și ar trebui să îl urmăm. Frații cu experiență și minți echilibrate ar trebui să se adune și, urmând cuvântul lui Dumnezeu și ungera Duhului Sfânt, ar trebui, cu rugăciune serioasă, să își pună mâinile asupra celor care au dat dovadă deplină despre faptul că ei și-au primit misiunea de la Dumnezeu, și să îi pună deoparte pentru a se devota cu totul lucrării Sale. Acest act ar arăta aprobarea bisericii pentru faptul că ei merg ca mesageri pentru a vesti cel mai solemn mesaj dat vreodată oamenilor.” —*Experiențe și viziuni*, p. 100, 101 engl. (cap. *Ordinea evangheliei*)

Joi

17 iunie

5. UN SUFLET ÎN PERICOL

a. Încotro au mers apoi Barnaba și Saul în lucrările lor misionare — și cu ce obstacol s-au confruntat? Fapte 13:4-8.

Fapte 13:4-8: „Barnaba și Saul, trimiși de Duhul Sfânt, s-au coborât la Seleucia și de acolo au plecat cu corabia la Cipru. Ajunși la Salamina, au vestit Cuvântul lui Dumnezeu în sinagogile iudeilor. Aveau de slujitor pe Ioan. După ce au străbătut toată insula până la Pafos, au întâlnit pe un vrăjitor, proroc mincinos, un iudeu, cu numele Bar-Isus, care era cu dregătorul Sergius Paulus, un om înțelept. Acesta din urmă a chemat pe Barnaba și pe Saul și și-a arătat dorința să audă Cuvântul lui Dumnezeu. Dar Elima, vrăjitorul – căci așa se tâlcuiește numele lui –, le stătea împotriva și căuta să abată pe dregător de la credință.”

„Nu fără o luptă permite Satan ca împărăția lui Dumnezeu să poată fi clădită pe pământ. Forțele răului sunt angajate într-o luptă neîntreruptă contra agenților numiți pentru răspândirea evangheliei, și aceste puteri ale întunericului sunt în mod special active atunci când adevărul este proclamat înaintea oamenilor cu reputație și integritate veritabilă. Așa au stat lucrurile atunci când Sergius Paulus, deputatul Ciprului, a ascultat solia evangheliei. Deputatul trimisese după apostoli, ca să poată fi instruit în solia pe care ei veniseră să o aducă, și acum forțele răului, lucrând prin vrăjitorul Elima, au căutat ca prin sugestii răutăcioase să îl întoarcă de la credință și să zădărnicească scopul lui Dumnezeu.” —*Istoria faptelor apostolilor*, p. 167 engl. (cap. 17, *Vestitori ai evangheliei*).

b. Cum l-a muștrat Pavel în mod neînfricat, îndrăzneț, pe cel prin care lucra vrăjmașul — și astfel a câștigat o victorie pentru evanghelie? Fapte 13:9-12.

Fapte 13:9-12: „Atunci, Saul, care se mai numește și Pavel, fiind plin de Duhul Sfânt, s-a uitat țintă la el și a zis: „Om plin de toată viclenia și de toată răutatea, fiul dracului, vrăjmaș al oricărei neprihăniri, nu mai încetezi tu să strâmbi căile drepte ale Domnului? Acum, iată că mâna Domnului este împotriva ta: vei fi orb și nu vei vedea soarele până la o vreme.” Îndată a căzut peste el ceață și întuneric și căuta bâjbâind niște oameni care să-l ducă de mână. Atunci, dregătorul, când a văzut ce se întâmplase, a crezut și a rămas uimit de învățătura Domnului.”

„Vrăjitorul își închisese ochii față de dovezile adevărului evangheliei, și Domnul, în mânie justificată, a făcut ca ochii săi fizici să fie închiși, reținându-i lui [Elima] lumina zilei. Această orbire nu a fost permanentă, ci doar pentru o vreme, ca el să poată fi avertizat să se căiască și să caute iertare de la Dumnezeu pe care Îl insultase atât de profund. Încurcătura în care a fost adus el astfel a făcut fără efect schemele sale subtile împotriva doctrinei lui Hristos. Faptul că el a fost obligat să bâjbâie în întuneric a dovedit tuturor că miracolele pe care le îndepliniseră apostolii... erau făcute prin puterea lui Dumnezeu.” —Ibid., p. 168 engl. (cap. 17. *Vestitori ai evangheliei*).

Vineri

18 iunie

ÎNTREBĂRI RECAPITULATIVE PERSONALE

- 1. Cum se repetă astăzi alianțe spre rău, planuri rele ca cele ale evreilor și ale lui Irod?**
- 2. Înfrentând obstacole imposibile, asemenea întemnițării lui Petru, ce putem face?**
- 3. De ce pot să îmi aducă speranță detaliile eliberării lui Petru?**
- 4. Care este calificarea cheie, necesară învățătorilor evangheliei?**
- 5. De ce nu ar trebui să fiu descurajat când lucrez pentru suflete noi?**

Pășind dincolo de zona noastră de confort

Text de memorizat: „Și în Sabatul următor a venit aproape întreaga cetate să audă cuvântul lui Dumnezeu.” (Fapte 13:44)

„Nimeni nu va putea spune când sau în ce direcție se vor realiza mișcările (efectele) Duhului lui Dumnezeu, nici prin cine se va manifesta acesta... Vor fi mii care vor fi convertiți la adevăr într-o zi, care în ceasul al unsprezecelea văd și recunosc adevărul și mișcările Duhului lui Dumnezeu...” —*The Ellen G. White 1888 Materials*, p. 754, 755.

Recomandare pentru studiu: *Istoria faptelor apostolilor*, p. 169-179 engl. (cap. 17, *Vestitori ai evangheliei*; cap.18, *Predicând între păgâni*).

Duminică

20 iunie

1. LUMINĂ PENTRU CEI DIN ÎNTUNERIC

- a. **Din Pafos, de pe insula Cipru — până mult dincolo de Perga (pe coasta sudică a Mediteranei din Turcia de azi) — unde mergeau Pavel și tovarășii săi ca misionari în ziua de Sabat? Fapte 13: 13, 14 (foarte departe de orașul sirian care poartă același nume, despre care se vorbește în Fapte 11).**

Fapte 13:13, 14: „Pavel și tovarășii lui au pornit cu corabia din Pafos și s-au dus la Perga, în Pamfilia. Ioan s-a despărțit de ei și s-a întors la Ierusalim. Din Perga, și-au urmat drumul înainte și au ajuns la Antiohia din Pisidia. În ziua Sabatului, au intrat în sinagogă și au șezut jos.”

„Pavel și tovarășii săi au continuat călătoria lor, mergând spre Perga, în Pamfilia. Călătoria lor a fost trudnică; întâlneau greutăți și privațiuni, și erau înconjurați de pericole din toate părțile. În orașele și cetățile prin care treceau, și de-a lungul drumurilor singuratic, ei erau înconjurați de pericole văzute și nevăzute. Însă Pavel și Barnaba învățaseră să se încreadă în puterea lui Dumnezeu de a aduce eliberare. Inimile lor erau pline de dragoste aprinsă pentru sufletele care pierreau. Ca păstori credincioși în căutarea oilor pierdute, ei nu se gândeau deloc la propriul lor confort și la comoditate. Uitându-se pe ei înșiși, ei nu se clătinau când erau obosiți, flămânzi sau când

sufereau de frig. Ei aveau în vedere un singur obiectiv — salvarea celor care se depărtaseră de staul.”—*Istoria faptelor apostolilor*, p. 169 engl. (cap. 17, *Vestitori ai evangheliei*).

b. Ce s-a întâmplat cu Ioan Marcu în acest timp? Fapte 12:25; 13:5, 13.

Fapte 12:25: „Barnaba și Saul, după ce și-au împlinit însărcinarea, s-au întors din Ierusalim, luând cu ei pe Ioan, zis și Marcu.”

Fapte 13:5, 13: „Ajunși la Salamina, au vestit Cuvântul lui Dumnezeu în sinagogile iudeilor. Aveau de slujitor pe Ioan. **(13)** Pavel și tovarășii lui au pornit cu corabia din Pafos și s-au dus la Perga, în Pamfilia. Ioan s-a despărțit de ei și s-a întors la Ierusalim.”

Luni

21 iunie

2. EVREI ȘI NEAMURI ÎN SABAT

a. Ce oportunitate i s-a oferit lui Pavel în sinagoga din Antiohia, și ce putem învăța din felul în care se aplică aceasta astăzi? Fapte 13:15.

Fapte 13:15: „După citirea Legii și a Prorocilor, fruntașii sinagogii au trimis să le zică: „Fraților, dacă aveți un cuvânt de îndemn pentru norod, vorbiți.”

„Puteți avea oportunitatea de a vorbi în alte biserici. Când folosiți aceste ocazii, amintiți-vă cuvintele Salvatorului: ‚Fiți de aceea înțelepți ca șerpii, și fără răutate ca porumbeii.’ Nu stârniți răutatea vrăjmașului prezentând cuvântări denunțătoare. Astfel veți închide ușile pentru intrarea adevărului. Mesaje bine alcătuite trebuie prezentate. Împiedicați orice exprimare aspră. În cuvinte și fapte fiți înțelepți spre mântuire, reprezentându-L pe Hristos tuturor celor cu care veniți în legătură. Să vadă toți că picioarele voastre sunt încălțate cu pregătirea evangheliei păcii și a bunăvoinței față de oameni. Minunate sunt rezultatele pe care le vom vedea, dacă intrăm în lucrare îmbibați cu Spiritul lui Hristos. Ne va veni ajutor în nevoia noastră, dacă vom duce înainte lucrarea în neprihănire, îndurare și dragoste. Adevărul va triumfa, și va reperuta victoria.”—*Evanghelizarea*, p. 563, 564 engl. (cap. 17, *Lucrând pentru clasele speciale*, subcap. *Predicatorii altor confesiuni*).

„Lucrătorii credincioși, temători de Dumnezeu, serioși, să își ascundă viața cu Hristos în Dumnezeu, să se roage și să lucreze pentru predicatorii onești care au fost educați să interpreteze greșit Cuvântul vieții.”—*Ibid.*, p. 562 engl. (cap. 17, *Lucrând pentru clasele speciale*, subcap. *Predicatorii altor confesiuni*).

„Predicatorii și oamenii înțelepți ai lumii trebuie să fie testați de lumina adevărului prezent. Solia îngerului al treilea trebuie să fie prezentată înaintea lor în mod judicios, în adevărata ei demnitate.” —Ibid., p. 563 engl. (cap. 17, *Lucrând pentru clasele speciale*, subcap. *Predicatorii altor confesiuni*).

b. Când Pavel a relatat istoria națiunii iudaice și i-a introdus cu gingășie în solia lui Hristos — toate bazându-se pe pasaje biblice împlinite — care a fost apelul său la final? Fapte 13:38-41.

Fapte 13:38-41: „Să știți dar, fraților, că în El vi se vestește iertarea păcatelor, și oricine crede este iertat prin El de toate lucrurile de care n-ați putut fi iertați prin Legea lui Moise. Astfel, luați seama să nu vi se întâmple ce se spune în proroci: 'Uitați-vă, disprețuitorilor, mirați-vă și pieriți, căci în zilele voastre am să fac o lucrare pe care n-o veți crede nicidecum, dacă v-ar istorisi-o cineva.'”

c. Cum au fost atinse diferite inimi în acel Sabat rodnic? Fapte 13:42, 43.

Fapte 13:42, 43: „Când au ieșit afară, neamurile i-au rugat să le vorbească și în Sabatul viitor despre aceleași lucruri. Și după ce s-a împrăștiat adunarea, mulți din iudei și din prozeliții evlavioși au mers după Pavel și Barnaba, care stăteau de vorbă cu ei și-i îndemneau să stăruiască în harul lui Dumnezeu.”

„[Fapte 13:38, 39 citat.] Spiritul lui Dumnezeu a însoțit cuvintele care au fost rostite, și inimi au fost atinse.” — *Istoria faptelor apostolilor*, p. 172 engl. (cap. 17, *Vestitori ai evangheliei*).

Marti

22 iunie

3. O BĂTĂLIE SPIRITUALĂ

a. Ca urmare a mesajului despre adevărul prezent dat de Pavel în Sabat, atât iudeilor cât și neamurilor, ce s-a întâmplat următorul Sabat? Fapte 13:44. Ce reacție geloasă a urmat după această revărsare de entuziasm? Fapte 13:45.

Fapte 13:44: „În Sabatul viitor, aproape toată cetatea s-a adunat ca să audă Cuvântul lui Dumnezeu.”

Fapte 13:45: „Iudeii, când au văzut noroadele, s-au umplut de pizmă, vorbeau împotriva celor spusese de Pavel și-l batjocureau.”

b. În cele din urmă ce a fost Pavel constrâns să declare — și cu ce rezultat? Fapte 13:46-49. Ce trebuie să învățăm din scopul său?

Fapte 13:46-49: „Dar Pavel și Barnaba le-au zis cu îndrăzneală: „Cuvântul lui Dumnezeu trebuia vestit mai întâi vouă, dar, fiindcă voi nu-l primiți și singuri vă judecați nevrednici de viața veșnică, iată că ne întoarcem spre neamuri. Căci așa ne-a poruncit Domnul: „Te-am pus ca să fii Lumina neamurilor, ca să duci mântuirea până la marginile pământului.” Neamurile se bucurau când au auzit lucrul acesta și preamăreau Cuvântul Domnului. Și toți cei ce erau rânduiți să capete viața veșnică au crezut. Cuvântul Domnului se răspândea în toată țara.”

„[Neamurile] s-au bucurat foarte mult că Hristos i-a recunoscut drept copii ai lui Dumnezeu, și cu inimi recunoscătoare ei au ascultat cuvintele predicate. Cei care au crezut erau zeloși în a comunica altora solia evangheliei, și astfel, cuvântul lui Dumnezeu a fost vestit în întreaga regiune! ...

Îndreptându-se către neamuri în Antiohia Pisidiei, Pavel și Barnaba nu au încetat să mai lucreze pentru evrei în altă parte, oriunde li se oferea o ocazie favorabilă de a fi ascultați. Mai târziu, în Tesalonic, în Corint, în Efes și în alte centre importante, Pavel și tovarășii săi de lucru au predicat atât iudeilor cât și neamurilor evanghelia. Însă energiile lor erau de acum în principal îndreptate spre clădirea împărăției lui Dumnezeu în teritoriile păgâne, între oamenii care avuseseră doar puțină sau nicio cunoștință despre adevărul Dumnezeu și despre Fiul Său.” — *Istoria faptelor apostolilor*, p. 173-175 engl. (cap. 17, *Vestitori ai evangheliei*).

c. Care a fost următoarea tactică a celor invidioși? Fapte 13:50. Cum au răspuns credincioșii — și ce cuvinte ale Stăpânului lor au făcut posibil acest lucru? Fapte 13:51, 52; Matei 5:11, 12.

Fapte 13:50: „Dar iudeii au întăritat pe femeile cucernice cu vază și pe fruntașii cetății, au stârnit o prigonire împotriva lui Pavel și Barnaba și i-au izgonit din hotarele lor.”

Fapte 13:51, 52: „Pavel și Barnaba au scuturat praful de pe picioare împotriva lor și s-au dus în Iconia, în timp ce ucenicii erau plini de bucurie și de Duhul Sfânt.”

Matei 5:11, 12: „Ferice va fi de voi când, din pricina Mea, oamenii vă vor ocări, vă vor prigoni și vor spune tot felul de lucruri rele și neadevărate împotriva voastră! Bucurați-vă și veseliți-vă, pentru că răsplata voastră este mare în ceruri; căci tot așa au prigoni pe prorocii care au fost înainte de voi.”

„Când cineva prezintă dragostea lui Hristos și frumusețea sfințeniei, el îi atrage departe de împărăția lui Satan pe supușii acesteia, și prințul răului este stârnit să i se împotrivescă. Persecuția și reproșurile îi așteaptă pe toți cei care sunt pătrunși de Spiritul lui Hristos. Caracterul persecuției se schimbă cu timpul, însă principiul — spiritul care stă la baza acesteia — este același care i-a ucis pe aleșii lui Dumnezeu începând din zilele lui Abel.” — *Cugetări de pe Muntele Fericirilor*, p. 29 engl. (cap. 2, *Fericirile*).

Miercuri

23 iunie

4. ICONIA

a. De ce poate fiecare dintre noi să fie inspirat de rezultatele dobândite în timpul vizitei misionare la Iconia? Fapte 14:1.

Fapte 14:1: „În Iconia, Pavel și Barnaba au intrat în sinagoga iudeilor și au vorbit în așa fel că o mare mulțime de iudei și de greci au crezut.”

„Fiecare trebuie să învețe de la Marele Învățător, și trebuie să comunice apoi ceea ce a învățat. Dumnezeu a dat fiecăruia dintre solii Săi o lucrare individuală. Există o diversitate de daruri, însă toți lucrătorii trebuie să se armonizeze, adaptându-se, controlați de influența sfințitoare a Duhului Sfânt. Pe măsură ce fac cunoscută evanghelia salvării, mulți vor fi convinși și convertiți de puterea lui Dumnezeu. Instrumentul uman este ascuns cu Hristos în Dumnezeu, și Hristos li se pare ca cel mai important între zece mii, Cel cu totul frumos.” — *Istoria faptelor apostolilor*, p. 274, 275 engl. (cap. 26, *Apolo în Corint*).

b. De ce nu ar trebui să fim descurajați de ceea ce a urmat imediat după succesul din Iconia? Fapte 14:2; Psalm 69:7-9.

Fapte 14:2: „Dar iudeii care n-au crezut au întărit și au răzvrătit sufletele neamurilor împotriva fraților.”

Psalmii 69:7-9: „Căci pentru Tine port eu ocară și îmi acoperă fața rușinea. Am ajuns un străin pentru frații mei și un necunoscut pentru fiii mamei mele. Căci râvna Casei Tale mă mănâncă și ocările celor ce Te ocărăsc pe Tine cad asupra mea.”

„Nu a fost niciodată cineva care să umble între oameni și să fie mai crud batjocorit decât Fiul omului. El a fost luat în derădere și batjocorit pentru ascultarea Sa neabătută de la principiile legii sfinte a lui Dumnezeu. Ei L-au

urât fără motiv. Cu toate acestea El a stat calm în fața vrăjmașilor Săi, declarând că reproșul este o parte a moștenirii creștinului, sfătuindu-și urmașii cum să întâmpine săgețile răutății, poruncindu-le să nu cadă de oboseală sub persecuție.

În timp ce bârfa poate înnegri reputația, ea nu poate păta caracterul. Acela este în păstrarea (grija, paza) lui Dumnezeu. Atâta timp cât noi nu consimțim la păcat, nu există nicio putere, fie umană sau satanică, ce să poată aduce vreo pată asupra sufletului. Un om a cărui inimă este ancorată în Dumnezeu este același în ora celor mai presante încercări ale sale și a celor mai descurajatoare circumstanțe, ca atunci când era în prosperitate, când lumina și favoarea lui Dumnezeu păreau a fi asupra sa. Cuvintele sale, motivele sale, acțiunile sale pot fi reprezentate greșit și falsificate, însă pe el nu îl deranjează, pentru că el are interese mai mari în joc...

Hristos este familiarizat cu tot ceea ce este înțeles greșit și reprezentat greșit de către oameni. Copiii Săi își pot permite să aștepte cu răbdare calmă și încredere, indiferent cât de mult sunt denigrați și disprețuiți.” — *Cugetări de pe Muntele Fericirilor*, p. 32 engl. (cap. 2, *Fericirile*).

Joi

24 iunie

5. DRAGOSTEA MANIFESTATĂ DE HRISTOS

- a. **Cum au reușit apostolii să topească o mare parte din prejudecata care îi întâmpina din cauza zvonurilor malițioase (răutăcioase)? Fapte 14:3, 4.**

Fapte 14:3, 4: „Totuși au rămas destul de multă vreme în Iconia și vorbeau cu îndrăzneală în Domnul, care adeverea Cuvântul privitor la harul Său și îngăduia să se facă semne și minuni prin mâinile lor. Mulțimea din cetate s-a dezbinat: unii erau cu iudeii, alții cu apostolii.”

„Prin intermediul rapoartelor false și exagerate [evreii invidioși, necredincioși] au condus autoritățile să se teamă că întreaga cetate era în pericol de a fi incitată la insurecție (răsculare). Ei au declarat că un număr mare se adăugau apostolilor și au sugerat că aceasta se întâmpla cu scopuri tainice și periculoase.

Ca urmare a acestor acuzații uceniciei au fost aduși în repetate rânduri în fața autorităților; însă apărarea lor era atât de clară și de rațională, încât o influență puternică se exercita în favoarea lor. Deși magistrații aveau prejudecăți contra lor prin afirmațiile false pe care le auziseră, ei nu îndrăzneau să îi condamne. Nu puteau decât să recunoască faptul că învățăturile

lui Pavel și Barnaba tindeau să facă din oameni niște cetățeni virtuoși, supuși legii, și că morala și ordinea în cetate s-ar îmbunătăți dacă adevărurile învățate de apostoli erau acceptate.” —*Istoria faptelor apostolilor*, p. 178 engl. (cap. 18, *Predicând evanghelia între păgâni*).

b. Ce au fost în cele din urmă nevoiți să facă apostolii? Fapte 14:5-7; Matei 10:23.

Fapte 14:5-7: „*Neamurile și iudeii, în învoire cu mai-marii lor, s-au pus în mișcare, ca să-i batjocorească și să-i ucidă cu pietre. Pavel și Barnaba au înțeles lucrul acesta și au fugit în cetățile Licaoniei: Litra și Derbe, și în ținutul de primprejur. Și au propovăduit Evanghelia acolo.*”

Matei 10:23: „*Când vă vor prigoni într-o cetate, să fugiți într-alta. Adevărat vă spun că nu veți isprăvi de străbătut cetățile lui Israel până va veni Fiul omului.*”

„Prietenii ai apostolilor, deși necredincioși, i-au avertizat despre intențiile răutăcioase ale iudeilor, și i-au îndemnat să nu se expună în mod nenețesar furiei mulțimii, ci să fugă să își scape viețile. Ca urmare, Pavel și Barnaba s-au depărtat în taină de Iconia, lăsându-i pe credincioși să continue lucrarea singuri pentru un timp. Însă în niciun caz nu și-au luat un rămas-bun final; ei intenționau să se întoarcă după ce se domolise agitația, și să finalizeze lucrarea începută.” — *Ibid.*, p. 179 engl. (cap.18, *Predicând evanghelia între păgâni*).

Vineri

25 iunie

ÎNTREBĂRI RECAPITULATIVE PERSONALE

1. **Cum pot eu, asemenea lui Ioan Marcu, să fiu tentat să mă dau înapoi din fața greutăților?**
2. **De ce ar trebui să mă rog pentru oportunități similare cu cele găsite de Pavel în Antiohia?**
3. **Asemenea neamurilor care s-au bucurat de evanghelie, cât de mulți vor face în curând același lucru?**
4. **Când sunt confruntat cu defăimări nedrepte, ce ar trebui să îmi amintesc întotdeauna?**
5. **De ce pot fi inspirat de iubirea atât de cuprinzătoare arătată de apostoli?**

Sugestii pentru ora de studiu din Sabat, după amiază:
Solii pentru tineret

Aprilie

- 2 – cap. 99, cap. 100, cap. 101, cap. 102
9 – cap. 103, cap. 104, cap. 105
16 – cap. 106, și Secțiunea XI, cap. 107, cap. 108, cap. 109, cap. 110
23 – cap. 111, cap. 112, cap. 113
30 – cap. 114, cap. 115, cap. 116.

Mai

- 7 – Secțiunea XII, cap. 117, cap. 118, cap. 119, cap. 120
14 – cap. 121, cap. 122, cap. 123
21 – Secțiunea XIII, cap. 124, cap. 125
28 – cap. 126, cap. 127

Iunie

- 4 – cap. 128, cap. 129, cap. 130, cap. 131, cap. 132
11 – cap. 133, cap. 134, cap. 135
18 – Secțiunea 14, cap. 136, cap. 137, cap. 138, cap. 139
25 – cap. 140, cap. 141, cap. 142, cap. 143, cap. 144

Apusul soarelui pentru diferite zone ale țării:

Aprilie

3. B: 19:45; CT: 19:35; IS: 19:42; SV: 19:48; MS: 19:53; CJ: 19:57; SM: 20:01; AR: 20:06
10. B: 19:54; CT: 19:44; IS: 19:52; SV: 19:58; MS: 20:03; CJ: 20:07; SM: 20:11; AR: 20:15
17. B: 20:03; CT: 19:52; IS: 20:01; SV: 20:08; MS: 20:12; CJ: 20:17; SM: 20:21; AR: 20:25
24. B: 20:11; CT: 20:01; IS: 20:11; SV: 20:17; MS: 20:22; CJ: 20:26; SM: 20:31; AR: 20:34

Mai

1. B: 20:20; CT: 20:09; IS: 20:21; SV: 20:27; MS: 20:31; CJ: 20:36; SM: 20:41; AR: 20:43
8. B: 20:28; CT: 20:17; IS: 20:30; SV: 20:37; MS: 20:40; CJ: 20:45; SM: 20:51; AR: 20:52
15. B: 20:36; CT: 20:25; IS: 20:39; SV: 20:46; MS: 20:49; CJ: 20:54; SM: 21:00; AR: 21:01
22. B: 20:44; CT: 20:33; IS: 20:47; SV: 20:55; MS: 20:57; CJ: 21:02; SM: 21:09; AR: 21:09
29. B: 20:51; CT: 20:39; IS: 20:55; SV: 21:02; MS: 21:05; CJ: 21:09; SM: 21:16; AR: 21:16

Iunie

5. B: 20:56; CT: 20:45; IS: 21:01; SV: 21:08; MS: 21:11; CJ: 21:15; SM: 21:23; AR: 21:22
12. B: 21:01; CT: 20:49; IS: 21:06; SV: 21:13; MS: 21:15; CJ: 21:20; SM: 21:28; AR: 21:27
19. B: 21:03; CT: 20:52; IS: 21:09; SV: 21:16; MS: 21:18; CJ: 21:23; SM: 21:30; AR: 21:30
26. B: 21:04; CT: 20:53; IS: 21:10; SV: 21:17; MS: 21:19; CJ: 21:24; SM: 21:31; AR: 21:30

Darul Sabatului Întâi

3 Aprilie

pentru cartea
de imnuri
în limba
spaniolă
(p. 4)

1 Mai

pentru
Misiunile
din întreaga
lume
(p. 35)

5 Iunie

pentru un sediu
în Republica
Democrată Congo
(p. 72)

Lecții Biblice pentru Sabat

Secțiunea Adulți

Lecții din cartea
Faptelor Apostolilor (I)

aprilie - mai, 2021

